

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) Author(s):	Hertz, Henrik.; [udgivne af Poul Hertz].
Titel Title:	<u>Udvalgte dramatiske Værker</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 5
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : Gyldendal, 1897
Fysiske størrelse Physical extent:	8 bd.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

Udvalgte
Dramatiske Værker

af

Henrik Hertz.

Femte Bind.

Kjøbenhavn.

Gyldendalske Boghandel (Reitzelske Afdeling).

Fr. Bagges Bogtrykkeri.

1897.

Indhold.

	Side.
Kong Keneſ Datter	1.
De Fattiges Dyrehave	93.
Ninon	213.

Kong René's Datter.

Christ Drama i een Act.

Skrevet i Slutningen af 1842 og Beg. af 1843.
Opført første Gang paa det kgl. Theater den 5. April
1845.

Kong Renés Datter. Lyrisk Drama. Kbhvn. 1845.
2det Dpl. Samme Aar. 3die 1847. 4de 1854. 5te 1876.
6te 1885. 7de 1893.

Dram. Bærter. 9de Bind.

Solanthé, die Königstochter, aus dem Dänischen von
Harald Thaulow. Altona 1847.

König Renés Tochter. Lyr. Drama. Aus dem
Dänischen unter Mitwirkung des Verfassers von Fr. Brese-
mann. Berlin 1847.

K. K. T. Lyr. Drama, übs. von F. M. Leo.

K. K. T. Lyr. Drama, deutsch von Edm. Lobetanz.
Berlin 1872.

Kung Renés Dotter. Lyr. Drama, öfversatt af
O. Thrandberg, omarbejdet af Dahlgren. Stockholm 1846.

King Renés Daugther, a lyric drama by Jane.
F. Chapmann. London 1845.

King Renés Daugther, a lyric drama, rendered
in to Englisch by Th. Marten. London 1850.

König Renés Tochter, übs. v. C. v. Reinhardtstöettern.
Leipzig.

Personerne.

Kong René, Greve af Provence.

Iolanthe, hans Datter.

Grev Tristan af Baudemont.

Ridder Jauffred af Orange.

Ridder Almerik.

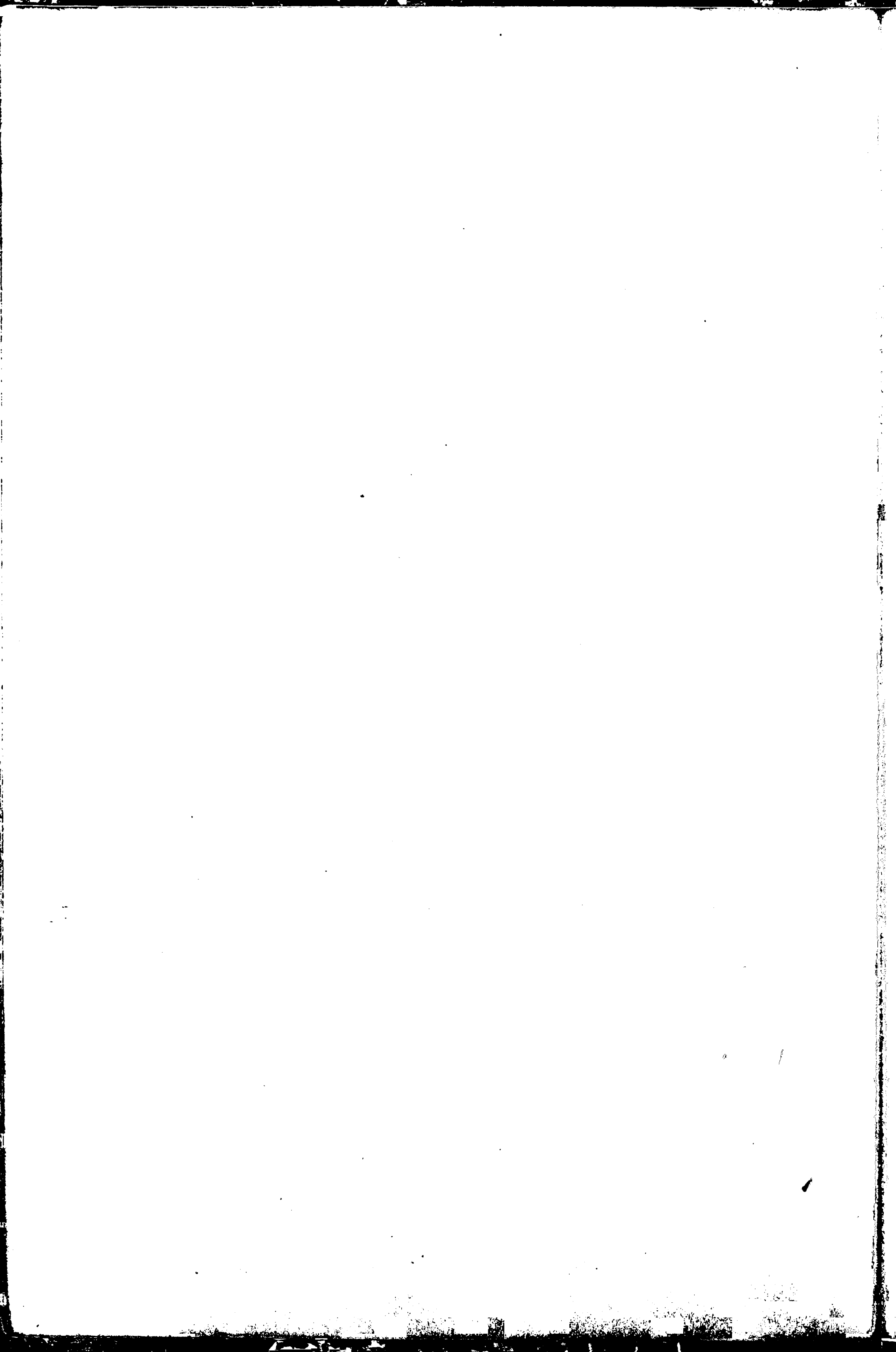
Ebn Jahia, en maurisk Læge.

Bertrand.

Martha, hans Kone.

Grev Tristans Følge.

Handlingen foregaaer i Provence i en af Vaucluses Dale, og varer fra om Eftermiddagen til Solnedgang.
Tiden: Midten af det 15de Aarhundrede.

Tilvenstre (for de Spillende) sees en smuk Gen-Etages Bygning med Vedbend og Roser opad Muren, og nedhængte Gardiner for Vinduerne. Fra Huset strækker sig et Havepartie med en rypig, sydlig Vegetation hen mod den nærmeste Baggrund; nær ved Huset enkelte Daddelpalmer. Bag Haven en temmelig høi, med vilde Buske besat Bjergvæg, og i denne en Løndør, der er bedækket med Mos og Stene og kun fjendelig, naar den aabnes. Bagved Bjergvæggen sees igjen høiere fjernere Bjerger.

Første Scene.

Bertrand. Strax derpaa Ridder Almerik. Siden Martha.

Bertrand

(kommer ud fra Huset, talende med dæmpet Stemme ind til Nogen).

Jeg hørte Kloffen. Der er Bud fra Kongen.

(Gaaer over Scenen hen til Løndøren og lukker op. Strax efter kommer han tilbage med Almerik, men standser ham ved Indgangen).

Hr. Almerik! Hvorledes? Er det Eder?

Nei, vent! nei, stands! — Her kommer Ingen ind.

Almerik.

Jeg kommer ind.

Bertrand

(holdende ham tilbage).

Hr. Ridder! det er Alvor.

Her kommer Ingen ind. I har mig stuffet,
Dengang I ringed' og I gav mig Tegnet.

Jeg tænkte vist, det var Raoul.

Almerik.

Raoul

Kan ikke komme — Lad dig sige, Bertrand!
Mig sender Kongen. See, der er hans Ring.
Og der et Brev, med et Par Ord til dig.

Bertrand.

Hans Ring? Lad see — ja, det er Kongens Ring.
Og Brevet — undskyld, jeg maa læse Brevet.

(Læser).

„Betro dig frit til Ridder Almerik,
„Giv ham den Underretning, han behøver.“
— Det er en anden Sag . . . bliv ikke vred!
Hvis I er kjendt med dette Sted, Hr. Ridder,
Da veed I, min Forsigtighed var Pligt.

Almerik

(der kommer frem med Bertrand).

Om jeg er kjendt med Stedet? Intet mindre.
Et Bud, som Kongen gav mig med, har ført mig
Til disse Bjerge, ført mig til en Indgang,
Der mellem Klipperne var skjult, og bragt mig
Gjennem en dunkel Gang, i Klippen hugget,

Til Døren her; og med Forundring seer jeg
 Imellem Bjergene, som jeg har tænkt mig
 Var' ufremkommelige, dyrket Jord,
 En herlig Have, og et Huus — hvor smukt,
 Hvor velindrettet Alting! Jeg forbauses!
 Forklar mig, hvad bethder denne Gaade?

Bertrand

(mistænksom).

Har Kong René da ikke sagt Jer —

Almerik.

Nei,

Slet Intet har han sagt mig.

Bertrand.

Det er slemt.

Af mig — det vil I selv begribe — kan I
 Langt mindre vente

Almerik.

Ei, min kjære Bertrand!

Det er din Spøg.

Bertrand.

Det er mit fulde Alvor.

(Martha kommer ud fra Huset).

Martha

(endnu i Døren).

Med hvem er det, du taler . . . Men hvad seer jeg!
 Hr. Almerik!

Bertrand

(til Martha).

Han bringer Kongens Ring,
Han kjender Tegnet til at lades ind her,
Men han er ellers ubekjendt med Alting.
Det gaaer ei an — han maa igjen gaae bort.

Almerik.

Gaae bort? Naar Kongen sender mig?

Bertrand.

Som sagt.

Martha.

Bertrand, lad mig —

(til Almerik).

Hvad er da Eders Grind?

Almerik.

Jeg skal forkynde Jer, at Kongen kommer
Om søie Tid, at Ebn Sahia, Rægen —

Martha.

Jeg veed det, den berømte Maurer.

Almerik.

Kommer

I Kongens Følge; og at I skal mindes
— Saaledes var' hans Ord — at Alt staaer rede,
Som Rægen har befaleet det.

Bertrand.

Godt, godt!

Paa os kan Kongen stole. Ebn Zahia
Var ellers her fornylig.

Martha.

Og forresten
Har Kongen ikke givet Jer et Bink?

Almerik.

Han havde Hastværk, han var sært bevæget.
Dengang var Ebn Zahia uhygkommen,
Raoul var syg. Da kaldte Kongen mig
I Centrum for sig. „Jeg har Tillid til dig“
— Saa talte han — „jeg stoler paa din Taushed.
Følg med det Bud, jeg giver dig til Fører,
Og røgt mit Grinde.“

Martha.

Og det var Alt,
Hvad Kongen sagde Jer?

Almerik.

Paa Lidet nær.

Hvad han forresten talte, var mig dunkelt.
Først standsed' han, og sagde saa med Tøven:
„Betænk det vel, jeg stoler paa din Troskab.
Der, hvor jeg sender dig, der vil du træffe
Min Datter“ — I det Samme blev han afbrudt,
Skrev blot i Hast det Brev, jeg Eder bragte,
Og lod mig gaae.

Martha.
Et Brev?

Bertrand
(hustende sig om).

Ja, Brevet! Brevet!

Martha
(efterat have læst Brevet).

Hvor kan vi tvivle? Det er Kongens Haand.

Bertrand.
Nei, du har Ret — jeg glemte Brevet.

Almerik.

Altsaa,

Af Brevet vil I see, at Kongen venter,
I give mig fornøden Underretning,
Saa meget meer fornøden, som jeg sagtens
Istedenfor min stakkels Ven Raoul
Skal røgte hans mig ubekjendte Kald.
— Hvad er det for en Datter, Kongen nævner?
Margrethe er i Bretland, og Solanthe —

Martha.

Er her.

Almerik.

Hun er i Spanien, det veed jeg.
Der er hun fra sin spæde Barndom bleven
Optugtet i et Kloster.

Bertrand.

Nei, Hr. Ridder,
 Solanthe lever her. Det er en Gaade,
 Som nys I sagde; og af selsom Art.
 Men som det er for Verdens Dine skjult,
 At den er til, saaledes vente vi
 Bekymret paa, hvorledes den vil løses.

Almerik.

Jeg beder Jer, fortæl mig Alt.

Bertrand.

Det skal jeg,
 Da det er Kongens Dnsfe. — See, Hr. Ridder.
 I mindes uden Tvivl, at Kong René
 Har ligget svært i Feide med Grev Anton
 Af Baudemont om Rothringen.

Almerik.

Det veed jeg.
 Men denne gamle Feide nu er glemt.
 Hans Søn, det er jo vitterligt for Alle,
 Skal efter et Forlig, Burgund har mæglet,
 Forenes med en Datter af René —
 Ja netop med Solanthe. Det Forlig
 Blev indgaaet, da hun selv var ganske spæd.

Bertrand.

Amen, det give Gud! — Nu da, Hr. Ridder!
 Kort efter hiint Forlig udbrod der Ild

I Slottet, som I muligt ogsaa mindes.
 Den opkom pludselig, og midt om Natten;
 Og under Branden var det, Kongens Datter,
 Solanthe — hun var dengang eet Aar gammel —
 Var nær brændt inde. Ilden var alt udbredt
 Paa alle Sider af den Lilles Kammer.
 I denne skræffelige Nød man vidste
 En Udvei kun: man kasted' hende ned
 Fra Vinduet i Gaarden, hvor hun vaerligt
 Blev fanget op med Tæpper og med Puder.
 Hun kom derfra med Livet. Men desværre
 — Hvad enten Skræk for Flammen, eller Angst,
 Mens hun faldt ned, var Grund dertil — vi mærked'
 Kort Tid derpaa, hun havde mistet Synet.

Almerik.

Hun havde mistet Synet!

Martha.

Ja, Hr. Ridder.

I fatter, hvad vi leed, og hendes Faders
 Fortvivlelse. Et Barn, der var saa smukt,
 Saa venligt og saa fromt, berøvet Synet!
 Det Haab, der knytted' sig til hendes Liv,
 Tilintetgjort! Den gamle, bittre Feide
 Om Rothringen fornøt — og fornøt
 Sandsynligviis meer bittert end forhen.
 Thi neppe vilde Baudemont sig kaare
 En Svigerdatter, der var blind. Han vilde,

Det var at forudsee, mistænke Kongen
 For et uredeligt Forlig og paastaae,
 At hun var blind, forinden det var indgaaet.

Almerik.

Det kunde ligne Baudemont. — Men Kongen,
 Hvorledes hjalp han sig?

Bertrand.

Ja, for det Første
 Holdt han det hemmeligt, at hun var blind,
 Hvad Ingen mærker paa et Getaars Barn!
 Og dernæst lod han fra Cordova hente
 Siin vidtberømte Læge, Ebn Sahia,
 Hvis Kunst skal nærme sig det Underfulde.
 Han kom hertil og brugte flere Midler.
 Han foreskrev en vis Behandlingsmaade,
 Der skulde følges under hendes Opvært.
 Og endelig han har os stillet hendes
 Nativitet. *her er hun*

Almerik.

Og saa?

Bertrand.

Gav han det Haab,
 Hun vilde gjenerholde Synets Gode,
 Naar hun var sexten Aar. Til den Tid vilde
 Dinenes slappe Nerver have vundet
 Den Kraft igjen, der nu var dem berøvet.
 I disse Dage blev hun sexten Aar,

Og Ebn Zahia er igjen hos Kongen.
 Han foreskriver Midler, vi maae bruge —
 Men Nytten af dem har jeg ikke seet.
 Han siger, Tiden er endnu ei kommen.
 Gud vide, om den kommer!

Almerik.

Men Solanthe,
 Hvorledes finder hun sig i sin Blindhed?

Martha.

Hun aner ikke selv, at hun er blind.

Almerik.

Hun aner det ei selv? I skjemter med mig.

Martha.

Ik nei, Hr. Ridder! I vil snart erfare,
 At det er sandt, jeg siger. Men forinden
 Tillad, at jeg indskjærper Eder strengt,
 At intet Ord, der staaer i Sammenhæng
 Med Synets Sands, der Hensyn har dertil,
 Undslipper Jer, naar I med hende taler.
 Det er Betingelsen for Hver, der kommer
 Til dette Sted. I tør da Intet nævne,
 Der kun ved Diets Seekraft kan begribes,
 I tør ei nævne Dagens Glands for hende,
 Ei Nattens milde Maanelys, ei heller
 Dens klare Stjerner. Ik, den dybe Nat,
 Hvori hun gaaer, er ei besaaet med Stjerner.

Almerik.

Og denne Tvang har I Jer paalagt?

Bertrand.

Vi

Har været vant dertil fra hendes Barndom,
Da Faren ei var stor, hvis man forløb sig.

Almerik.

Men af hvad Aarsag har man skjult for hende,
At hun er blind, og efter hvis Beslutning?

Martha.

Vi veed ei ret, om det var Kongens egen
Beslutning eller Ebn Sahias Raad.

Men Grunden, at det skeete, var vel denne:

Hun er bestemt til, som I veed, at dele
Gang en Grevekrone. Hendes Fremtid
Er glimrende, hvis Alting vil sig føie.

Nu har man frygtet for, at den Bevidsthed,

At være blind og paa en Maade mærket

Bed en saa smertelig Naturfeil, skulde

Indvirke dybt paa et saa ungt Gemt,

Forstemme Sjælen og berøve hende

Den Sindets Rige vægt og muntre Klarhed,

Der er det bedste Smykke paa en Throne, —

Og man har søgt at fjerne hiin Bevidsthed.

Almerik.

Og det er altsaa Grunden til, hun lever

Adskilt fra Verden, fra Enhver, der kunde
Oplysse hende om den Sands, hun mangler?

Bertrand.

Ja, det er Grunden. Denne Dal, der ligger
Midt blandt Vacluses Bjerger, kjender Ingen.
J ved, at det er Kongens største Øyst
At elske Blomster op og plante Træer.
Her blev nu Alt istandsat, som J seer.
Her er hun voxet op med Træer og Urter.
Her kjender hun hver Plet. Hun finder Bei
Paa egen Haand med en mærkværdig Trængsel.
For hendes Underviisning er der sørget.
Hun spinder, væver, hun er færdig i
Mangt Haandarbeid, hun sørger selv for Haven.
Saaledes er hun altid sysselsat
Og altid glad tilmode. I sin Fritid
Hun enten musicerer eller digter.

Almerik.

Hun digter?

Bertrand.

Som jeg siger. Kongen selv
Har bibragt hende Troubadourens Kunst.
Hun kan i Hov'det sammensætte Vers,
Som ingen Mester skal sig skamme ved.

Almerik.

Nu, dette kan til Nød jeg fatte. Men

At hun ei aner selv, at hun er blind,
 Det kan jeg ikke troe paa; det er Blændværk.

Martha.

Saaledes taler I, hvis tvende Dine
 Er Eders Førere ved hvert et Skridt.
 I bøier uvilkaarligt Blikket efter
 Hver Lyd, I hører. Selv i Mørket skuffer
 Det vante Øjs Ser med en indbildt Klarhed.
 — Den, der er blindfødt eller blind fra Barndom,
 Vil aldrig, efter min Forstand, begribe,
 At de, der er omkring ham, kunne see.
 Hvad er ham Synet? Hvad Begreb har han
 Om hiin vidunderlige Diets Evne?
 Det, vi bemærke let ved Synets Hjælp,
 Opdager han ved Følelsen, Gehøret,
 Ved Lustens fast umærkelige Tryk,
 Ved tusind andre Midler, man har ondt ved
 At fatte. — I vil selv erfare det,
 Naar I en Stund er sammen med Solanthe.

Almerik.

Jeg nægter ei, jeg længes stærkt derefter.
 — Men een Ting er endnu mig uforklarlig.
 Hun lever her hos Jer, skilt ad fra Alle.
 Troer hun, at denne Dal er hele Verden?

Bertrand.

Solanthe er ei slet saa eensom her

Som I vel troer. Fra Sanctæ Claræ Kloster,
 Der ligger, som I veed, hiinsides Bjerget,
 Har ofte vi Besøg af Abbedissen
 Og nogle Nonner. Kongen lader stundom
 En eller anden Fremmed os besøge.

Almerik.

Hun savner altsaa Intet? er tilfreds,
 Naar kun her kommer et Besøg iblandt?
 Af al den Rigdom, Verden slutter inde,
 Af al dens Herlighed hun aner Intet?
 Gjør aldrig noget Spørgsmaal —?

Martha.

Ja, Hr. Ridder?

Det er ei let at svare her bestemt.
 Maaskee hun undertrykker mangt et Spørgsmaal.
 Hun veed, der er en Indgang her til Dalen.
 Hun hører Klokkens Lyd, naar Nogen meldes.
 Hun bliver glad derved, hun lytter stille,
 Med taus Forventning. Men hun spørger aldrig,
 Hvor Dalens Indgang er, hvorhen den fører.
 Hun veed, at der er mange Ting, man ikke
 Maa spørge om, men stole paa de Ældre.
 — Det er jo ligedan med Børn. Fortæl dem
 Om Gud, et Forsyn, om et andet Liv,
 Og læg kun Mærke til, med hvilken Andren
 De høre til, og gjøre store Dine;
 Hvordan der tegner sig i deres Aasyn

En sagte Tvivl; og nu, hvordan tilsidst
 Med rørende Hengivenhed de lytte
 Til Det, der er ufatteligt for Tanken.
 Men for Solanthe er nu Verden selv
 En Gaade, hun vist ofte grubler paa.
 Men siger Abbedissen eller Kongen:
 „Giv dig tilfreds, mit Barn. Du er for ung til
 At fatte det; du vil engang forstaae det —“
 Saa troer hun fromt derpaa, og aner ikke,
 Hun mangler Synets Sands, for at forstaae
 Den Verden, der er fattelig for os.
 — Vel muligt, vi, Hr. Ridder, naar vi gruble
 Paa Livet efter dette, Alle vandre
 Som hun i Blindhed, uden at vi mærke,
 Der mangler os den rette Synskraft. Men —
 Vor Tro derpaa er Stjernen i vor Nat.

Almerik.

Der kan I have Ret, min vakre Martha!
 — Hvor er Solanthe nu?

Bertrand.

Hun sover.

Almerik.

Sover?

Paa denne Tid?

Bertrand.

Det har hun gjort alt længe,
 Hver Dag en Time, efter Vægens Forskrift.

Men det er ingen ret naturlig Søn.
 Jeg veed ei selv, hvad jeg skal troe derom.
 Ved nogle hemmelige Ord og Tegn
 Af Rægen synker langsomt hun i Dvale.
 Derefter lægger han paa hendes Bryst
 En sleben, guldbindsfattet Steen, jeg troer
 En Talisman, en hellig Amulet.
 Og først, naar den er taget bort igjen,
 Hun vaagner op af Dvalen. Sandt at sige,
 Gjør det mig ængstlig.

Almerik.

Nu, man kan vel stole
 Paa Rægens Kunst.

Bertrand.

Ja, ellers saae det galt ud.
 (Man hører, der ringes).

Martha.

Det ringer, Bertrand.

Bertrand.

Ja, saa er det Kongen.
 (Gaaer ud gjennem Dødsdøren).

Almerik.

Besøger Kongen Eder ofte?

Martha.

Ja,

Naar han har Ophold paa sit Slot histnede,
 Saa kommer han her ofte. Under tiden
 Har fjerne Keiser eller anden Hindring
 Holdt ham fra os i Maaneder og Dage.

Almerik.

Veed da Solanthe, han er Landets Herster?

Martha.

Nei, det var vel, I husked' mig derpaa.
 Det veed hun ei. Hun kalder ham sin Fader,
 Vi Andre Hr. Rahmbaut; det er et Navn,
 En af de ældre Troubadourer har.

Almerik.

Der kommer Kongen.

Anden Scene.

Kong René, Ebn Jahia og Bertrand træde ind gjen-
 nem Bøddøren. Almerik. Martha.

Kongen.

Her, min kjære Martha,
 Her bringer jeg dig Bægen. Som jeg hører,
 Har han alt eengang været her idag.
 Hvorledes gaaer det?

Martha.

Hidtil efter Ønske.

Kongen.

Du huster jo, hvad Rægen har befaleet,
Og glemmer Intet? Har Solanthe ligget
Hver Nat med Bind om Dinene?

Martha.

Det har hun.

Kongen

(til Ebn Zahia).

Det var just ikke let. Hun er ei vant til
At feile Noget. Men det var en Lykke,
At hun blev stikken af en lille Bi
I Tindingen; det brugte vi som Paaskud.
Ak, denne Bi har sikkert taget feil!
I denne Blomsterverden, hvor hun trives
Og voxer op som en af disse Planter,
Der blev den blændet af det saure Nashn,
Har troet at vugge sig i Rosens Kalk.
— Tilgiv mig! det er syndigt, at jeg taler
Saaledes om mit eget Barn. — Kom nu!
I vil jo see, hvad Eders Kunst har frugtet.
Gaf ind da til Solanthe. — Bertrand! Martha!
I følge med, hvis Eders Bistand ønskes.

(Rægen, fulgt af Bertrand og Martha, gaaer ind i Huset).

Nu, Almerik, hvad synes du om denne
Ussides, fredelige Dal? Ei sandt,
Det er et lille Paradiis.

Almerik.

Det er det.

Kongen.

O, hvis det var min Lod at leve her
 Og samle dem, jeg elsker, her omkring mig —
 Leve for Skjønhed, Videnskab og Kunst:
 Hvor gjerne gav jeg Afkald paa Neapel
 Og Lothringen, paa denne bittre Strid
 Med Baudemont . . .

Almerik.

Men denne Strid er bilagt.
 I venter jo Greve Tristan snart hertil.
 Saa endes Alt vel godt.

Kongen.

Det er mit Haab,
 Og dette Haab har vundet nys i Styrke.
 Har jeg fortalt dig, jeg har haft Besøg
 Af Faußfred af Orange? Han har levet
 En Tid paa Tristans Slot; han var hans Lærer
 I Strengelig, i Sang og Poesie.
 Den unge Greve, paastaar han, besidder
 Et lykkeligt Talent for Verskunsten,
 Fiin Følelse, en høist uddannet Aand
 Og Sindrigheid i sjældne Tankers Slynning.
 Faußfred sang en Sirventes for mig, Tristan
 Har digtet; den var herlig, rig paa Skjønhed
 Og af en mandig Kraft.*) Jeg siger dette,

*) Sirventes eller Sirvente, Navnet paa et provençalst
 Digt af polemisk Indhold.

Uagtet den var stilet mod mig selv
 Og angik Rothringen, som han har Krav paa.
 — Tys! der blev talt derinde.

(Gaaer hen til Huset, og seer ind gennem Døren, som han aabner paa
 Alen).

Ebn Jahia

Har vækket hende . . . hun slaaer Diet op.
 Hør kun, hun taler . . . næsten som i Drømme,
 Mens han opmærksomt seer paa hendes Dine.
 Nu lægger han paa hendes Bryst igjen
 Siin Amulet . . . nu slumrer hun som før.

Almerik.

Hvor selsomt!

Kongen.

Ja, hvor selsomt! — Denne Ræge
 Besidder Evner, man kan ængstes over.
 — Der kommer han. Lad os alene.

(Da Almerik vil fjerne sig bag Huset).

Bent!

Begiv dig hjem til Slottet — jeg maa blive,
 Men venter Brev fra Tristan. Hvis det kommer,
 Da bring mig det. Nu kjender du jo Tegnet
 Og, hvor det er, man ringer.

Almerik.

Vel, min Konge!

(Gaaer, idet Ebn Jahia træder ud).

Kongen.

Min Ebn Jahia! Kommer du som Duen

Med Olieblad? Dit Ansigt er alvorligt
Og luffet som din Kunst. Jeg kan ei læse
Dets hemmelige Characterer. Tael!

Ebn Jahia.

Jeg har det bedste Haab, min ædle Konge!

Kongen.

Isandhed? O, du er mig Frelsens Budskab!
Dit dunkle Ansigt, som hiin Mors, der knælte
Ved Christi Fødsel, det bebuder mig
For mine Sorgers Nat en Stjernes Opgang.
Fortæl, hvorpaa du grunder da dit Haab.
Hvad er din Agt? hvad har du nu besluttet?
Jeg har et Skrift derhjemme, hvor der staaer,
At Diets Sygdom ved et dristigt Snit
Med skarpe Instrumenter stundom læges.
Det vil du ikke? Vel, min Ebn Jahia?
Du veed, at Diet er en ædel Deel
Af Mennesket. Du kan ei heller nænne
At nærme dig med et saa farligt Redskab
Solanthes skønne Dine. Du vil ængstes
For at forstyrre deres dybe Blaa,
Det dunkle, lidt tungsindige, men dog
Saa straalerige Væld. O, hendes Dine!
Hvor er det tænkeligt, at Natten ruger
Over et Diepar af sliig en Klarhed!

Ebn Jahia.

For den Sag kan I være ganske rolig.

Her hjælp det lidet, om jeg tog min Tilflugt
Til Instrumenter.

Kongen.

Hvad er da din Hensigt?

Ebn Jahia.

Lad dette være godt. Min Fremgangsmaade,
Den hører til min hemmelige Kunst.
Den kunde jeg kun vanskeligt forklare.
Den er i lang Tid forberedt, er ikke
En Frugt af dette Dieblif, men skridtviis
Bragt til det Punkt, hvor den, vil Gud, maa lykkes
Og den maa lykkes mig endnu idag,
Hvis ikke, skeer det aldrig.

Kongen.

Alt idag?

Ebn Jahia.

Naar Solen netop er gaaet ned bag Bjerget,
Men end har efterladt i Dalen her
Den milde Dæmring, hendes Dø, uvant
Til Lysets Kraft, kan taale: da er Tiden
Mig gunstig.

Kongen.

Altsaa nu! — Af, Ebn Jahia!

Fra Dag til Dag, fra Time og til Time
Med Utaalmodighed jeg ventet har
Paa dette Tidspunkt. Nu, det kommer, ængstes

Mit Hjerte, og jeg ønsker Tiden udsat.

— Vel, lad det skee! Snart synker Solen ned,
Maaskee med den mit bedste Haab. — Lad skee!

(Seer paa ham).

Du staaer saa taktfuld. Har du betænkt dig?

Ebn Sahia.

Det har jeg ikke.

Kongen.

Eller frygter du?

Er du ei sikker paa din Sag? Du har jo
Raadsført dig vel med hine tauske Stjerner,
Din Videnskab kan tvinge til at tale;
Og Svaret var dig gunstigt — var det ikke?
Constellationen lykkelig?

Ebn Sahia.

Det var den.

Det har jeg Eder alt forkyndt. Men — astra
Inclinant, non necessitant. De virke
Paa Menneskernes Skjebne, men de tvinge
Den ei med Magt, og mod Naturens Orden.
Dog har jeg ingen Frygt fra denne Kant.
Der er en anden Hindring for min Kunst.

Kongen.

En Hindring?

Ebn Sahia.

Og jeg frygter for, min Konge!

Det falder Eder tungt at fjerne den.
 Solanthe maa, forinden jeg kan skride
 Til Bærket, fatte, hvad der mangler hende.

(Med Eftertryk).

Hun maa idag erholde Kundskab om,
 At hun er blind.

Kongen.

Hvad, Ebn Sahia? Nei!
 Nei, nei, jeg siger dig; det skal hun ikke!

Ebn Sahia.

Det er Betingelsen, foruden hvilken
 Min Kunst er magtesløs.

Kongen.

Nei, aldrig, aldrig!

Saa ubarmhjertig vil du, jeg skal være?
 Hiin Ubevidsthed, der er hendes Lykke,
 Skal vi berøve hende, nu, med Gæt;
 Ei langsomt, efterhaanden, men paa eengang
 Skal denne skræffelige Sandhed gribe
 Den Armes Sjæl! Og hvis nu Guren glipper?
 Har du da glemt, hvorledes Aar for Aar,
 Med fast utrolig Omhu, vi har vogtet
 Solanthe for den sørgelige Sandhed?
 Det er dit eget Bærf. Du selv har viist mig
 Den vanskelige Vej, jeg skulde følge.
 Nu vil du bryde ned, hvad du har bygget.
 Af hvilken Grund?

Ebn Zahia.

Jeg skal forklare Grunden,
 Hvis I med Rolighed vil lytte til den.
 — I troer, at Synets Sands er lagt i Diet,
 Mens dette kun er Redskab. Synet strømmer
 Fra Sjælens Dyb, og Diets fine Nerver
 Gaae ud fra Hjernens hemmelige Værksted.
 Solanthe maa erkjende klart sin Tilstand.
 Først maae vi aabne hendes indre Die,
 Førend det ydre kan for Øhset aabnes.
 I hendes Sjæl maa vise sig en Trang,
 En Aelse om Øhset, og en Længsel.
 Thi dette skal I mærke Jer, min Konge!
 At Intet gives Mennesket, undtagen
 Han føler en Fornødenhed dertil,
 En Higen dybt i Sjælen, der vil stilles
 Tilfreds, og søger overalt sin Gjenstand.
 Lad mig forklare det med et Exempel,
 Der ligger Eder nær. Den skjønneste Kunst,
 Den muntre Videnskab i Boesien,
 Hvorved Provences Land er vidtberømt,
 Den gives Mennesket ved Musers Bistand.
 Ei sandt? Men gives den til Alle? Nei!
 Ikkun til dem, der forud som i Drømme
 Har gjemt i Brøstet en poetisk Verden,
 Og hige nu mod den i vaagen Tilstand.

Kongen.

Jeg vil ei stride med dig, Ebn Zahia!

Jeg kan ei maale mig med dig i Lærdom.
 Men i mit Hjerte taler Medynk høit
 Og overdøper dine Grundes Vægt.
 — Jeg kan det ikke — nei, det er umuligt!

Ebn Sahia.

Gjør, som I vil. Jeg har kun Magt at raade.
 Ifald I ei har Tillid til mit Raad,
 Da er jeg her tilovers. Lev da vel!
 Jeg gaaer til Klosteret; der kan jeg træffes,
 Saafremt I skifter Sind. Men glem kun ikke,
 Naar Aftensolen hist til Hvile gaaer,
 Gaaer tabt for evig, hvad min Kunst formaaer.

(Gaaer bort gennem Løndøren).

Kongen

(ene).

Forfærdeligt! Saa dyrt jeg skulde kjøbe
 Et uvist Haab, et Haab, der dog kan svigte;
 See hendes Sorgløshed med Gæt gaae over
 Til trøstesløse Klager, hendes Ungdom
 I hiin Bevidsthed slynge hen og falme.
 Det er Stivsindighed af Ebn Sahia,
 Og han skal føie sig. Jeg hviler ikke,
 Før han har hørt paa mig, og giver efter.

(Følger ud efter Lægen. Lidt forinden ere Bertrand og Martha
 traadte ind).

Martha.

Kongen gif bort og, som det lod, i Brede;

Og Ebn Sahia seer jeg heller ikke.
 Hvad kan her være skeet?

Bertrand.

Ja, Gud skal vide —

Men jeg er ikke rigtig vel tilmode
 Ved denne Sag. Jeg frygter for, at Vægen
 Til Slutning lader os i Stikken.

Martha.

Troer du?

Bertrand.

Gud give, jeg ta'er feil. Men jeg har Angst
 For Folk med et saa indesluttet Bæsen,
 Saa gjerrige paa Ord som Ebn Sahia.
 Og reent ud sagt, jeg føler Skræk for En,
 Der har en Magt saa gruelig som han.
 Derinde ligger Barnet paa sin Løibænk,
 Som hun var død. Et Bink af ham, og livløs,
 Som ved et Under, synker hun i Dvale.
 Det duer ikke, Martha!

Martha.

Vær du rolig,

Og plag dig ikke med en daarlig Frygt.
 Har du da glemt, at naar hun atter vækkes,
 Naar Amulettens tages bort fra Brystet,
 Da straaler hun som med fornyet Sundhed.
 Det er jo mærkeligt, som denne Søn,

Langt meer end natlig Hvile, vederqvæger
 Og styrker hende, og gjør Sindet muntert.
 Ja hendes Dine, har jeg tidt bemærket,
 Hver Gang hun vaagner, har forstærket Glands.
 Det er, som Lysets Straaler alt har vidst
 At finde Veien til dem, mens hun slumred'.
 Det, haaber jeg, er os et gunstigt Varsel.

Bertrand.

Nu, muligt har du Ret; vi faae at see!
 — Lad os nu gaae. Der er dog Et og Andet
 At passe paa hos Folkene paa Marken.
 Fra Pigebarnet kan vi gaae: hun sover,
 Hun kan jo ikke vaagne, før vi komme.

(De gaae bort bag om Huset).

Tredie Scene.

Tristan af Baudemont. Sauffred af Orange, hver
 med en Cithar hængende om Skulderen.

Sauffred

(indenfor Vøndøren i Baggrunden).

Tag Eder vel iagt. Her er jo bælmørkt.

Tristan

(ligeledes indenfor Vøndøren).

Kun fremad Holdt! her er en Dør.

Sauffred.

En Dør?

Tristan.

Vent lidet der er Raasen den gaaer op.
(De træde begge ind).

Hvad seer jeg!

Sauffred.

Himmel! hvilken Duft af Blomster!

Tristan.

En Have — her? imellem øde Bjerge!
Og hvilken Skjønhed, hvilken Orden — see kun!

Sauffred.

Jeg er som himmelfalden.

Tristan.

Hvo er Gier

Af dette Sted? I er jo kjendt i Egnen
Og bosat nær herved.

Sauffred.

Ja, hvad veed jeg!

Om denne Have har jeg aldrig drømt.
O, hvilken tropisk Rigdom! Hvilken Flor
Af sjældne Blomster! See, de høie Palmer!

Tristan.

Og see kun Baaningshuset der! Hvor yndigt!
Af Bedbend og af Roser halvt bedækket!
— Men nu Beboerne?

Sauffred.

Ja, jeg seer Ingen.

Jeg tænker, Haven her er heel og holden
Skudt op en Sommernat, da Luna skjænked'
Endymion en Sammenkomst, og skjulte
Sin kyske Lykke blandt Bacluses Bjerger.
I saa Fald er Beboerne nok flygtet.

Tristan.

Nei, her maa være Folk, der boe og bygge
Og færdes her bestandig. Væg kun Mærke:
I denne Gang er friske Fodspor.

Sauffred.

Rigtigt,

Og af en lille ziirlig Fod. O, kom!
Af dette Fodspor ledes vi paa Spor.
Her gaaer det ned ad Gangen bag om Huset.

Tristan.

Nei, lad os vente, til der kommer Nogen.
Vi vil ei være ubeskedne. Slemmt nok,
At vi paa egen Haand er' trængt' herind.

Sauffred.

Nu, som I vil. Naar Lykken vil os føie
Som hidtil, giver jeg mig vel tilfreds.
Thi dette kan i Sandhed kaldes Lykke:
Vi er' ei langt fra Klostret, sorgløst gaae vi
Og synge Vexelsange, da jeg seer

Et Glimt af Kong René; han gif fordybet
 Med Rægen fra Cordova. I beslutter
 At undgaae Kongen, trækker mig med Eder,
 Og medens over Stof og Steen vi flygte,
 Opdage vi med Fet ved Bjergets Fod
 En Indgang, der er synlig gjort med Kunst.
 Vi undersøge den, vi famle først
 I Mørket om, og havne her til Slutning.
 — Men Fet maa I forklare mig: hvorfor
 Besluttet' I at undgaae Kong René?
 For hans Skyld er I kommen; I har bedt mig
 At følge med ved et Besøg imorgen;
 Og I — ja det er jo bekjendt for Alle —
 I er forlovet med en Datter af ham.

Tristan.

Forlovet? Ja, det siger man. Jeg selv
 Var neppe ni Aar gammel, da det skete.
 Min Fader og Burgund fik Sagen afgjort,
 Dengang vi indgif et Forlig med Kongen.
 Men, Jauffred, jeg er bleven ældre siden.
 Som hiint Forlig, der midt i Seirens Løb
 Opgav min gode Ret, som det mig harmer,
 Saaledes harmer nu mig hiin Formæling.
 Med Ulyst er jeg kommen hid; med Ulyst
 Jeg tænker paa at gjøre blot et Skridt
 I denne Sag.

Jauffred.

Det gjør mig ondt for Kongen.

Jeg veed, at han har glædet sig i lang Tid
Til mindeligt Forlig ved hiin Formæling.

Tristan.

Ja, han kan være tjent dermed, det troer jeg.
— I kjender vel hans Datter?

Sauffred.

Nei, hun bliver
Opdragen i et Kloster dybt i Spanien.
Der skal hun hentes fra ved Eders Ankomst.
— Men lad os ikke glemme, hvor vi ere.
Ind er vi kommet her, og Stedets Skjønhed
Er ubestridelig. Men det er Spørgsmaal,
Om her man kommer ud med samme Lethed.

Tristan.

Ei, det har ingen Fare!

Sauffred.

I vil ikke
Forhøre Jer, om Husets Folk er hjemme,
Og banke paa? Skal jeg?

Tristan.

Nei, lad da mig.
Ifald en Dæmon eller Magus hersker
Paa dette Sted, da er det billigt, Faren
Først rammer mig, der har forloftet Eder.

(Banker paa Husets Dør).

Der kommer Ingen.

Iauffred.

Brøv at aabne Døren.

Tristan.

Det gaaer ei an.

Iauffred.

Brøv kun; det gaaer nok an.

Tristan.

Velan da!

(Aabner Døren).

Himmel, Iauffred, hvilket Syn!

Iauffred.

En Dæmon?

Tristan

Hvad? en Dæmon? — ja, jeg troer . . .

Men en af Hysets skinnende Dæmoner.

See! see!

Iauffred

(seer ind).

En deilig Pige paa en Kvibænk!

Hun sover jo.

Tristan.

Hun sover. Brystet stiger

Og synker sagte, mens hun drager Aande.

See kun, hvor Munden former sig til Smil,

Som om hun mærked' vor Beundring.

Sauffred.

Tristan!

Jeg beder Eder, lad os fløe herfra.
 Mig foruroliger hiint skjønne Syn,
 Kun altfor fristende, kun altfor skjønt.
 Her er et Drømmeslot. Vor Fod er hildet
 I hemmelige Snarer — lad os fløe!
 — Tristan, hvor er I henne? Alle Himle!
 Han er fortryllet alt. Han staaer og stirrer
 Som groet fast til Stedet. — Tristan! kom!

Tristan

(der med Genrykkelse seer ind).

Tael sagte, Sauffred! vi kan vække hende.
 Tael sagte; Det er syndigt at forstyrre
 Den Fred og Stilhed, der fra denne Slummer
 Er udbredt over al Naturen.

Sauffred.

Hør mig!

Tristan.

Stille, jeg siger. Stedet her er helligt.

(Ænæler og udbreder Armene mod den aabne Dør).

O, vredes ei, at med profane Blikke
 Jeg nærmer mig dit Hvilested!

Sauffred

(løfter ham op).

Staae op!

Jeg ængster mig for Eder. I er fængslet
 Af en Fortryllelse. Det Syn, I seer,
 Er et bedragerisk. Følg med!

Tristan.

Jeg kan ei.

Sauffred.

Saa staae dog ikke som en Marmorstøtte;
 Fat en Beslutning! Vil I ikke flygte,
 Saa tag da Mod til Jer — lad os erfare,
 Hvo Damen er, og vække hende.

Tristan.

Nei —

Det var jo Synd.

Sauffred.

Vil ikke I, vil jeg.
 (Gaaer ind).

Tristan.

O, den Forbødne! — Hør, han kalder — hør hun!
 Og han tør tage hendes Haand . . .

Sauffred

(der kommer forvirret ud).

Afsted!

Hun kan ei vaagne — hun er undergivet
 En hemmelig, dæmonisk Magt. O, kom!

Mig aner intet Godt. Vi er' brudt ind i
En Helligdom, der truer os med Døden.

Tristan.

En Helligdom? Der har I Ret. Men Livet,
Og ikke Død bebuder den. Velan,
Lad os forlade dette hellige Sted,
Som vi med Uret har betraadt. Hun sover —
Det er uridderligt at blive.

Sauffred.

Kom da!

Tristan.

Vent, Sauffred, kun et Blik maa I mig unde,
Kun eengang jeg betragter hende nærvæd,
Saa følger jeg med Eder.

(Gaaer ind).

Sauffred.

See han knæler . . .

Paa hendes Haand han trykker taus et Kys.
Hvor han betragter hende! . . . Der han løste
Et Bånd om hendes Hals, og tog det med.
Nu, Himmelen skee Tak, der er han atter.

Tristan

(der igjen kommer ud).

Nu har jeg fæstet dybt i dette Hjerte
De søde Træk, nu kan de ei forsvinde.

Ja, lad os gaae, og frygte Stedets Guddom.
 Men jeg har lovet, at jeg kom igjen,
 Og, hvis jeg ikke stuffed' mig, hun lytted'
 I Drømme med et hndigt Smil til Løftet.
 See, Sauffred, dette Smykke tog jeg med:
 En sleben Steen, der laae paa hendes Bryst.
 Som David skar en Flig af Saulus Kappe,
 Imens han sov, til Tegn, at Kongens Liv
 Var i hans Haand, skal dette Smykke vidne,
 At jeg var her, men at mit Liv var lagt
 I hendes Haand, endskiøndt hun laae og slumred'.
 Kom, Sauffred!

(Han og Sauffred begive sig mod Vøndøren, da Solanthe viser sig i
 Døren til Huset).

Fjerde Scene.

De Forrige. Solanthe.

(Magtet Solanthes Blindhed ere hendes Bevægelser utbungne og sikkre.
 Hun ved en lyttende Stilling nu og da, ved en sagte Gestus med Haanden,
 som om hun tog for sig, røbes den manglende Sands. Dinene ere aabne,
 men ofte nedslagne eller af ringe Bevægelighed).

Solanthe

(i Døren).

Martha! Bertrand!

Tristan.

O, der er hun!

Iolanthe.

Der talte Nogen.

(Gaaer efter Lyden lige hen mod Tristan).

Hvo er der?

Tristan.

En Fremmed,

Der beder om Tilgivelse, at dristig
Han har forstyrret Stedets Fred og Eder.

Iolanthe.

Ræk mig din Haand.

(Tristan rækker hende Haanden).

Du har ei før besøgt os.

Jeg kjender ei din Stemme. Har du talt
Med Bertrand eller Martha, da du kom?

Tristan.

Med Ingen har jeg talt. Mig bragte hid
En Hændelse.

Sauffred

(affides til Tristan).

Forhør Jer lidt om Bertrand!

Iolanthe

(Ihittende).

Hvo er det, der er fulgt med dig?

Tristan.

Min Ven,

En Troubadour og Ridder her fra Egnen.

Iolanthe.

J være begge mig velkomne. Vil J
Gaae ind i Huset? Der er kjøligt inde.

Sauffred

(hurtig).

Hvis J tillader det, vi blive her.
(Affides til Tristan).

Det er det sikreste.

Iolanthe

(der endnu holder Tristan i Haanden).

Din Haand er varm,
Jeg mærker Pulsens Slag. Du har vist lidt
Af Heden underveis. Er du ei tørstig?
Vent, skal jeg bringe dig et Bæger Viin.
(Hun gaaer ind i Huset).

Tristan.

O, hvilken yndig Skabning! hvilken mild,
Sagtmodig Fromhed i det ædle Ansigt!
Og hendes søde Stemme!

Sauffred.

J har Ret.

Man fængsles uvilkaarligt, naar hun taler,
Og giver sig i Guds og hendes Bøld.
Hun er af ædel Byrd, det feiler ikke.
Men — lidt Forsigtighed kan ikke skade:
Naar Vinen kommer, Tristan, drik den ikke!

Tristan.

Af hendes Haand jeg drikker Døden glad.

(Iolanthe kommer tilbage med en Kande og et Bæger).

Iolanthe.

Her er den Viin, min Fader pleier drikke.

Den er for stærk for mig. Vil I nu prøve?

(Skænker i Bægeret og rækker det til Tristan).

Tristan

(idet han drikker).

Min unge, skønne Dame! Ederes Sundhed!

Iolanthe.

Tag Kanden, hvis din Ven har lyst at drikke.

Jeg plukker Eder nogle Frugter — Dadler

Og Druer, eller hvad I ønske helst.

(Plukker fra Rankerne ved Huset og fra andre Træer Frugter i en Kuro,
hun tager fra Bordet).

Tristan

(rækker Jausfred Bægeret).

Der, Jausfred, drif!

Jausfred.

I mærker da til Intet?

Slet ingen Dødsighed?

Tristan.

Nei, vær kun rolig.

Tauffred.

Er det da Viin? (Smager). Ved Himlen, Malvasier,
Som Kong René har ikke bedre. Tristan!
Jeg drikker Vinen, men paa Eders Ansvar.

(Drikker).

Ha! hvilken Viin! Sandhed, hvor der bydes
En saadan Viin, der hersker ingen Dæmon.

Solanthe

(nærmer sig igjen).

Her har jeg Frugterne, hvis Eder lyster.
Jeg sætter dem paa Bordet.

Tauffred.

Skjønne Dame!

J har os allerede vederqvæget.
Har skjænket i vort Bæger en saa liflig
Og sjelden Viin, at vi med Grund formode,
Vi gjæste her et rigt og ædelt Huus.
Af Viin og Skjønhed loffes Sangen frem:
Hør da med venlig Hu paa et Par Ord,
Der gjennem Versets Vendinger skal tolke
Vor Tak og et erkjendtligt Sindelag.

(Løbner sin Githar og declamerer, efter et Par Greb, Følgende, som han
ledsager med enkelte Acorde i anapæstisk Tact).

Af Flugtens Fart

Man kjender klart

Den ædle Falk, naar høit den gaaer!

Ved liflig Røst,

Ved Tonens Øyst

En Sangfugl, der i Busken slaaer.

Ved mandig Daad,
 Ved fløgtigt Raad
 Bebuder sig en Ridders Færd;
 Og Cithrens Klang,
 Og kunstig Sang
 Forkynder Troubadourens Værd.

(Forandrer Tacten).

Men træder man ind i den fremmede Sal,
 Hvor Herrer og Damer er' inde,
 Og ønsker, ved Versets melodiske Fald
 At fængsle, og Gunst at vinde;
 Og naar med et Bæger den Page fiin
 Til Velkomst Sangeren fæster:
 Da mærker han paa den ædle Viin,
 At det Huus er ædelt, han gjæster.

(Endes med en stærk Slutnings-Accord).

Solanthe.

Din Sang er skøn og vidner om en sjelden
 Uddannet Kunst.

Tristan.

Min Ven er vidtberømt
 Iblandt Provences yngre Troubadourer.

Solanthe

(til Tristan).

Blev Sangens Gave givet ogsaa dig?

Tristan.

Af, jeg er kun hans Lærling. Dog tillad —

Mig giver Eders Mildhed Mod til Sangen.

Men I maa nøies med min gode Billie.

(Indleder hver Strophe af det Efterfølgende med et Par Greb i Citharen).

Jeg kom fra et uroligt Hjem,
 Igjennem Bjerget gik jeg frem,
 I Mørket famled' jeg med Møie.
 Omfider aabned' sig en Dal;
 En Have, underfuld og sval,
 Og dette Huus sig viste for mit Døie.

Men her var stille. Intet Chør
 Af Fuglesang forbi mig foer,
 Og ingen Lyd af Folk, der rastløs virke.
 Og overalt, hvorhen jeg saae,
 En Taushed over Dalen laae,
 Høitidelig som Siesta i en Kirke.

Jeg aabned' Husets Dør — og see!
 Som Tornerose, hvem en Fee
 I Sønnen fængslede og for Verden dulgte,
 Saaledes du i Slummer laae,
 Og Alt omkring dig, nu jeg saae,
 Med dig i denne dybe Hvile fulgte.

Selv Luften slumred' om din Kind,
 Og Ilden sov paa Arnen ind,
 Og Palmen drømte, med sin Krone bukket.
 Thi Alt fra dig sin Næring drog,
 I Alles Liv dit Hjerte slog,
 Og Alles Dine blev med dine luffet.

Da vaagned' du — og ved et Bliv
 Naturen vaagned' med til Liv,
 Som blev den vaft af Morgensolens Flamme.
 O, torneløse Rose! tag,
 Som Morgenhilsen, med Behag
 Imod min Sang, der vaagned' med det Samme.

Solanthe

(til Tristan, efter et Ophold, hvori hun fordybet holder Haanden for
 Panden).

Laa mig din Cithar.

(Præluderer paa Citharen og ledsager de følgende Afdelinger med et Par
 Tacter).

Høit skal man hædre
 Den fremmede Gæst,
 Der bringer et glad,
 Meddelende Hjerte,
 Bringer et Forraad
 Af Sagn og Mythe,
 Mens vi tause sidde og lytte.

Men høiest blandt Alle
 Hædres med Rette
 Den Gæst, der bringer
 Strengenes Belyd
 Til Ordnes Strøm,
 Og i Versets Slynkning
 Tanterne tvinger,
 Og giver til Ordene Binger.

Ind i Hallen
 Med Sangeren drager
 Hellige Magter.
 Medens han synger,
 Er Luften stillere.
 Blomsterne smaa
 Fordybte staae,
 Alle saa tause og duftende mildere.

Eder, Fremmede!
 Eder, der kom
 Med Sang og Tale,
 Og deelte med mig
 Eders Sjæls Begeistring,
 Eder jeg takker.
 Af, jeg har ikke
 Formaaet at fatte
 Alt, hvad I sang mig.
 Nægt og fremmed,
 Fremmed som I selv,
 Forbi mig foer
 Med flygtige Spor
 Det bevingede Ord.

Her i min Dal
 Sætter sig stundom
 I Træernes Kroner
 En fremmed Sangfugl.
 Og seent mod Aften,

Naar Alt er stille,
 Lyder hvert Foraar en Nattergals Trille.
 Ingen kan lære
 Min Githar at følge
 Dens vildsomme Tact.
 Ingen formaaer
 Med det aandende Bryst
 At følge dens stigende, smeltende Røst.

Fremmede! har Eders
 Sang sit Hjem
 Der, hvor jeg tænker mig,
 Længsel og Veemod
 Lokkes af Nætternes
 Stilhed frem?
 Har I af Lustens
 Lette Beboer
 Lært Eders Toner?
 Toner, saa liflige,
 Underfuldt strømmende,
 Toner, hvortil jeg
 Vyttede drømmende;
 Toner, saa gaadefuldt
 Dmme og fjærlige,
 Toner, der Alt,
 Hvad de naae til, forherlige!

Tauffred.

O, høist poetisk!

Tristan

(til Isolathe).

J har sammenlignet

Vor Sang med Nattergalens. Gid jeg var
Den mindste, fattigste blandt hine Fugle,
Der bygge her hos Eder, for at kunne
Beständig lytte til de skønne Toner,
Der Eders Bryst bevæge.

Saufred.

Edle Dame!

J vil med Gunst tilgive mig et Spørgsmaal,
Som vor Beundring loffer frem paa Læben.
J lever adskilt her fra Verden. Ingen
Iblandt Provences Ridderstab og Damer
Har vidst et Ord om Eders sjældne Gaver.
Fra hvilken Slægt nedstammer I! Og hvo
Er Eders Fader?

Isolathe.

Og det veed du ikke?

Det undrer mig. Her pleier Ingen komme,
Der ikke kjender ham.

Saufred.

Hvad er hans Navn?

Isolathe.

De Andre kalde ham Rahmbaut.

Tauffred.

Rahmbaut?

Er han en Ridder?

Solanthe.

Ridder?

Tauffred.

Eller Krigsmand.

Gaaer han med Hjelm og Skjold og gyldne Sporer?
Hvad er hans Kald?

Solanthe.

Det har jeg aldrig spurgt om.

Tauffred.

Hvi holdes I da her saa strengt?

Solanthe

(forundret).

Saa strengt?

Tauffred.

Th nu, saa eensomt.

Solanthe.

Eensom er jeg ikke.

Du tager storlig feil.

Tauffred.

Men her er Ingen.

Solanthe.

Nei, her er Ingen . . . du har Ret . . . jeg veed ei,

Hvoraf det kommer. Jeg er ellers aldrig
 Alene her. Men vent, saa skal jeg kalde . . .
 Bertrand vil blive glad ved Eders Ankomst.
 (Gaaer ind i Huset).

Sauffred.

Nu vil det vise sig, hvem denne Dal
 Er undergivet. Men mig aner stærkt,
 Her er en Hemmelighed med i Spillet,
 Som Dalens Eier ikkun nødig seer,
 At vi har gennemtrængt.

(Beger paa Laagen i Baggrunden).

Ræg Mærke til,

Hvor kunstig denne Dør er overtrukket
 Med Mos og Stene, saa den ei kan skjælnes
 Fra Klippevæggen, naar den lukkes til.
 Vyd nu mit Raad og hold Jer nær ved Døren.
 Jeg venter, til der kommer Nogen. Dernæst
 Vil jeg begive mig til Bjergets Indgang,
 At ei man spærrer os Tilbageveien.
 Maaskee jeg træffer en af vore Folk.
 I fald jeg mærker Uraad, skal jeg vende
 Tilbage flux. — Har I forstaaet mig, Tristan?

Tristan

(fordybtes i sig selv).

Ja, gaae kun, gaae!

Sauffred.

At, I er hjertegreben,
 I er forloftet af den unge Skønhed.

Tristan.

Nei, jeg er syg. Mit Hoved er forvirret.
Det tykkes mig, at denne stille Dal
Er Maalet, jeg har hidtil tragtet efter,
At min erobrerlige Stolthed finder
Sin rette Hvile her.

Sauffred

(alvorlig).

J har dog ikke
Forglemmt, at Eder venter Kong René?

Tristan.

O, Kong René! Hvad er min Agt hos Kongen?
For en Provinds, der er med Gud og Rette
Vor Eiendom, erobret med vort Sværd,
Skal jeg min Ungdom fængsle til hans Datter,
Som Ingen kjender, Ingen end har seet . . .
Imens jeg her . . .

Sauffred.

Tael ikke ud! J sværmer!

J veed det bedst, hvad Eders Fremtids Bane
Af Eder fordrer. Men J er fortryllet.
Riv disse Flammer ud af Eders Bryst.

Tristan.

Isald jeg kunde, var jeg da fortryllet?

Sauffred.

Der kommer Nogen — stille!

(Solanthé kommer ud igjen).

Solanthe.

Er' I her?

Sauffred.

Vi vente, I skal bringe Husets Herre.

Solanthe

(noget nedslaaet).

Men de er' Alle langt herfra. Jeg kaldte,
Men Ingen kom. Hvorfor har de forladt mig?

Tristan.

De kan jo komme.

Solanthe.

Sa, det gjør de sikkert.

Nu er de vist isærd med Vindru'høsten.
Der pleier jeg at være med. Men ellers
Er En af dem hos mig.

Sauffred

(sagte til Tristan).

I bliver her?

Tristan.

Jeg bliver.

Sauffred.

Vel, saa gjør jeg, som jeg sagde.

(Gaaer med en Bøining for Solanthe, som hun ikke besvarer).

Solanthe

(Iyttende).

Din Ven gif bort.

Tristan.

Han er her strax igjen.

Men, tilgiv — jeg har gjort mig skyldig i

En Uret, jeg maa gjøre god igjen.

Imens I slumred' før, jeg tog fra Eder

Et lille Smykke, ifkun til Erindring.

Her er det.

Iolanthe.

Hvor?

(Tristan giver hende Amulettten, han i tredie Scene tog fra hendes Bryst).

Et Smykke? er det mit?

Tristan.

Sa, det formoder jeg.

Iolanthe.

Mit er det ikke.

Men jeg skal spørge Martha.

(Lægger Amulettten paa Bordet).

Tristan.

Til Erstatning

Forund mig en af hine røde Roser,

Der, som et Billede paa Eder, løfte

Iblandt de mindre Blomster deres Kalke.

Iolanthe.

En Rose? Gjerne.

(Bluffer og giver ham en hvid Rose).

Tristan.

Åh, den er jo hvid!

Giv mig en rød, der fager er som I.

Solanthe.

En rød? hvad mener du?

Tristan

(pegende).

Nu, en af disse.

Solanthe.

Saa tag den selv.

Tristan.

Nei, lad mig før beholde

Den, I har valgt og Eders Haand har plukket.

Og, vel betænkt, jeg priser Eders Valg.

Den hvide Rose, i hvis Kalk der drømmer

En bleg, tungsindig Rødme, Lighed har den

Med denne Haves drømmeriske Skjønhed.

Giv mig endnu en Rose, og en hvid.

I min Baret jeg vil dem begge fæste,

Og bære dem som Eders Yndlings-Farve.

Solanthe

(plukker og rækker ham en Rose, men en rød).

Der er en Rose. Er det den, du mener?

Tristan

(studer).

Jeg bad Jer om en hvid.

Iolanthe.

Hvad er da denne?

Tristan.

Den — denne . . . (Affides). Ha, hvad aner mig!

(Høit). Nei, siig mig —

(Holder de to Roser med nogle, han selv plukker til, iveiret).

Hvor mange Roser har jeg i min Haand?

Iolanthe

(rækker efter dem, uden at slaae Pinene op).

Saa giv mig dem.

Tristan.

Nei, uden at I rører.

Iolanthe.

Hvor kan jeg det?

Tristan

(affides).

Åh, hun er blind, den Arme!

(Høit og tøvende).

Jeg troer dog, at man kan det.

Iolanthe.

Nei, du feiler.

Naar jeg vil vide Skikkelsen og Tallet

Åf Et og Andet, tager jeg derpaa.

Det er jo ligefrem.

Tristan

(forvirret).

Sa — I har Ret —

Men undertiden . . .

Solanthe.
Undertiden? Tael!

Tristan.

Jeg mener, at der . . . at der gives Ting,
Man kjender fra hinanden kun ved Farven,
Som mange Blomsterarter, mange Stoffer.

Solanthe.
Du mener, ved Bestaaffenhed, ved Form.
Ei sandt?

Tristan.
Af nei, jeg mener ikke dette.

Solanthe.
Og er det da saa svært, at skjelne Blomster?
Er ikke Rosen rund og blød og fiin,
Saa rund at føle paa som Lustens Aande,
Og blød og varm som den en Sommeraften.
Er Negliken som Rosen? Duften af den
Bedøver som den stærke Viin, jeg gav dig.
Og nu en Cactus. Er dens spidse Naale
Ei, som du gif mod Binden under Tisflag.

Tristan
(affides).

Forunderligt! (Høit). Har man da ikke sagt Jer,
At Tingene kan skjelnes fra hinanden
I Frastand og ved Hjælp . . . ved Hjælp af Synet?

Solanthe.

I Frastand? Ja. En liden Fugl, der sidder
Paa Husets Tag, jeg kjender paa dens Qviddren,
Og alle Menneſter paa deres Tale.
Den muntre Hest, hvorpaa jeg daglig rider,
Den kender jeg i Frastand paa dens Gang
Og paa dens Brindſten. — Men ved Hjælp af Synet?
Det har man ikke ſagt mig. Er det Noget,
Man underſøger med? Et Instrument
Af kunſtig Bygning, eller ſimpelt Redſkab?
Jeg kjender ikke Synet. Kan du lære
Mig Synets Brug og Nytte?

Tristan

(affides).

O, min Gud!

Hun veed det ikke ſelv, at hun er blind.

Solanthe

(eſter et lille Ophold).

Fra hvilket Land er du? Du bruger Udtryk,
Som Ingen kjender her, og i din Tale,
Som alt jeg ſagde før, er der ſaa Meget,
Der er mig nyt og fremmed. Er den Dal,
Hvor du har hjemme, da ſaa vidt forſkjellig
Fra Stedet her? Saa bliv, iſald du kan,
Og lær mig, hvad der fattes mig at vide.

Tristan.

Al nei, min unge, ſkønne Dame, nei!
Jeg kan ei lære Jer, hvad Eder fattes.

Solanthe.

Ifald du vil, saa troer jeg, at du kan.
 De Andre sige, jeg er nem og villig,
 Saa Mange, der os før besøgte, lærte
 Mig Et og Andet, som jeg let begreb.
 Prøv nu derpaa. Jeg tager ikke fejl:
 Du er mig god; din Røst er mild og venlig,
 Du nægter mig det ikke, naar jeg beder.)
 Tael kun; jeg er opmærksom, naar du taler.

Tristan.

At, Eder hjælper lidt, I er opmærksom.
 Dog — siig mig dette: I har vel erfaret,
 At ingen Deel af Eders faure Legem
 Er uden særskilt Nytte, uden Hensigt.
 Med Haand og Fingre griber I en Gjenstand;
 Og Foden, skjøndt saa lille, bærer Eder
 Med Lethed, hvor I ønsker Eder hen.
 Igjennem Drets Slangegang kan Lyden
 Af Ord og Toner naae til Eders Sjæl.
 Fra Eders Læber stiger Talen. Brystet
 Er Gjemmestedet for den lette Aande,
 Der sorgfri hæver sig og sorgfri synker.

Solanthe.

Det har jeg vel bemærket. Bliv kun ved.

Tristan.

Saa siig mig da: i hvilken Hensigt troer I,
 Et Forsyn har forundt Jer — Eders Dine?

Hvad Nytte har I af de tvende Stjerner,
Der sprede selv en saa mærkværdig Klarhed,
At de forsmaae at fange Lysets Straaler —?

Solanthe

(berører Dinene og betænker sig noget).

Du spørger mig, hvad Nytte . . . Hvor du spørger!
Uagtet — jeg har aldrig tænkt derpaa.
Nu, mine Dine — det er let at fatte —
Naar jeg er træt mod Aften, sætter Sønnen
Sig tung paa Dinene og ghder derfra
Sig over hele Legemet, omtrent
Som Følelsen gaaer ud fra Fingerspidsen.
Saa veed jeg da, mit Dine gjør mig Nytte.
Men desforuden, har du selv ei tidt
Erfaret, at dig tjene dine Dine?
Engang, da jeg en liden Rosenstok
I Jorden satte ned, sprang der et Dyr frem
Og beed mig i min Finger; og af Smerte
Jeg græd derover. Og en anden Gang,
Da jeg i lang Tid havde gaaet og sørget,
Fordi min Fader tøved' med at komme,
Græd jeg af Glæde, da han kom. Ved Taarer
Jeg lettede mit Bryst, der var for fuldt,
Og gjennem Diet strømmede det over.
Saa kan du ikke spørge, i hvad Hensigt
(Et Forsyn har forundt mig mine Dine.
Bed dem, naar jeg er træt, mig sendes Hvile.

Ved dem min Smerte lindres, og ved dem
Min Glæde vorder luttret.)

Tristan.

O, tilgiv mig!

Mit Spørgsmaal var formasteligt. Hos Eder
Er der en saadan indre Sjælens Klarhed,
At I til den ei trænger, vi maae laane
Ved Diets Hjælp fra Uhyet. Skal jeg troe,
I stammer ned fra ubekjendte Bæsnere,
Hvis Evner er' af anden Art end vore?
I lever eensom her; og denne Dal,
Den synes tryllet frem imellem Bjerger.
Er I fra Osten kommen med en Skare
Af Peris? Er I en af Brahmas Døttre
Og ved en Magier ført hid fra Indus?
O, faare Ubekjendte! hvis I fødtes
Af Mennesker, der kalde Jorden Moder;
Er I som jeg modtagelig for Verdens
Forfrænkkelige Uhyt, da tag med Mildhed
Imod en Ridders Hylde; hør hans Ufste,
At ingen Qvinde, om hun end staaer høit
Ved Skjønhed og ved Byrd, fortrænge skal
Det Billed, I har indtrykt i min Sjæl.

Solanthe

(efter et Ophold).

Det er forfærdeligt, som du kan tale.
Af hvilken Mester har du lært den Kunst,

At rive hen ved Ord, der ere Gaader?
 Det er mig, som jeg eensom gif en Bei,
 Hvor jeg har aldrig været før. Men Alt,
 Alt hvad du siger, ligesuldt mig synes
 Guddommeligt og herligt. — Tael igjen . . .
 Af nei, tael ikke! Lad mig heller lytte
 I Tanterne til disse Ord, du talte,
 Der fryde mig og ængste mig paa eengang.
 (Gauffred kommer hurtigt ind).

Gauffred
 (affides til Tristan).

Langt borte saae jeg, at der nærmer sig
 En Skare Mænd. Husk paa, at vi er' ene.

Tristan
 (til Isolathe).

Min ædle Dame, jeg maa nu gaae bort.

Isolathe.
 O nei! hvorfor vil du gaae bort?

Tristan.

Seg kommer

Igjen, og snart — endnu idag jeg kommer.
 Vil I med Eders Haand ei tage Mærke,
 Hvor høi jeg er, at naar vi atter mødes,
 I lettere mig kjender.

Isolathe.

Til hvad Nytte?

Beed jeg da ikke, du er høi som Faa?

Din Tale kommer ned til mig fraoven,
 Som alt det Høie, det Ufattelige.
 Og kjender jeg da ei din Røst?—(Som du
 Saaledes taler Ingen. Ingen Stemme
 Og ingen Lyd i al Naturen, intet
 Af alle Instrumenter, jeg er kjendt med,
 Har en saa blød, saa smigrende, saa fuld,
 Saa liflig Klang som Lyden af din Stemme.)
 — Jeg kjender dig igjen blandt Alle, tro mig.

Tristan.

Saa lev da vel, indtil vi atter mødes.

Solanthe.

Ræk mig din Haand. — Lev vel! — Du kommer altsaa,
 Og kommer snart? Du veed, jeg venter paa dig.

Tristan

(Kjører knælende hendes Haand).

O, tvivl kun ikke paa, at snart jeg kommer.
 Mig driver hid min Længsel. Skjøndt jeg gaaer,
 Vil mine Tankers bedste Halvpart dvæle
 Paa dette Sted, og hvad af Liv mig refter,
 Med Uro atter søge hen til Eder.
 Lev vel!

(Gaaer med Gauffred, der allerede tidligere har begivet sig hen til Bøndgren,
 bort gjennem denne).

Solanthe

(ene, Iyttende).

Der gaaer han! Gjennem Bjerget hisset,
 Hvorfra saa tidt et fremmed Fodtrin lød,

Der lyde nu de lette Skridt. — O stille —
 Nu hører jeg dem ikke, jo, end eengang . . .
 Men nu forsvandt de.

Kommer han igjen?

Hvis nu, som mange Fremmede tilforn,
 Han ikkun kom den ene Gang? O, nei!
 Han har jo lovet det, han har jo sagt,
 Han kommer her idag. Men Duggen falder,
 Det er alt nær ved Aften. Nei idag,
 Det kan han ikke. Men maaskee imorgen . . .
 Men nu er her saa eensomt — —

Femte Scene.

Jolanthe. Martha. Siden Kong René og Ebn
 Zahia. Tilslidst Almerik.

Martha

(kommer ind bag fra Huset og nærmer sig hurtigt ved at see Jolanthe).

Kjære Barn!

Hvad seer jeg! Du er vaagnet . . . du er her!

Jolanthe.

O, Martha! kommer du engang! Hvor var du?

Martha.

Hos Folkene paa Marken. Men forklar mig:
 Hvo . . . hvo har vækket dig?

Solanthé.

Jeg vaagned' selv.

Martha.

Du vaagned' selv?

Solanthé.

Sa, jeg veed ikke andet.

Men hør! du veed slet ikke, her har været
Besøg —

Martha.

Besøg? Du spørger nok. Af hvem?

Solanthé.

Af tvende Fremmede, jeg ikke kjendte,
Og som har aldrig været her tilforn.
O, det var slemt, at du var borte.

Martha.

Barn!

Tael dog fornuftigt! Fremmede? Hvorfra . . .
Hvorledes, mener jeg —

Solanthé.

Hvorfra de kom?

Det har jeg ikke spurgt om. Du har sagt:
Den Gæst, der kommer, skal man ikke plage
Med Spørgsmaal.

Martha

(fattende sig).

Men hvo var det da, mit Barn?

Solanthe.

Det veed jeg ikke, men —

Martha.

Og du var ene?

Solanthe.

Seg kaldte paa dig, men du hørte ikke.

Martha

(affides).

Min Gud, hvis det var muligt . . .

(Høit).

Men fortæl da —

Solanthe.

At Martha, Ingen har endnu besøgt os,
Der var som de, især den ene af dem.
Det er ei muligt andet: han maa komme
Fra et mærkværdigt Land, og høist forskjelligt
Fra vort. Thi han var mægtig i sin Tale,
Og dog saa mild, saa kjærlig som du selv.

(Kong René og Ebn Jahia træde her ubemærkede ind gennem Vængangen og opholde sig lyttende i Baggrunden).

Han hilste paa mig med et Digt — o, Martha!
Et underfuldt, et uforklarligt Digt!
Det bragte Taarerne mig i mit Øie,
Uagtet jeg kun halvt begreb dets Indhold.

Martha.

Men fat dig, Kjære!

(Affides).

Hvad maa jeg erfare?

(Høit).

Men siig mig blot, hvorum han talte til dig.

Solanthé.

Om Meget — Meget, der var nyt og selsomt.
 Han havde Kundskab om en Mængde Ting,
 Som jeg har aldrig hørt om. Han fortalte —
 Men jeg forstod ham ikke — han fortalte,
 At man kan skjæle mange Ting i Frastand
 Ved Hjælp af Diet.

Martha

(affides).

O, min Gud!

Solanthé.

Forstaaer du,

Hvad han har meent dermed?

Martha

(bliver de Ankomne vaer).

O, Himmel, Kongen!

Kongen

(affides til Ebn Zahia).

Hvad hører jeg! Hun er alt underrettet!

(Træder frem med Lægen).

Min Datter!

Zolanthe

(falder ham om Halsen).

Kjære Fader! er du kommen!

Kongen.

Jeg bringer dig din Lærer, Ebn Jahia.

Zolanthe.

Han med! Hvor er han?

(Ebn Jahia rækker hende Haanden).

Lad mig hilse paa dig!

Kongen

(tager Martha affides, medens Ebn Jahia taler med Zolanthe og, ubemærket af hende, undersøger hendes Dine).

Hvad er her skeet?

Martha.

Af Gud, jeg veed det ikke.

Imens hun slumred', stolede vi paa,
Hun kan ei vaagne, førend hun bli'er vækket,
Og gif fra Huset. Men imidlertid
— Det paastaar hun, men det er neppe muligt —
Har En, hun ikke kjendte, været her.

Kongen.

Jeg Uforsigtige! Dengang jeg fulgte
Med Ebn Jahia, har jeg glemt at lufte.
— Nu Martha, denne Fremmede?

Martha.

Har talt,

Saa vidt jeg slutte kan af den Forvirring,
Hvori hun er endnu, om hendes Blindhed.

Kongen.

Om hendes Blindhed! Altsaa er det Himlens
Beslutning, hun skal vide forud Alt.
Velan da!

(Vinker ad Lægen).

Ebn Sahia! har du hørt?

Ebn Sahia.

Ja, Hændelsen har hjulpet til. En Fremmed
Har vækket hende. Amulettens fandt jeg
Paa Bordet hist. — Men, hvad hun kjender til
Sin Tilstand, er kun dunkelt. Jeg maa staae paa,
At I alligevel, som I har lovet,
Meddeler hende —

Kongen.

Jeg har alt betænkt det.

(Nærmer sig Zolanthe, der imidlertid har talt med Martha).

Min Datter! skjænk mig et opmærksomt Øre!
Jeg tør ei længer dølge, at dit Liv
Er i et Vendepunkt, der kræver Fatning.
Vil du med Taalmod høre mig, med Taalmod,
I fald en Sorg uventet dig bebudes,
Forstaae at bære Sorgen?

Zolanthe.

Tael kun, Fader!

Min Sorg vil blive mindre, naar af din Mund
Jeg hører den.

Kongen.

Saa hør da, min Solanthe.

— Jeg veed ei, hvad den Fremmede har sagt dig.
Dog troer jeg, han har røbet, hvad vi hidtil
Med Omhu dulgte for dig: at der mangler
Din Sjæl et mægtigt Middel til at fatte
Den Verden, der er om dig. Det er Sandhed.
Thi hvad der mangler dig, er Synets Evne.

Solanthe.

Det har han sagt, men jeg forstod ham ikke.

Kongen.

Viid da, der er en Kraft, man kalder Udsæt,
Der kommer ned som Vind og Storm fra oven,
Og med ustandset Hurtighed som disse.
Det giver hver en Gjenstand, som det naaer til,
Et særskilt Kjendetegn, en ny Betydning,
Og er som oftest tæt foreent med Varmen.
Til os det finder Vej igjennem Diet,
Og først ved Diets Seekraft gives os
Et ret Begreb om Verdens vide Bygning,
Som den er udgaaet fra en Skabers Haand,
Og Indsigt i hans Viisdom og hans Godhed.
Hvad hidtil du har møjsomt maattet gjætte,
Det lærer Diet os at see, at kjende
Med Hurtighed i dets Gestalt og Væsen.

(Med bevæget Stemme).

Hiin Seekraft har dit Dø tidlig tabt.
 Den skønne Verdens Pragt og lyse Rigdom,
 Mit elskte Barn, blev tidlig lukket for dig.
 Og al vor Omhu har kun slet erstattet
 Det Tab, du alt som Barn har maattet lide.
 Alt, hvad vi kunde gøre, var at lette
 Din unge Skulder Sorgens tunge Byrde,
 Og holde skjult for dig dens bittre Udspring.

Jolanthé.

Af Fader! det er mærkelige Ord,
 Usattelige for mig. Verdens Bygning,
 Som den er kommen fra en Skabers Haand,
 Den har jeg ikke kjendt? den var mig lukket?
 Hvor kan du sige det? Har jeg da ikke
 Erkjendt min Skaber gennem Verdens Bygning?
 Har ikke Vindens Magt, dens milde Viften,
 Og Varmen, naar den bredes over Jorden,
 Og denne Jords Beskaffenhed, dens Erne,
 At drive Værter frem med Blomst og Frugt,
 Har ikke Steen, Metal og Flodens Strømme,
 Og har et Chor af Fuglestemmer ikke
 Bragt mig min Skaber gennem Verdens Bygning?
 Og har jeg ikke gennem dig og Alle,
 Der er mig dyrebare, lært at indsee,
 Hvad Skaberen har meent med denne Verden?
 Jeg selv er jo et Udtryk af hans Villie.
 Hvorhen jeg vender mig: i al Naturen,

I Andres Tale, i mit eget Væsen,
 I Tanernes uendelige Rækker,
 I Alting møder mig den samme Røst,
 Og Alting vidner høit om Gud og Verden.

Kongen

(affides til Lægen).

Ah, Ebn Jahia! denne skønne Tro
 Har vi forstyrret!

Solanthé.

Og forklar mig dette:

Verden jeg fatte skal med Diets Seekraft.
 Hiin Fremmede, der nys var her, hvis Ord
 Har dybt sig fæstet ind hos mig, har ogsaa
 Om Synet talt. Hvad er der da at see?
 Hans Stemme, der mig greb med Fryd og Smerte,
 O Fader! kan jeg see den? Kan jeg see
 Med Diet Nattergalens Slag, jeg ofte
 Har grublet over og forgjeves søgt
 At følge med i Tanken? Er dens Sang
 En Blomst, jeg kjender Duften af, men ikke
 Dens Væxt, dens Stilk og Blade?

Kongen.

O, min Datter!

Mig volder Smerte hvert af dine Spørgsmaal.
 Hav Tillid til mig. Lad en bedre Tid
 Forklare dig, hvad nu er uforklarligt.
 Kun dette vide du: jeg har et Haab,

Et Haab, der hidtil holdt din Fader opreist,
 At Synet dig kan gives, at dit Die
 Igjen kan aabne sig for Lysets Straaler.
 Din ædle Ven og Lærer, Ebn Zahia,
 Har alt i lang Tid forberedt som Læge
 Den Stund, han har betegnet os som gunstig.
 Nu er den kommen, elskte, kjære Datter!
 Betro dig til ham. Du gaaer ind med ham . . .
 Jeg lader Martha følge med. Du skuffer
 Først i en Dvale . . . Og fra den, ifald det
 Er Himlens Villie, vaagner du, min Datter —
 (standser).

Zolanthe.

Hvad feiler dig? Hvi skjælv dine Hænder?
 Min Fader, er du ikke glad, at nu
 Den Stund er kommen, du har ventet længe?
 Du frygter for, at det vil ikke lykkes?
 Men bliver jeg da ikke nu som altid
 Din Datter, som du elsker, som er glad ved
 Din Kjærlighed, og glad ved sine Aar —?
 Lad mig da kun gaae ind med.

Kongen.

Min Zolanthe!

Zolanthe.

O, frygt kun ikke! Hvad min vise Lærer
 Har overtaenkt, vil lykkes — ja, jeg veed det,
 Jeg har en Følelse, som om alt nu

Jeg var fortrolig med den sjældne Kraft,
 Du kalder Lyset, som om alt idag
 Den fandt en Vej til mig. Al, dengang han,
 Den underfulde Fremmede, var her,
 Da mærked' jeg til Følelser, jeg ikke
 Forhen har kjendt; og hvert et Ord, han talte,
 Gjenslyder fra min Sjæl som fra en Sangbund
 Med nye, med aldrig tænkte Melodier.
 — Du sagde før, at Lysets Kraft er hurtig,
 At Alt, det naaer til, vinder ny Betydning,
 Og at det tæt forener sig med Varmen —
 Ei sandt, med Hjertets Varme? — o, jeg veed det!
 Hvis Det, du kalder Lyset, ligger deri,
 Da siger mig en Anelse, det vorder
 Idag mig opladt. Men i Gæt du feiler:
 Med Dødt er det sikkert ei, man seer.
 Herinde, nær ved Hjertet, ligger Synet.
 Herinde hviler, som i glad Grindring,
 En Efterklang af dette Lyg, der traf mig,
 Det Lyg, jeg haaber nu at gaae imøde.

(Gaaer ind med Martha, der imidlertid har nærmet sig).

Kongen

(til Rægen, da han vil følge ind med).

Bent, Ebn Jahia! — Kan du fatte dette?
 Hvo er den Fremmede, der er trængt ind
 I hendes Hjertes Fred? Hvad skal jeg dømme
 Om hendes lidenskabelige Tale?
 Hvad mener du?

Ebn Sahia.

Det er ei let at dømme
Om Vendepunktet i et ungt Gemt.
Jeg tilstaaer, dette krydser min Beregning.

Kongen.

Forklar dig —

Ebn Sahia.

Nu, ifald hun finder Hvile
I Tanken om den Fremmede — det synes,
At den behersker hende — da jeg tvivler,
Min Kunst vil lønnes med et gunstigt Udfald.
Den savner da sin Basis. Men maaskee
Her finder en Forverling Sted af tvende
Fornødenheder, der tilsammen søge
Tilværelse, og med den samme Længsel.
I saa Fald har jeg Haab, men — kun et svagt.

(Gaaer ind).

Kongen.

Min Gud! hvo har da været her? Mon Bertrand
Ei veed derom —

(Almerik træder ind igjennem Dørgangen).

Min Almerik! du her?

Almerik.

Jeg bringer Brev til Eder.

Kongen.

Brev? Fra Tristan?

(Brøder Brevet).

Ja, Brevet er fra ham.

(Læser).

Hvad seer jeg! — Hør!

Han brøder med mig . . . det Forlig, vi indgik,
Han ønsker hævet —

Almerik.

Brøder han Forliget?

Kongen

(Læsende).

Forunderligt! Han tilstaaer, han har Uret,
Og giver derfor Sagen i min Bold;
Men — afslaaer en Forening med min Datter!

Almerik.

Den Overmodige!

Kongen.

Al, Almerik!

Det er mit gamle Banheld, der mig følger.
Jeg frygter for, det er et daarligt Varsel
For denne Times Udfald. Hiin Formæling,
Hvorpaa jeg byggede saa skønne Drømme,
Vetsindig var den knyttet til det Haab,
At min Solanthe fik sit Syn igjen.
Det ene Haab er røvet mig; det andet
Kan om en søie Stund — dog nei! jeg vil ei
Vancere mig med Klager. Lad kun skee,

Hvad over os et Forsyn har besluttet.
— Hvo bragte Brevet?

Almerik.

En af Jausfreds Folk.
Hos ham har Tristan Ophold, som han sagde.

Kongen.

Hos Jausfred? Nu, saa er maaskee der Udsigt —
Maaskee kan han — Men ths! jeg hører Tummel
Og Baabenlarm — det kommer hist fra Gangen . . .

Almerik

(der nærmer sig Løngangen).

Man brhder ind med Magt —

Kongen.

Med Magt? O skjændigt!

Almerik.

Der er kun saa af vore Folk —

Kongen.

Drag Sværdet!

Ustraffet haaner Ingen Kong René.

Sjette Scene.

Kong René. Almerik. Tristan i glimrende Rustning,
med Følge. Siden Jauffred med Følge.

(I denne Scene udbreder sig Aftenrøden over Dalen og de fjerne Bjerge
og forbliver saaledes til Stykkets Slutning).

Tristan.

Tilbage! Eders Mænd, der stod ved Bjerget,
Er' overvælded'. Giver Jer til Fange!

Kongen.

Forbavne! hvo er du, hvis frække Haand
Banhelliger med Vaaben dette Sted?
Stand! hvis dig ikke ramme skal min Hævn!

Tristan.

Spar dine Ord! Jeg kjender ikke Frygt.
Vel troer jeg, dette Sted er undergivet
En ond, dæmonisk Magt. Men mig besjæler
En Magt, der trodser din. Er Rustens Aander
Med dig; er du en Magier, der stoler
Paa hemmelige Kræfters Hjælp, da viid:
Mit Sværd er viet af den hellige Fader.
Mit Skjærf baldhred' i Marie Kloster
I Avignon den fromme Priorinde.
Og denne Rustning dækker en Beslutning,
At staae mod dig som St. Georg mod Dragen.

Kongen.

Afsindige! hvad driver dig herind?

Tristan.

Svar mig! Er du Behersker over Dalen?

Kongen.

Vel er jeg Herster over denne Dal,
Og Noget meer end denne. Du, hvo er du?

(Sauffred træder ind med Følge).

Sauffred.

Hvad seer jeg! Kong René! (Anæler). Min ædle Konge!

Tristan

(affides).

Ha! Kong René!

Kongen.

Du, Sauffred, du i Ledtog
Med En, der bryder Kongens Fred?

Sauffred.

Tilgiv mig!

Han iilde mig forud — jeg kom for seent.

Kongen

(til Tristan).

Saa svar mig, hvo er du?

Tristan.

Mit Navn er Tristan

Af Baudemont, et Navn, I sagtens kjender.

Kongen.

Hvad? Tristan? (Til Sauffred). Er det Sandhed?

Iauffred.

Det er Sandhed.

Kongen

(huffende sig om).

Og det er Eder, der har været her
Engang idag?

Tristan.

Ja, det er mig, min Konge!
Mig bragte Hændelsen herhid, ei Frækhed.
Jeg aned' ei, at I var Stedets Herre.

Kongen.

Og nu, hvad bringer Eder hid paant?

Tristan.

J ved det.

Kongen.

Nei, jeg ved det ikke. Tael!

Tristan.

J stuffer mig; thi denne Blomsterdal,
Bidunderlig i Alting, indeslutter,
Og som sit bedste Underværk, en Skjønhed,
Der ikke kan beshnges, hende værdigt,
Af alle Troubadourer i Provence.

Kongen.

Og denne Skjønhed? Bliv kun ved!

Tristan.

Har gjort
Et Indtryk paa mig, som jeg ikke længer
Er mægtig over.

Kongen.

Veed I, hvo hun er?

Tristan.

Nei, men den høie Byrd og medfødt Adels
Afpræget er i hendes Ord og Afsyn.

Kongen.

Og I har ikke mærket, at imedens
Naturen hende gunstig var i Alt,
Hun lider af et Savn —

Tristan.

Åh, hun er blind!

Men er der ikke tændt i hendes Sjæl
Et Lys, der overstråler det, hun mangler?

Kongen.

I veed, at hun er blind, og ligesuldt —?

Tristan.

Og ligesuldt jeg lægger ned med Glæde
For hendes Fod min gylde Grebekrone.

Kongen.

Nu, ved det hellige Billed i Clairvaux!
I er det største Under her i Dalen.

J' trænger ind til mig med væbnet Haand
 For at erobre, hvad der alt var Eders,
 Men hvad J' overmodig har forskudt.

Tristan.

Hvordan, min Konge?

Kongen.

Viid, at denne Skjønhed,
 Der har forloftet Eder, er — min Datter.

Tristan.

Er Eders Datter?

Kongen.

Ja, min unge Greve!
 Den Samme, som J' her i Eders Brev
 Erklærer, J' paa ingen Viis kan ægte;
 Den Samme, J' har sliq en Afstyk for,
 At det er nærvæd, J' vil give Slip
 Paa Lothringen, for blot at undslippe hende;
 Og endelig den Samme, J' har platud
 Fortrøkket, saa jeg tvivler paa, den Arme
 Kan give Slip paa Eder.

Tristan.

O, min Konge!
 Er dette Sandhed? Eders Ord beruse —

Kongen.

Som jeg har sagt.

Tristan.

Men af hvad Grund er hun —?

Kongen.

I denne Dal! Det skal I snart erfare.
 I aner ei, Herr Greve, I er kommen
 I et mærkværdigt Dieblif. Iolanthe,
 Mit elskte Barn, maaskee i denne Stund
 Er overgivet til bestandigt Mørke,
 Maaskee til Ufsæts Herlighed hun vaagner.

Tristan.

Hvad siger, I, min Konge?

Kongen.

Netop nu
 Har Ebn Jahia, Kægen fra Cordova,
 Besluttet et Forsøg —

(Nærmer sig Huset).

Men tys! mig synes,
 Der er uroligt inde. Lad os lytte!
 Hun taler . . . Tristan! min Iolanthe taler!
 O, er det Glædens eller Smertens Ord,
 Der bringes over hendes fromme Læber?
 — Der kommer Nogen —

Syvende Scene.

De Forrige. Bertrand. Siden Martha, Solanthe
og Ebn Jahia.

Rongen

(til Bertrand, der træder ud af Huset).

Skynd dig, Bertrand, siig mig,
Hvorledes gaaer det?

Bertrand

(forsthyret).

Åh, jeg veed det ikke.
Nu vaagned' hun, og Curen er nok-endt.
Men jeg løb ud af Angest.

(Martha kommer hurtigt ud).

Martha.

Hun kan see!

Rongen.

Hvad, Martha! see —?

Tristan.

O, var det muligt!

Martha.

Stille!

Der kommer hun.

(Ebn Jahia træder først ud af Døren, førende Solanthe ved Haanden,
og giver de Andre et Bink, at de skulle trække sig tilbage. Disse udtrykke
ved stumt Spil deres Deeltagelse i det nærmest Følgende).

Jolanthé.

Hvor fører du mig hen?

O Gud! hvor er jeg? Hold paa mig — o hold mig!

Ebn Zahia.

Fat dig, mit Barn!

Jolanthé.

Nei, hold mig — o, staae stille!

Her har jeg aldrig været før . . . hvad skal jeg
Paa et saa fremmed Sted? . . . Hvad er det? — hold mig!
Det ryster mig saa nær . . . det gjør mig angst.

Ebn Zahia.

Jolanthé! fat dig! Hæst dit Blik til Jorden,
Der hidtil var din kjærlige Veninde,
Og der endnu fortrolig hilser paa dig.
— Hvad her du seer, er Haven, du har pleiet.

Jolanthé.

Min Have? Af, jeg kjender den jo ikke . . .
Det er forfærdelige Planter — vogt dig!
De synke ned paa os.

Ebn Zahia.

Vær uden Frygt!

Thi det er Daddelpalmerne, hvis Blade
Og Frugter er' dig velbekjendte.

Jolanthe.

Nei!

Jeg kan ei kjende dem —

(Løfter Dinene i Beiret).

Og denne Klarhed,
Der er i Alting om mig — denne Hvælving,
Der løfter sig derover — o hvor høit!
Hvad er det? Er det Gud? Er det hans Aande,
Som I har sagt mig, fylder Verdens Bygning?

Ebn Sahia.

Hiin Klarhed, som du seer, er Ufsæts Klarhed.
Gud er i den, som han i Alting er.
Hiint dybe Blaa, der hvælver sig derover,
Er Himlen, og vi troe, at Gud har opslaaet
I Himlen sit Paaulun. Kææl ned, mit Barn!
Hæv dine Hænder op til Himlens Hvælving,
Hæv dem til Gud og tilbed!

Jolanthe.

At, men lær mig
At bede, som jeg bør. Man har ei sagt mig,
Hvad jeg skal bede til den Gud, der hersker
I denne Verden.

Ebn Sahia.

Kææl, mit Barn, og siig:
Ufattelige Aand, der talte til mig,
Mens Matten hylled' ind mit Døie, lær mig

At søge dig i denne Verdens Straaler!
 Vær mig at holde fast ved dig i Verden!

Solanthe

(knælende).

„Ufattelige Mand, der talte til mig,
 „Mens Matten hylled' ind mit Døie, lær mig
 „At søge dig i denne Verdens Straaler!
 „Vær mig at holde fast ved dig i Verden!“
 — Ja, han har hørt mig — jeg kan mærke det.
 Han sender mig sin Fred og sin Forvisning.
 Han er den Eneste, der taler til mig,
 Usynlig og fortrolig, som forhen.

Ebn Sahia.

Stat op, mit Barn, og vend dig om!

Solanthe.

O, siig mig,

Hvo er' de høie Skikkelser derhenne?

Ebn Sahia.

Du kjender dem.

Solanthe.

Al, Intet kan jeg kjende.

Kongen

(nærmer sig i Bevægelse).

Kjend mig, Solanthe! Kjend igjen din Fader!

Iolanthe

(ved hans Bryst).

Min Fader! — O, min Gud, du er min Fader!
 Ja, jeg kan kjende dig, din Røst, dit Haandtryk.
 Bliv her! Vær min Beskytter, vær min Fører!
 Jeg er saa fremmed her i Udsæts Verden.
 Alt har de taget fra mig, hvad jeg kjendte,
 Alt, hvad der var forhen din Datters Lykke.

Kongen.

Jeg har betænkt at give dig en Fører.

Iolanthe.

Hvad mener du?

Kongen

(pegende paa Tristan).

Se! der er En, der venter.

Iolanthe.

Den Fremmede derhenne? Er det En
 Af de Cheruber, I forhen har talt om?
 Er dette Udsæts Cherub, der er kommen?

Kongen.

Du kjender ham. Nys har du talt med ham.

Iolanthe.

Med ham? med ham?

(Holder Hænderne for Øinene).

O, Fader, jeg forstaaer dig.

I denne høie Skikkelse maa boe

Hiin Stemme, jeg har hørt, den stærke, milde,
Den eneste, der gives i Naturen.

(Til Tristan, der nærmer sig).

O, tæll! Siig blot et Ord af dem, du talte!

Tristan.

Min unge, skønne Dame!

Iolanthe.

Hør! o hör kun!

Med disse Ord fandt Uhsæts første Straaler
En Vej til mig, og disse søde Ord
Har tæt foreent sig med mit Hjertes Varme.

Tristan

(trykker hende til sit Bryst).

Iolanthe! Herlige!

Kongen

(holder Hænderne over dem).

Besigne Eder

Den Gud, hvis Underværker vi beundre!

De Fattiges Dyrehave.

Baudeville i een Act.

Skrevet i Slutningen af 1844 og Begyndelsen af 1845.
Blev dengang kun bragt til en foreløbig Afslutning. Blev
1853 meget betydelig omarbeidet, navnlig for de svenske
Personers Vedkommende.

Blev opført paa det fgl. Theater første Gang den 17de
December 1859.

Dram. Bærer 1ste Bind.

Personerne.

Conradsen, Raskjetmager.

Madam Conradsen, hans Kone.

Elisa, deres Datter.

Frederik Châtelet.

Sjøberg, Bogholder.

Clara, hans Broderdatter.

Georg Villadsen, hendes Forlovede.

Nærum.

Anders, Matros.

Nogle Folk fra Byen.

En Matros.

} fra Malmø.

Handlingen, der begynder om Eftermiddagen, foregaaer ved Gamle Raskbrænderi paa det Forlystelsessted, der kaldes „De Fattiges Dyrehave“.

(Stedet, hvor Handlingen foregaaer, har i de senere Aar undergaaet flere Forandringer, og kan heller ikke vel altid have det samme Physiognomie, da bl. A. større eller mindre Oplag af Brænde i Nærheden af Havnen bidrage til at forandre dets Udseende. Dog vil Forsf. ikke undlade at anføre, hvorledes han har tænkt sig, at Scenen paa seligst kunde indrettes. Baggrunden tilhøre (for Skuespillerne) Udsigt til Søen, med nogle af de om Sommeren vanligt opstillede Fistergarn; tilvenstre et lavt Rækværk, bag hvilket sees et Par Vindhuse og en meget simpel forarbejdet Gynge til at gaae rundt. Venstre bagerste Sidecoulisje et lavt Huus, foran hvilket Nedgangen til Havnen maa tænkes; hertil maafee en stor, optrukken Baad, eller blot dennes Forstav. Tilvenstre desuden høie Brændestabler, Anker eller deslige og Træer. Høire Sidecoulisjer Træer og Brændestabler. — Indgangen for de fra Kjøbenhavn Komende er tilhøre. I Baggrunden og tilvenstre er i det Hele antaget 2 à 3 Udgange, nemlig paa begge Sider af Huset og ned til Havnen.)

Første Scene.

Conradsen, Madam Conradsen og Elisa komme ind fra høire Side med nogle Folk fra Bnen. Den Førstnævnte, der trækker en lille, tohjulet, veltilpakkert Barnevogn efter sig, har en fremmed Madam under Armen. Efterfølgende Sang hænges af de Ankommende, med Undtagelse af Mad. Conradsen og Elisa, der holde sig noget i Frastand;

første Vers udenfor Scenen, inden Tæppet gaaer op.
De Syngende gaar langs med Proskeniet hen mod Huset.
— Siden Anders.

Mel. Indig og rig paa Fryd er Jorden.
O, hvilken Fryd med den kan ligned,
Naar i det Frie man trækker Lust,
Seer, hvor den skønne Jord velsignes,
Oplives mildt af Markens Duft.
Alting forkynder høit med Ord:
Herlig og skøn er denne Jord.

Ja, den er skøn og varm, vor Sommer!
Af, at den flygtig er og kort!
Sagte med hver en Fryd, der kommer,
Hvisker det: Snart den iler bort!
Venner, o seer, den vinker om!
Mindes, den flygter som en Drøm!

Conradsen

(til de Fremmede).

Mangetaf for godt Følgeskab! Tusind Tak! —
Hvad behager? Om den Smaa i Bognen sover?
Jo, det lille Noer sover sødt. — Ja, vi sees nok
igjen siden. Adios saa længe!

(De Fremmede gaar bort henimod Huset).

Mad. Conradsen.

Naa, Mand, har du nu faaet nok af dit Be-
kjendtskab og din Syngen?

Conradsen.

Mit Betjendtskab? Det var jo skikkelige og respectable Folk; og den Bise, vi sang, bliver jeg aldrig kjed af. Jeg har kunnet den, fra det jeg var saa stor.

Mad. Conradsen.

Ja, lad os saa nu gaae tilbage til Holdestedet og faae Pladser paa en Vogn til Elisa og mig; for du vil jo med Bold og Magt gaae tilfods og trække den lille Vogn efter dig.

Conradsen.

hm! — Til Holdestedet?

Mad. Conradsen.

Ja, vi skal jo til Dyrehaven.

Conradsen.

Men skal vi gaae den lange Vej tilbage —

Mad. Conradsen.

Det er jo din egen Skyld, Mand. Du gav dig jo selv paa Østerbro i Kæst med nogle Folk, der skulde herud, og det hed sig, vi skulde blot følge dem nedad Alleen til Rolighedsdal. Men saa begyndte I at synge, og alt hvad Elisa og jeg hviskede til dig og traf i din Kjøle, det hjalp ikke. Du og Madamen, der gik med, blev ved at træffe og synge, lige til I kom her.

Conradsen.

Ja, hun havde en prægtig, stærk Stemme; og disse gamle Viser holder jeg saa meget af.

Mad. Conradsen.

Na, du med dine gamle Viser! Lad os nu gjøre Ende derpaa og komme videre.

Conradsen.

Men, Mutter, jeg er saa varm, og allerede temmelig træt. Det var dog nok bedst, vi blev her.

Elisa

(forstræffet).

Her, Fa'er? Men det er da vel ikke dit Alvor?

Conradsen.

Ja, du veed, Barn, jeg holder meget af dette Sted. Man er fri for Støv og Støi og Tummel. Man har den velsignede Sø bestandig for Dinene. Man træffer gode, gamle Bekjendte — og der er Skam gjort Meget for Stedet i den senere Tid. Har du seet Ghngen, Lise?

Elisa.

Ghngen! Fa'er taler til mig, som jeg kunde være et Barn paa otte Aar. Hvad skal vi her? Behøver man at tage til et saa trist og øde Sted som Kalkbrænderiet, naar man vil fornøje sig lidt.

Conradsen.

Du tager meget feil. Her er ikke trist og øde.
Her er — men er det ikke Anders, jeg seer? Ham
maa jeg have fat paa. Øst, Kammerat!

(Anders kommer ind).

Anders.

Ei, ei, Hr. Conradsen! — Velkommen herud!

Conradsen.

Taf, min Søn. Hvad jeg skulde spurgt —
er der Mange herude idag?

Anders.

Her er en Slump, og der kommer nok Flere.

Conradsen.

Er Beendreierens herude?

Anders.

Jo, de har alt været her en Timestid.

Conradsen.

Er det sandt? Er min gode, gamle Ven herude?
Ja, Kone, saa kan jeg min Tro ikke tage herfra.

Elisa

(fortrødelig).

Der har vi det! Tænkte jeg det ikke nok!

Mad. Conradsen.

O Alvor, Mand! her bliver jeg ikke.

Conradsen.

En lille halv Time maae vi blive. Jeg maa i det Mindste hilse paa Beendreierens. — Ja, Anders har vel et Die med den lille Vogn her.

Anders.

Det har gode Veie. Men jeg vidste ikke, Hr. Conradsen havde saa smaa Børn.

Conradsen.

Det er sandt — vær forsigtig med den Lille. (Vader, som han tysker paa et Barn i Vognen). Sig du kun stille, min Snut; vi skal snart tage dig op. — Naa, han sover; saa har det ingen Nød.

Mad. Conradsen.

Ja, Anders kjender jo nok min Mand og forstaaer, at vi have vor Aftensmad i den lille Vogn.

Anders.

Naa, er det saadanne fat!

Conradsen.

Ja, naar Gren er frelst, er Alting frelst, pleier min Kone at sige. Man kan i vore Tider ikke være bekjendt at bære paa en Kurv med Waadvarer; saa trækker man det i en Barnevogn. — Naa, Lise, gaae saa ind med Anders, og see, hvor han sætter vor Proviant hen.

(Anders gaaer ud, hen mod Huset, med Vognen).

Elisa

(næsten grædende).

Det maa jeg sige dig, Fa'er, det er meget urimeligt, vi skal blive her, naar du engang har lovet os saa bestemt —

Conradsen.

Skam dig, Barn, at græde. Den halve Time er snart gaaet.

Elisa.

O saa tage vi til Dyrehaven? Du holder Ord?

Conradsen.

Javist, det forstaaer sig.

Elisa.

Men du holder ikke Ord, det kan jeg see paa dig. Naar du sætter det Ansigt op, har du altid Noget i Baghaanden.

Conradsen.

Oh, hvilken Pøssiar! Ind med dig, ellers render Anders bort med alle vore Victualier.

Elisa.

Ja, Fa'er, men idag har Mo'er og jeg besluttet, at vi lade os ikke narre. Tager du ikke med, saa fjøre vi alene.

(Gaaer ind i Huset).

Mad. Conradsen.

See da nu til at faae Beendreieren i Tale, naar det endelig skal være.

Conradsen.

Om — ja, han løber jo ikke fra os.

Mad. Conradsen.

Nei, men vi vil jo løbe fra ham.

Conradsen.

Hvordan mener du?

Mad. Conradsen.

Herregud, staae dog ikke saaledes. Vi ere jo nu enige om, at vi ikke blive her.

Conradsen.

Nei, lille Kone, det er rigtignok endnu bestandig min Mening, at vi skal blive.

Mad. Conradsen.

Nu bliver jeg vred.

Conradsen.

Taalmodighed! Naar du har hørt mine Grunde, giver du mig nok Ret. Men lad see, om ikke Pige-barnet endnu er her i Nærheden.

Mad. Conradsen.

Hvad har du nu speculeret ud?

Conradsen.

Det skal jeg sige dig. Jeg er kommet efter, at der er en ung Fyr, der har sat vor Lise Stevne i Dyrehaven.

Mad. Conradsen.

Sat Stevne?

Conradsen.

Ja, just ikke saa ligesom; man bærer sig finere ad i vore Tider. Man forhører sig saa smaat, hvor Komfruen skal hen den Dag, i hvad Telt hendes Forældre pleie van at tage ind, og lægger til, at man selv har betænkt at gjøre samme Tour.

Mad. Conradsen.

Om — hvem er den unge Fyr?

Conradsen.

Det veed du lige saa godt som jeg.

Mad. Conradsen.

Mener du Secretairen?

Conradsen.

Ja, denne Hr. Sjatelet, der er Fuldmægtig hos den fremmede Minister, som beboer den brillante første Sal derhjemme. Han søger jo bestandig Leilighed til at faae hende i Tale, og gjør sig hvert Dieblif et Grinde ned hos os i Stuen. Han har gjort hende Præsenter med Blomster-Bouquetter og kostbare Træer

i Potter. I Vinter sendte han os to Comediebilletter til Armod's Geniestreger. Men jeg sendte Biletterne tilbage. Jeg tænkte: lad ham beholde sine Geniestreger for sig selv, saa vil vi beholde vor Armod.

Mad. Conradsen.

Nu, om han virkelig skulde have et godt Die til Pigebarnet, er jo den Ulykke ikke saa stor. Hun er opdraget saaledes, at hun kan skikke sig, hvor det skal være. Vi have ladet hende gaae i Byens bedste Institut; for dengang havde vi jo bedre Raad dertil.

Conradsen.

Ja, Gud skal vide, om vi havde Raad dertil. For det Første gjorde vi det, som saa mange Andre. Men nu er det i al Fald anderledes. Det er gaaet skjævt for mig med Hattemager-Professionen, og jeg har været nødt til at sætte mig ned som Raskjetmager.

Mad. Conradsen.

Det behøvede du ikke. Din Svoger tilbød dig at bestyre hans Strømpefabrik.

Conradsen.

Ja, Mutter, men et Menneske har altid nogen Ære i Livet. Hattemager-Professionen hører til de noble Forretninger; thi Hovedet er Legemets fornemste Deel. At synke ned til Fødderne og væve Strømper, kunde ikke passe sig for mig. Men da nu Filtehatte

daglig fortrænges mere og mere, og jeg ikke kunde beqvemme mig til at fabrikere Silkehatte, som jeg betragter som mine svorne Fjender og Modstandere, saa var der ikke Andet for mig at gjøre end at slaae mig til Raskfjetterne.

Mad. Conradsen.

Ja, du har saa mange Griller.

Conradsen.

Men for at komme tilbage til Det, vi talte om, da mener jeg nu, at det er uflogt, man sætter sine Døttre i et Institut, hvor der gaaer lutter Statsraads- og Conferensraads-Frøken. De faae Hovedet fuldt af en Hoben Indbildninger, som man siden har ondt nok med at pille ud igjen. Vor Vise er ikke ganske fri derfor.

Mad. Conradsen.

Men hvis nu Secretairen har redelige Hensigter?

Conradsen.

Saa siger jeg, vi som uformuende Folk skal skjotte os selv. Fattige og Rige søbe ikke godt Kaal sammen. De skal paa en Maade hver holde sig til sin egen Dyrehave. En saa fornem og rig Herre, som han lader til at være, vil i Længden ikke finde sig tjent med en simpel, borgerlig Pige. Men Spørgsmaalet er ellers just, om han har redelige Hensigter.

Mad. Conradsen.

Det har han efter Alt, hvad jeg har kunnet mærke. Og i det værste Tilfælde skulde jeg troe, her var Lov og Ret i Landet.

Conradsen.

Jo, nu løbe vi om! Hvad Ret troer du, man har mod fremmede Diplomater? Naar Ulykken er skeet, reiser han herfra med hele Gesandtskabet. Og mener du saa, at Danmark vil begynde Krig med de udenlandske Magter eller sende en Flaade til Middelhavet, fordi vor Datter er kommet til Skade?

Mad. Conradsen.

Hvad har du da nu isinde?

Conradsen.

Jeg vil, saa meget det staaer til mig, forpurre denne Forliebelse, og blandt Andet idag blive her og ikke tage til Klampenborg og Dyrehaven. Lad saa den unge Herre snuse efter vor Vise paa Bakken og i Teltene, saa meget han vil.

Mad. Conradsen.

Jeg er bange for, du gjør Ondt værre. Det er ikke muligt for os at forhindre deres Sammenkomster, naar deres egen Vyst staaer dertil.

Conradsen.

Skal vi slaae tilbeds, at jeg forhindrer dem? To Glasfer Viin paa min Geburtsdag . . .

Mad. Conradsen.

Aa, du med dine Beddemaal!

Conradsen.

Saa lov mig, at du vil staae mig bi. Nu vil jeg sætte mig ind til Beendreierens og see til at komme i en dyb Passiar. Imens maa du tale Ruse tilrette.

(Han og hans Kone gaae ind i Huset).

Anden Scene.

Frederik Châtelet, Georg Villadsen, Nærum,
Anders og en Matros komme ind fra Havnen.

Mel. Fredm. Epistl. Nr. 13.

1.

Georg. Nærum

(i Skjænderi med Anders og Matrosen).

Nei, I skal holde Jer til vor Accord!

Nei, I skal sørge for, vi komme bort!

Svar os! Det er jo en Skam og en Tort —

Vi vil Alle bort!

Anders. Matrosen.

Nei, de (vi) kan nu ikke staae ved Accord.

Nei, de (vi) kan nu ikke skaffe Dem bort.

Hør os! Med Tiden de (vi) komme tilfort —

Den er altfor fort!

Frederik.

Nei, hvilket Uheld! Er det ikke haardt!
 Her skal jeg lande med Skam og med Tort!
 Her maa den gunstige Tid gaae mig bort!
 Den er alt gaaet bort!

Georg. Nærum. Frederik.

Ja, det er harmeligt, Sligt skulde skee!
 Her maae vi hænge til Spot og til Spee!
 Her maae vi lade os .Alle belee —
 Det skal aldrig skee!

Anders og Matrosen

(affides).

Maa, nu er Fanden da løs, kan jeg see.
 Her maa man sagtens med Lempe sig tee.
 Fire for Vinden, det maae vi kanskee —
 Det kan altid skee!

Nærum

(til Matrosen).

Skammer I Jer ei mere!
 Fremmede maltractere!
 Er det ei en Spot?

Anders.

Kjære Herre, hør ham blot!
 Hvert et Menneske kan feile.
 Bliv De her! Her er jo godt.
 Er det værdt at feile?

Frederik. Nærum. Georg.

Af, man kan gaae fra sin Bid og Sands!
Nu maa jeg (vi) sikkert afsted tillands.
Troer man, Skjebnen er os lidt god,
Er Alting os imod.

Anders og Matrosen

(affides).

Her kan en Rusning vi faae tilmands.
Kom, lad os gaae, naar vi see vor Kands.
Kom, medens Regen endnu er god,
Før Alting gaaer imod.

(Anders og Matrosen ville gaae, men Nærum og Georg holde paa dem).

2.

Nærum. Georg.

Nei, I skal holde Jer til vor Accord o. s. v.

Anders. Matrosen.

Nei, de (vi) kan nu ikke staae ved Accord o. s. v.

Frederik.

Nei, hvilket Uheld! Er det ikke haardt! o. s. v.

(Som ovenfor indtil „Det kan altid skee“).

Nærum

(til Matrosen).

Strax bør I Anstalt gjøre!
Tie! vi vil Intet høre!
Stynd Jer, hvad I kan!

Anders.

Herre, det gaaer aldrig an.
 Lad Dem tale lidt tilrette!
 Til at roe den lange Strand,
 Er de nu for trætte.

Frederik. Nærum. Georg.

At, man kan gaae fra sin Bid og Sands. o. s. v.

Anders og Matrosen.

Her kan en Rusning vi faae tilmands. o. s. v.

(Anders og Matrosen gaae ned til Havnen).

Frederik.

Ja, det er skammeligt! At sidde fast her ved
 Kalkbrænderiet!

Georg.

Det er en lumpen Behandling. De Fandens
 Matroser!

Frederik.

Men er Deres Baad da ogsaa løbet paa Grund
 her? Det var jo Dem, der hjalp mine Baadsfolk.

Nærum.

Nei, vi ere ikke gaaet paa Grund. Jeg og
 denne Herre, hans Kjæreste og hendes Farbroder tog
 idag fra Malmø med en Baad, der har hjemme her,
 og vor Bestemmelse var at tage til Dyrehaven. Men
 istedenfor at føre os derhen, er Folkene løbet lige

herind, uden at vi strax lagde Mærke til, hvor de sthrede hen. De paastaae, at det var den Dyrehave, de meente. For jeg skal sige Dem, dette Sted kalder man herude de Fattiges Dyrehave, og jeg formoder, vi ere bragte herhen paa Kneb, for at skaffe Stedet en Skilling Fortjeneste. Men da vi kom nær herop, saae vi, at Deres lille Fartøi sad paa Grund og kunde ikke komme løs, og saa vilde vi dog hjælpe Dem først.

Frederik.

Ja, tusind Tak! Uden Deres Hjælp sad jeg nok derude endnu. Jeg har haft lutter Uheld med denne Tour. Da jeg kom ud paa Toldboden, var Dampskibet taget bort. Men Vinden var god, jeg fik fat paa en Seilbaad og et Par Matrosdrenge, satte mig selv ved Roret — det gik fortræffeligt — Baaden foer afsted som en Piiil, og vi kunde godt være ved Bellevü om en lille halv Time. Men hvem kjenner alle Grundene her ved Kysten? Jeg kjendte dem ikke, og mine to Matrosdrenge kjendte dem heller ikke — saa stødte vi paa. Og nu er jeg i den største Fortvivlelse. Jeg har meget vigtige Forretninger i Dyrehaven. Jeg har bestemt et Møde med en med en høi Person — og min hele Velfærd staaer paa Spil.

Nærum.

Naa, der kommer han, vi talte med. (Anders kommer ud igjen). Nu, hvad svarede Follene dig?

Anders.

Ja, hvad svarede de! De er' altfor udmattede, siger de, til at de nu strax kan tage afsted igjen; og aparte er Binden ilav med at springe om.

Georg.

Men det er jo de Arabaters Skyldighed at føre os efter Accorden.

Anders.

Vær nu rimelig, Herre, og tag mod Raison. De kan ikke forlange den Forstand af en fattig Karl, som af en af Deres Rige. Han, der har Baaden, meente det godt. Denne Dyrhave her er nu meest i Brug blandt hans Bekjendtere.

Frederik

(til Georg).

Ved De hvad, Holdepladsen for Bognene er nær herved. Lad os gaae derhen. Deres Familie og jeg kunne tage en Bogn sammen, og saa kjøre vi i Galop til Dyrhaven.

Georg.

Ja, det er jo det Klogeste, vi kan gjøre.

(Idet han og Frederik ville gaae, komme Sjøberg og Clara ind fra Haven. Anders gaaer ind igjen).

Tredie Scene.

Frederik. Nærum. Georg. Sjøberg. Clara.
Siden Conradsen.

Clara.

Georg, hvartåt går du?

Georg.

Vi komme strax igjen, kjære Clara. Maaskee
kunne vi skaffe en Bogn.

(Han og Frederik gaae ud tilhøre).

Sjøberg.

Kjender Hr. Ekstrasriveren den fremmede Herre,
der gif der?

Nærum.

Jo, af Anseelse. Han er Secretair ved et af
de udenlandske Gesandtskaber og hedder Châtelet.

(Conradsen kommer fra Huset).

Conradsen

(affides).

Her skal jo være kommet fremmede Rejsende
fra Sverrig; dem gad jeg nok seet. (Bliver Nærum vaer).
Ei, der er jo min gamle Ven —

Nærum.

Hr. Conradsen! Nu Gudsteelov, jeg træffer en
Bekjendt her. Det er mig tilforladelig en stor Trøst.

Conradsen.

Er min Ven faustee kommen med den svenske Familie?

Nærum.

Vist er jeg — og jeg er meget skamfuld over vore Matrosers Enfoldighed. Ved De, hvad de har gjort —

Conradsen.

Jeg har allerede hørt. Er det dem, der staae derhenne?

Nærum.

Ja, netop. Det er en Bogholder Sjøberg fra Malmø og hans Broderdatter. Men der er endnu en Herre med os, som er forlovet med den unge Pige. Det er en Danskt, der har kjøbt en Eiendom i Nærheden af Malmø og sat sig ned som Landmand. Han bliver her med det Samme en 14 Dages Tid for at overvære Landmands-Forsamlingen. Hans Navn er Villadsen.

Conradsen.

Dog vel aldrig Georg Villadsen?

Nærum.

Justement ham.

Conradsen.

Er det ham — javist blev han Landmand; og jeg husker, han har engang fortalt mig; at han som

Dreng har opholdt sig et Par Aar i Omegnen af Malmø.

Nærum.

Ja, netop hos Mamsjellens Familie.

Conradsen.

Ham kjender jeg grumme godt. Han har engang logeret hos os, og det skal være mig en stor Glæde at træffe ham igjen. — Men hvad jeg vilde sagt, er Hr. Sjøberg gift?

Nærum.

Nei, han er ugift, uagtet han rigtignok al den Tid, jeg har kjendt ham, har talt om at gifte sig. — Men kom nu, saa skal jeg forestille Dem. (Til Sjøberg). Tillader Herren, at jeg forestiller Dem en Ven af mig, Hr. Conradsen, der er en god Bekjendt af Mamsel Claras Kjæreste. Han glæder sig meget til at gjøre Deres Bekjendtskab, saa meget mere som han sætter Priis paa, at Hr. Sjøberg er en stor Kjender og Elsker af vort Sprog og vor Literatur.

Sjøberg.

Min Herre skjemter herudi saavel som i meget Andet. (Til Conradsen). Jeg fordrister mig ikke til at give mig ud for en Kjender af et saa poleret Sprog som det danske. Men dersom Han vil nøies, Monsieur, og ikke forlange for stor Accuratesse i Stilen, saa troer jeg nok at kunne exprimere mig saaledes, at Han skal forstaae mig.

Conradsen.

Aa, det har gode Veie! (Affides til Nærum). Han taler noget iunderligt, den Mand.

Nærum

(ligeledes sagte).

Vist gjør han, uagtet han med megen Flid har lært sig selv Dansk, blot ved Læsning. Men til Uheld var den eneste danske Bog, der faldt ham i Hænderne, et Exemplar af Holbergs Comedier, saa han rigtignok udtrykker sig lidt gammeldags. Men det er forresten en grundstiftelig Mand, i hvis Huus jeg har nydt stor Artighed.

Conradsen.

Sa bevares, det seer man strax, at det er en smuk Mand, og Somfruen synes jeg ogsaa grumme godt om.

Nærum.

Sa, men for Guds Skyld kald hende Mamsel. Somfru er derovre en fornærmelig Tiltale.

Conradsen.

Det har jeg Skam ikke vidst. (Til Clara). Som jeg hører, har Mamsellens Kjæreste betænkt at blive her et Par Uger.

Clara.

Ja, ty værr.

Nærum.

Mamsjellen siger „desværre“, da det falder hende lidt tungt at skilles fra sin Kjæreste.

Conradsen.

Men kunde Mamsjellen da ikke ogsaa forblive en Tid i Kjøbenhavn, og komme hos en eller anden Familie?

Clara.

Nog kunde jeg det, Hr. Conratsen; men det tyckte farbror ikke om.

Conradsen.

Ikke det?

Clara.

Jag skall säga mitt herrskap, huru det gick till. Men jag beder om förlåtelse, om jag icke förklarar mig så bra som farbror, som är lärd och har studerat det danska språket ifrån fundamenterna. Det var på det viset, att vi fingo besök en dag af en bekant till vår familj, en Prostinna Lejonhufvud. Den middagen hade vi fricassée på lamm och kyckling med krusbärssylt.

Conradsen.

Krusbærssylt?

Clara

(til Nærum).

Vill Hr. Extraskrifvaren vara så beskedlig

och förklara för Hr. Conratsen, hvad krusbärs-sylt är.

Nærum.

Det er Stiffelsbærgrød.

Clara.

Ja, så heter det. Nu må Hr. Conratsen veta, att Prostinnan är en stor älskare af krusbärssylt, och att jag har lärt dess lagning af hennes nåd, Landshöfdingskan. När nu Prostinnan fick höra, att jag skulle resa till Köpenhamn med Georg och blifva der någon tid, så sade hon: Clara måste heldre stanna qvar hos mig, när hon lagar ett så deliciöst krusbärssylt. Och så sade farbror ja — och allt hvad jag har tigt farbror om och gråtit, det har inte hjälpt, och med möda var det, att jag tordes följa Georg til Köpenhamn. Men det har jag sagt: skall jag till Prostinnan, inte lagar jag krusbärssylt för henne.

Fjerde Scene.

Sjøberg. Clara. Nærum. Conradsen. Anders.

Anders

(til Sjøberg).

Jeg skulde hilse saa flittig fra ham, der fører Baaden, og spørge, hvor han skal lægge Deres Tøi fra sig.

Nærum.

Vi kan vist lægge det ind hos Folkene i Huset — blot for det Første. Jeg tænker, vi faae ret strax en Bogn.

Anders.

Det faaer Herren ikke paa denne Tid. Der er ikke en eneste Bogn henne paa Trefanten.

Conradsen.

Det samme troer jeg. Hvis jeg turde give Dem et Raad, skulde De blive, hvor De er. Her er et meget fornueligt Sted.

Nærum.

Ja — men vi skulde dog vise dem lidt om i Dyrehaven. Her er i grunden Jugenting for Fremmede.

Anders.

Det er Altsammen en Bane, min rare Herre. Her er nu allerede mangen Søndag saa fuldt, at man ikke kan spytte ligend.

Conradsen.

Det har Anders min Tro Ret i.

Anders.

Der kan De høre, Herrel! Hos os komme de fineste Folk fra Byen. Her kommer hver Søndag en Spækhøker fra Borgergaden, hans Kone og to Døttre; det er de deiligste Mennesker, man vil see

for sine Dine. (Vettende paa Gatten). Hvad Interesse har jeg af at lyve for saa galante Folk, som De er?

Conradsen.

Det er sandt, her kommer meget reputeerlige Folk.

Anders.

Og hvad har De saa, naar De kommer ud til Bassen i Dyrehaven? Det er et Sted, jeg ikke æstimerer saa meget som jeg vil sige det Stykke Skraa, jeg nu bider af. Jeg var engang med en Kammerat inde i et Telt, som de havde reist et Flag paa, saa vi tænkte, det kunde ret være Noget for os. Og saa forlangte først jeg en Dram. Men der skulde Herren ha'e seet et Snapsseglass! Det var den Onde han — ja, jeg maa ikke bande — men det var ligesom jeg vilde tage en Kirsebærsteen, flække den midt over og drikke af den ene Hælvte. (Med halvdulgt Batter). Jeg kunde ikke bare mig for at spørge den lille Tomfru, der stod i Teltet, om jeg og min Kammerat skulde dele den Snaps.

Sjøberg

(til Conradsen).

Jeg nægter ikke, Monsieur, at Alt, hvad jeg hører, gjør mig betænkelig, saa jeg er ganske tvivlsraadig, om jeg skal føre min Broderdatter til Kilden. Jeg har læst Adskilligt om deslige Kildereiser, hvori man vel afmaler Bandets Dyd og Kraft paa det Bedste; men det skal jo ikke være ganske sjældent, at

ved Kilden smukke Folks Døttre bortføres af unge Karle, eller som der udtrykkelig stod, at ved Kilde-reiser mangen Jomfrus Dyd og Ære geraader i Fare.

Conradsen.

Saamænd, man har vel hørt saa galt før.

Femte Scene.

De Forrige. Georg Billadsen (fra højre Side).

Georg.

Nei, den Bei kunde vi have sparet. Der er ikke en eneste Bogn at faae, om man saa vilde opveie den med Guld. — Men hvad seer jeg. Det er jo min gamle ærlige Vært fra Kjøbenhavn.

Conradsen.

Savist er det, og De kan troe, det er mig hjertelig kjært, at vi saa uventet skal mødes. — Ja, saa er vi jo Alle ikke saa fremmede for hverandre — (til Sjøberg) og jeg vil derfor nu gjøre Dem et velmeent Forslag. Til Dyrehaven kan De jo ikke komme. Men vil De blive her, saa haaber jeg, at De gjør mig og min Familie den Ære at tage Deel i vort ringe Aftensmaaltid.

Sjøberg.

Jeg er min Herre meget takskyldig for dette smukke Tilbud.

Conradsen.

Her er Stam Intet at takke for. Herude er der ikke ret mange Ting at faae, saa man skal hjælpe hinanden efter fattig Leilighed og saa godt man kan — og allermeeft, naar Talen er om et Besøg af vore kjære Naboer fra den anden Side Sundet. Nu skal jeg see til at faae fat paa min Kone og min Datter. Imidlertid viser Hr. Villadsen Dem nok lidt om herude.

(Gaaer ind i Huset, fulgt af Anders).

Georg.

Her er nok ikke Meget at see — men lad os gaae her nedad.

(Frederik kommer ind fra højre Side).

Georg

(til Frederik).

Jeg maa dog lade Dem vide, at vi blive her. Vi har truffet gamle Bekjendte.

(Gaaer med Sjøberg og Clara).

Sjette Scene.

Frederik. Strax efter Elisa.

Frederik

(paa den ene Side af Scenen).

Blive her — nei, det skulde Pokkeren gjøre. Men seile videre med mine to Matrosdrenge kan jeg heller ikke. Hvordan bærer jeg mig ad —

(Elisa kommer ind fra Stranden).

Elisa

(paa den anden Side af Scenen).

Er det ikke stor Uret af Fa'er! Han lader sig hverken see eller høre.

Frederik.

Og den smukke Elisa, der smilte saa mildt og saa undseeligt, da jeg bad hende om at turde hilse paa hende i Dyrehaven — o, det er skammeligt!

Elisa.

Og hvad maa han troe om mig? Han spurgte mig saa udtrykkelig, om vi ikke tog i Skoven idag. Han maa jo tænke, jeg har villet have ham tilbedste. O, det er meget kjedeligt!

Frederik.

Naar blot Tiden slog til, saa gif jeg ud. Men jeg vil prøve det — jeg vil tage dygtig lange Skridt. (I det han vil gaae, bliver han Elise vaer). O, min Gud, hvad seer jeg! Jomfru Elisa her!

Elisa.

Og De, Hr. Châtelet! Men hvorledes kommer De her?

Frederik.

Med det lykkeligste Uheld, man kan ønske sig. Den Seilbaad, der skulde føre mig til Bellevü, er gaaet paa Grund her. Og jeg Ubefindige, der bandede min Skjebne! Men hvor kunde jeg drømme om at træffe Dem her!

Elisa.

De maa endelig heller ikke troe, at jeg har vidst det Ringeste om, at vi skulde hertil. Men Fa'er har undertiden sine Griller, og idag kunde hverken Moder eller jeg faae ham derfra — saa meget vi ogsaa bad ham.

Frederik.

Men saa er det jo Forsynets Beslutning, at vi alligevel skulde træffe hinanden.

Elisa

(undseelig).

Saa, jeg troer det næsten.

Mel. Aus Feuer ward der Geist erschaffen.

1.

Frederik.

En Gud, jeg troer, har mig besjærmnet.

Elisa.

Var ei det skeet, det var en Skam.

Frederik.

Til Dem min Tanke hen har søærmnet.

Elisa

(affides).

Og mine Tanter hen til ham.

Begge.

Med Haabet jeg forlod mit Hjem:
Jeg samles skal idag med Dem!

2.

Frederik.

Elisa; traf jeg ei det Rette,
At det er skeet ved Amors Bud?

Elisa.

Det er for svært for mig at gjætte.
(Affides).

Nu kommer han dermed — o Gud!

Begge

(affides).

Jeg (hun) har ei Mod at høre paa
Det Ord, jeg (hun) end ei tør forstaae.

Syvende Scene.

De Forrige. Conradsen og Mad. Conradsen.
Siden Georg.

Conradsen

(kommer trækkende med sin Kone fra Huset).

Kom, Kone, jeg seer, Lise er allerede her.

Mad. Conradsen

(med en Serviet bundet om som Forflæde).

Men, Mand, saadanne som jeg seer ud —

Conradsen.

Aa, hvad siger det! Villadsen har før seet dig med Forflæde om. (Til Frederik, der endnu vender Ryggen til ham).
See, her skal jeg præsentere Dem min Kone —
(Forbavsset, da Frederik vender sig om). Hr. Sjatelet!

Mad. Conradsen.

Secretairen! (Til Conradsen). Men hvad skal det sige?

Frederik.

Bedste Hr. Conradsen! De gjør mig lykkelig.
Jeg har alt i lang Tid ønsket at præsenteres for
Deres Familie, og De forekommer blot mit Ønske.

Conradsen

(flau).

Aa, jeg be'er mangfoldig!

Mad. Conradsen

(affides til Conradsen).

Naa, lille Mand, du forstaaer godt at forpurre
deres Sammenkomster. (Høit, til Frederik). Har Hr. Se-
cretairen isinde at tilbringe Dagen herude?

Frederik.

Ja — det har jeg halvveis. Jeg har hørt
dette Sted meget fordeelig omtale.

Conradsen

(affides til sin Kone).

Der kan du dog see, Mutter.

Mad. Conradsen

(affides til sin Mand).

Vi maae bede ham spise med os iaften.

Conradsen.

Nei, det behøves ikke.

Mad. Conradsen.

Oh, hvor kan vi undgaae det! Du har jo præ-
senteret mig for ham — husk paa det. (Høit). Min
Mand og jeg vilde ansee det for en stor Ære, hvis
Hr. Secretairen vilde tage Deel i vort Aftensmaaltid.

Frederik.

O, med største Fornøielse — naar jeg blot ikke
uleiliger . . .

Mad. Conradsen.

Paa ingen Maade.

Conradsen.

Naa, der er Villadsen! Kom, Kone!

(Georg træder ind).

Georg.

Madam Conradsen! Skal vi sees igjen! —
Men hvem er den unge Pige? Er det virkelig den
lille Elisa?

Mad. Conradsen.

Ja, er hun ikke voxet godt?

Georg.

Jo, det skal jeg love for — (til Elisa) For tre
Aar siden var De knap halvvoxen, og nu — (Affides
til Frederik). Det er saagu' bleven en kjøn Pige.

Frederik

(for sig selv).

Ja, det er en stor Nyhed, han fortæller mig!

Conradsen

(affides).

Det er bedst, Lise kommer herfra. (Spit, til Georg).
Ja, De vil faae god Leilighed idag til at fornøje
Bekjendtskabet. Nu skal hun ind og hjælpe sin
Moder. Kom Mutter! Kom Lise!

(Gaaer ind i Huset med Kone og Datter).

Frederik

(til Georg).

Hør, kjære Ven, fortalte De ikke, at De blev her?

Georg.

Jo, vi er' inviterede af Conradsens.

Frederik.

Det er jeg ogsaa. Men nu har jeg tænkt
paa, om vi ikke paa en eller anden Maade kunde
give vort Bidrag til Aftensmaaltidet, jeg mener,
for skjønne det med en eller anden Bagatel.

Georg.

Det er et godt Indfald, det maae vi gjøre.

Frederik.

Der kommer Matrosen. Maaskee han kan sige os Bessed. — Hei, Kammerat, kom herhid!

Ottende Scene.

Frederik. Georg. Anders.

Frederik

(til Anders).

Er der ikke et Slags Værtshuushold her paa Stedet?

Anders.

Det veed den søde Gud, der er. Hvis min rare Herre ønsker Noget, hvad det saa er, saa siig kun til.

Frederik.

Vist ønskede jeg . . . men jeg veed ikke ret selv hvad. Er der ikke en Opvartningspige her, jeg kunde tale med?

Anders.

Jo, min rare Herre! Jeg tjener for Opvartningspige.

Georg.

Hahaha!

Frederik.

Aa Snak!

Anders.

Ja, andre har vi ikke. Jeg skal sige Dem, Fruentimmer det er saadanne skrøbelige Varer. De holder ikke al den Slitage ud.

Frederik.

Nu, saa siig mig da — (til Georg) Hvad mener De om et Par Flaster extra god Vin?

Georg.

Ja, see til at faae dem.

Frederik

(til Anders).

Kan du da skaffe mig 2 eller 3 Flaster god Vin?

Anders.

Gud velsigne Dem, Herre! De kan faae Alt her, hvad et Menneske kan forlange. Men Vin har vi ikke. Kan en god Dram ikke gjøre det? Vi har Pomerans og Cochleare —

Frederik.

Nei, saa min Sjæl, om jeg vil have Pomerans.

Anders.

Ja, De vil nok heller ha'e en Snaps reen Dansk; det Samme siger jeg. Nu skal jeg —
(Vil gaae).

Frederik.

Na vist ikke! Nu skulde jeg nok tractere Conradsens Familie med dansk Brændeviin!

Anders.

Er det Hr. Kunradsen, De taler om? Ja saa staaer jeg Dem inde for, at De ikke behøver Viin. Han er en sjarmant Mand. Han kommer aldrig herud til os, uden at han har Alt med, hvad der hører til en Puns, der siger Sparto.

Frederik.

Ja, det er rimeligt nok. Saa lad da Vinen fare. Men jeg er vant til Thee om Aftenen — (til Georg) og De vist med. (Til Anders). Kan man faae kogt Vand paa Maskine her?

Anders.

Jo, Gud bevares — naar De selv bringer Maskine med.

Frederik.

Na Herre Gud! — Jeg mærker nok, at her er Ingenting at hente. Siig mig da blot, hvor skal Bordet dækkes?

Anders.

Bordet? — Alle Væsthusene ere nu besatte — ja, hvis Hr. Kunradsen har betænkt at dække Bord, saa kan det prægtigt sættes herude i det Frie. Men der er helles Mange, der holde mere af at ligge i Græsset.

Frederik.

Ø Græsjet! — Er der ikke et Par Bærelser at faae inde hos Jer?

Anders.

Det er der jo nok, men de er' saa lave og saa smaa. Jeg skal sige Dem, Huset her er bygget af en Mand, der har faret meget paa Bornholm med en Fisterqvase. Han var nu vant til en lav Kæbht, hvor man ikke kan staae opreist. De høie Bærelser skenerede ham.

Frederik.

Men han skulde smukt have tænkt paa sine Gæster.

Anders.

Jøsses, min rare Herre! naar vore Gæster sætte sig ned, saa kan de deilig staae opreist. Men jeg maa nu ind. (Affides, idet han vil til at gaae). Det er nok en af de rigtige Mahogni-Herrer, af dem med indlagt Arbeid.

(Standses ved Husets Indgang af Mad. Conradsen).

Tiende Scene.

De Forrige. Mad. Conradsen.

Mad. Conradsen.

Vent lidt, Anders! (Til Frederik). Min Mand og jeg have talt om at faae Bord og Stole herud og spise lidt tidlig, fordi vore Fremmede fra Sverrig

have gjort den lange Søreise og kunne nok trænge til en Forfriskning. Men Hr. Secretairen er vist ikke vant til at spise saa tidlig.

Frederik.

Men idag kommer det mig meget tilpas. Jeg har, oprigtig talt, ikke taget mig Tid til at spise ordenlig til Middag.

Mad. Conradsen.

Da skal jeg sandfærdig ogsaa skynde mig. Anders, sørg for, at de Sager, vi have bragt med, bæres herud.

Frederik.

Kan vi ikke være Dem behjælpelige med Noget?

Mad. Conradsen.

Jh, skulde Secretairen uleilige sig . .

Frederik.

Det er just muntert, naar man er i det Frie.
(Til Georg). Følger De med?

Georg.

Ja, det forstaaer sig. Det er ikke første Gang, jeg har hjulpet Mad. Conradsen paa en Skovtour.

(Han, Frederik og Anders gaae ind i Huset).

Mad. Conradsen.

Det er et sjældent Menneske, Secretairen, saa

ligefrem, som man kunde være en af hans Lige.
 Naar han nu blot meente det oprigtig med vor Lise
 — ja, idag skal jeg tilforladelig holde Die med ham.
 (Gaaer ind i Huset, nikkende til Clara og Elisa, der komme fra Stranden).

Tiende Scene.

Elisa og Clara komme Arm i Arm, bindende paa en
 Krands af Kornblomster.

Begge.

Mel. Solen gaaer baf Nafen ne.

(Kjædeventhyret af Bjerregaard).

1.

Solen gaaer mod Havet ned,
 Raster Guld derover.
 Let mod Landets jævne Bred
 Slaae de lange Bover.
 Fjernt derude Bølger gaae
 Smukt med Purpur i det Blaa.

2.

Snart er Dagen atter endt,
 I dens Død er Mildhed.
 Nattens Bud os vorder sendt
 Kun i Fuglens Stilhed.
 Klar som Dagen, men saa thst,
 Nærmer Natten sig vor Afst.

3.

Sommeraften, du, som tidt
 Favned' mig fortroligt,
 Du, som veed, hvad jeg har liidt,
 Gjør mit Hjerte roligt!
 Af din Hvile, af din Fred
 Send til mig en Straale ned!

Clara.

Ack, hvad denna sång är vacker! Hur ofta
 har jag inte sjungit den, när jag var bedröfvad!

Elisa.

Men hvor har du lært den?

Clara.

Af en student ifrån Christiania, som var i
 besök hos landshöfdingens fru. (Da Arandsen er færdig).
 Se så, nu är den bra! Låt mig nu sätta den
 på ditt hufvud.

Elisa.

Paa mit?

Clara.

Jag har bestämt den till dig. (Sætter den paa
 hende). Ack, nu är du dubbelt så vacker som
 förut.

Elisa.

Du gjør mig ganske skamfuld.

Clara.

Men låt mig nu se, Elisa, att du icke glömmmer det: vi säga du till hvarandra.

Elisa.

Nei, det gjør jeg gjerne; det skal jeg vist icke glemme.

Clara.

Du tror icke, hur jag gläddt mig åt denna resa till Köpenhamn. Mången afton har jag gått vid Malmös strand och med längtan sett öfver till eder berömda hufvudstad. Jag har bedt sundets vågor taga mig med sig. Jag har sagt till solen, när den gick ner i Seland's skogar och lundar: hälsa det sköna landet, hälsa den stora sta'n med de glimmande tornen, med de herrliga environgerna, med all den prakt och rikedom, om hvilken jag, sedan jag var et litet barn, så ofta har drömt!

Elisa.

Er det sandt, Clara?

Clara.

Ja, jag vill just säga, som sanningen är. Det var engång en tysk familj hos oss; de voro hederliga och beskedliga allasammans, och dock kunde jag icke blifva förtrolig med dem. Jag förstod dem icke alltid; tyska språket är mycket svårt att begripa — och vi voro i många af-

seenden så olika. Men när Danskar komma öfver till oss, då tycker jag alltid, att det är främlingar och dock bekanta. Och när jag läser en dansk novell eller ett af edra skådespel, så förstår jag det allt ihop, fastän jag icke känner hvarje ord eller sats. Och nu tycker jag, som jag genom edra skrifter i lång tid skulle ha' stått i brefvexling med er, och att vi nu skulle mötas som vänner eller släktingar.

Elisa.

Der har du vist Ret, Clara. Og saa jeg er glad ved, at jeg forstaaer dig saa godt.

Clara.

Ja, bevar's! Men jag har också hela tiden talt Dansk till dig. Men nu vill jag fråga dig, Elisa, vill du vara min syster, och skola vi älska hvarandra som syskon?

Elisa.

Gjerne, kjæreste Clara! Med Glæde vil jeg være din Søster.

Clara.

Du har ett så behagligt sätt at vara, att vi absolut måste blifva vänner.

Mel. Vintren rasat ut bland våra fjellar. (Lindblad).

Ja, mig säger något i ditt öga,
Att vi lära nog förstå hvarann.
Älska mig och akta det kun föga,
Jag en främling er — det går nog an.

Elisa.

O, det er mig, som for længe siden
Jeg har kjendt dig, og du var mig kjær.
Kjærlighed den spørger ei om Tiden,
Omme Hjerter staa hverandre nær.

Clara.

Kärlek, vet jag, spørjer ej om tiden;
Ömma hjertan stå hvarandra när.

Elleve Scene.

Elisa. Clara. Conradsen. Mad. Conradsen. Frederik. Anders. Nærum. Alle komme dandsjende ind med hamborgerstotste Trin. Anders i Spidsen med et Bord ombendt paa Hovedet. Siden Sjøberg.

Mel. Her kommer jeg med mine Mænd.

(Af „Rekruten“, 13de Scene, efter en Marsch i Finalen i 2den Akt af „Pigen ved Søen.“)

Anders.

Her kommer først med Bordet jeg!

Frederik.

Her kommer jeg med Kalvesteg!

Georg.

Her kommer jeg med Halmstads Lax!

Anders.

Nu kommer jeg med Stole strax.

Nærum.

Her kommer jeg med Smør saa frisk!

Mad. Conradsen.

Her kommer jeg med stegte Fisk!

Conradsen.

Her kommer jeg med Ost fra Holland, der har vasket sig!
Nei, vil De bare lugte den!

Nærum

(lugter til den).

Fortræffelig!

Frederik og Georg

(ligeledes).

Fortræffelig!

Conradsen. Nærum. Frederik. Georg.

Her kommer jeg (han) med Ost fra Holland, der
har vasket sig!

Nei, vil De bare lugte den! Fortræffelig! Fortræffelig!

Frederik.

Hvilken Fryd, den klare Sommerdag
At samles i et saa muntert Lag.

Alle.

Ja, i den klare Sommerdag
Vi samles her i et muntert Lag.
Vi vil give Sorgen Løbepas,
Vi vil tænke kun paa vor Galas.

(Sjøberg kommer ind).

Conradsen.

Naa, der har vi jo vor Ven, Hr. Sjøberg.

Sjøberg.

Jeg har dog ikke ladet Ham vente paa mig?

Conradsen.

Nei, De kommer just tilpas.

(Gaaer hen til Bordet og hjælper sin Kone og Datter med at bringe Alt i Orden, assisteret af Georg. Anders, der er gaaet og kommet tilbage med Stole, sætter disse hen. Frederik søger imidlertid at vejle nogle Ord med Elisa).

Sjøberg

(i Forgrunden med Clara og Nærum).

Hør, Clara, jeg vil paaminde dig om, nu du er i et fremmed Land, at være forsigtig i din Tale.

Clara.

Försigtig? Jag förstår inte farbror.

Sjøberg.

Ja, mit Barn, du maa finde dig i, at jeg udtrykker mig i det danske Sprog, hvilket at gjøre fra

den Stund, jeg har betraadt Landet, jeg ansaae for meest anstændigt, og kan Hr. Nærum bevidne, at jeg, siden vi steg i Land, ikke har talt et svensk Ord.

Nærum.

Det er sandt, det kan jeg bevidne.

Clara.

Jag förstår allt bra — men farbror ville påminna mig...

Sjøberg.

Ganske rigtig, og agt nu vel paa mine Ord. De Danske ere meget brave og hæderlige Folk; derom kan der ikke tvistes. Men de have deres snyderlige Egenheder, som alle vi Mennesker. Jeg haver studeret dem igjennem deres Skrifter og kjender dem grundigt. Der gives visse Emner, hvorudi alle Mennesker ere enige, men her vil man ikke indrømme Sandheden deraf. Jeg anfører dette, fordi du er ung, og Ungdommen er en Elskere af at disputere. For at tage et Exempel, man vil her ikke gjerne høre, at Jorden er rund; det er, som sagt, en Egenhed hos denne iøvrigt oplyste Nation, og som man maa holde dem tilgode. Skulde nu denne Sag komme paa Tale, saa siig du, mit Barn, at Jorden er flak som en Pandekage.

Clara.

Nog skall jag det, farbror.

Conradsen

(nærmer sig).

Hvis Selskabet behager, saa ville vi sætte os tilbords. Hr. Sjøberg tager nok Plads hos min Kone, og De (til Georg) vil nok sidde hos Deres Kjæreste. Saa maa min Ven Nærum nøies med min Dat — (seer, at Frederik allerede har budt Elisa Armen) naa, jeg seer at Secretairen allerede — (til Nærum) ja, saa lad os To sidde sammen. (Efterat Alle have sat sig). Behag nu at holde Dem til Retterne. Mutter, et Stykke Kalvesteg til Hr. Sjøberg. (Til Georg). Ja, De, Hr. Villadsen, maa lade, som De var hjemme, og sørge for Dem selv. (Til Clara). Ikke saa pæn, Mamsel. I Lusten har man Appetit.

Clara.

Jag törs inte, Hr. Conratsen, eljest äter jag för mycket.

Mad. Conradsen

(til Frederik, der taler med Elisa).

De glemmer at spise, Hr. Secretair.

Frederik.

Jeg er just ifærd dermed.

Conradsen.

Nu vilde jeg gjerne itide gjøre det høistærede Selskab et Spørgsmaal. Min Kone pleier altid at sige, at naar man gjør en Skovtour, skal man tage Punsch-Extract med.

Mad. Conradsen.

Pleier jeg?

Georg.

Hahaha! Det er nok snarere Dem, Hr. Conradsen, der pleier at sige det.

Conradsen.

Er det mig? Ja, det er jo et Indfald, jeg kan være bekjendt. Nu vilde jeg da spørge Dem, om vi ikke ligesaa godt strax skulde tænke paa den Sag — saa meget mere som jeg seer, at Anders allerede krydser herhen med det fogende Band. Altsaa —

Frederik.

Altsaa ere vi Alle ganske af Deres Mening.
(Anders kommer ind med en gammel, stor og sort Theefjedel).

Mad. Conradsen.

Men, Anders, at komme herud med den sorte Kjedel!

Anders.

Ja, undskyld, lille Madam! Det voldes Ilden, at den bliver saa sort.

Conradsen.

Lad saa Alt til, Mutter, og skjænk om i Glasene. Jeg ønsker nemlig, inden jeg udbringer den første Skaal, at henvende mig med et Par Ord til det ærede Selskab.

Mad. Conradsen.

Ja, begynd du kun!

Conradsen

(reiser sig).

Høistærede Selskab! Naar jeg tænker paa, at vi Alle her paa en meget selsom Maade ere blevene samlede paa et Sted, der kaldes de Fattiges Dyrehave, saa synes det mig, at det er ikke uden Betydning, det er skeet saaledes. Der er jo i den senere Tid talt og skrevet Meget om en god og venlig Forstaaelse mellem de nordiske Riger, og det er ogsaa en Sag, man skal tænke paa i de velsignede Fredstider, vi nu har. Men skulde jeg nu med eet Ord forklare den Glæde og Behagelighed, vi kan vente os af et godt Naboskab, saa vilde jeg sige, det er de Fattiges Dyrehave; thi Ingen af os kan slaae stort paa, men maa nøies med en besteden Lykke. Denne kan imidlertid ved jævnligt Samkvem, og naar Enhver vil skyde sin Part til, blive baade gavnlig og fornøielig, tiltrods for vore knappe Aar. Fattigdom, pleier jeg altid at sige, er ikke saa stor Ulykke, som det gemeenlig antages. Man lærer snart at være nøisom, og saa føles Fattigdommen ikke. Men Rigdom kan let blive en Plage, eftersom det ligger i den menneskelige Natur bestandig at begjære Mere. — Derksom nu vore kjære, svenske Naboer ville være lidt overbærende med os, saa troer jeg, vi ville komme prægtigt ud af det med hinanden. Vi Danske ere noget skjemt-

komme af Natur og kunne ikke ret længe tage en Sag blot fra den alvorlige Side. Men om ogsaa Lystigheden nu og da løber lidt af med os, saa mene vi det dog godt, uden Falsk og Forstillelse. — Og hermed vil jeg bede Enhver tage sit Glas og ønske vore Venner fra Sverrig Velkommen paa dansk Grund.

(Man reiser sig og blinker).

Georg.

En Skaal for en vedvarende god Forstaaelse mellem de nordiske Riger!

Chor.

Mel. For ret os ved Jorden at fryde.

Fra Mælarens Banded til Sundet
 Og atter til Norriges Røst
 Er Dalen og Sletten forbundet
 Ved samme begeistrende Røst.
 Held os! :|: at Enighed Norden forbinder!
 En Skaal! :|: for Nordens treenige Aand!
 :|: Fortidens store, straalende Minder
 Slinger om os Forsoningens Baand. :|:

Conradsen.

Ja, det gaaer til Hjertet at synge i det Frie. Men er der nu Ingen af det ærede Selskab, der kan fornøje os med en smuk lille Sang?

Mad. Conradsen.

Jo, det kan Mamsel Sjøberg. Elisa har sagt mig, hun synger saa smukt.

Conradsen

(til Clara).

Saa haaber jeg, De gjør os den Glæde —

Clara.

Ack, Hr. Conratsen, huru törs jag i en så tallrik societet...

Georg.

Syng du kun, Clara; her behøver du ikke at genere dig.

Clara

(synger ad libitum en svensk Sang. Dersom hun skulde synges en til, kan det indledes ved, at Georg opmuntrer hende dertil med et Par Ord).

Frederik

(efterat Clara har sunget).

En Skaal for vort Naboland hiinsides Sundet, hvor Sangen har et udkaaret Hjem, og hvorfra saa skjøne Ord og Melodier ere komne over til os.

Conradsen

(efterat man har klinket).

Og nu, inden vi reise os, et lille Glas paa Falderebet! Mine Herrer og Damer, Velbekomme!

Sjøberg

(til Elisa).

Min skjøne Tomsfru! jeg ønsker Hende et velsmagende Maaltid.

Elisa.

Jeg takker, Hr. Sjøberg. Iligemaade!

Conradsen

(til Sjøberg).

Sa, er det ikke sandt? saadanne at tilbringe en Dag i det Frie under Sang og Lystighed, det er en Forfriskning for hele Ugen.

Sjøberg.

Men Monsieur kan ogsaa prise sig lykkelig, der er vel gift, og har en Datter af saa stor Dyd og Skjønhed.

Conradsen.

Saamænd! (I det han skotter hen til Elisa, der taler med Frederik). Naar unge Piger i vore Dage blot ikke havde Nykker og vilde flyve saa høit.

Sjøberg.

Monsieur mener —?

Conradsen

(forsætlig høit og med et Sideblik til Frederik).

Nu ja, jeg mener, vi ere simple Folk. Skulde hun engang gistes, saa maatte det være med en Mand, der ikke er for høit paa Straa, men paa en skikkelig Maade kan ernære hende, enten det nu er med Pennen eller med et Haandværk.

Sjøberg.

Nu troer jeg, at jeg forstaaer Ham. Naar Han siger med Pennen, saa mener Han en Sviger-

søn, der er vant til Skriveri og Regnskaber og forstaaer sig perfect paa sit Bogholderi.

Conradsen.

Det er sandt, det er ikke at foragte.

Frederik

(affides til Elisa).

O, De troer ikke, hvor lykkelig jeg befinder mig paa dette Sted, som De kalder simpelt.

Conradsen

(affides).

Vise hun snakker mig for meget med Secretairen.
(Høit). Kom, Vise, jeg synes, vi skulde gaae ned til Stranden og more os med at see paa Søen. — Hr. Sjøberg gaaer vel med os?

Sjøberg.

Ket strax. Jeg har blot et Ord at tale med Hr. Nærum.

Conradsen.

Ja, De tænker da vel ikke paa at tage over til Malmø endnu i aften?

Sjøberg.

Nei, jeg kunde maaske nok have lyst at blive her endnu en Stund.

Conradsen.

Det kan jeg lide. Vi skal vise Dem alle Byens

Mærkværdigheder og føre Dem omkring paa de offentlige Forlystelsessteder.

Sjøberg.

Jeg siger Ham Tak forud. Jeg har læst om et skønne Tracteursted, der skal være i Nærheden af Bhen. Hvis Han kunde vise mig det, skulde jeg være Ham stor Tak skyldig. Det hedder Mester Daniels Have.

Conradsen.

Kan jeg spørge det op, saa skal vi min Tro gaae derhen.

Frederik

(i Forgrunden til Georg).

Hvad er det for et aparte Sprog, denne Hr. Sjøberg taler?

Georg

(leende).

Ja, vor Herre maa vide det. Han er en underlig Praas. Med mig har han derovre aldrig villet tale Dansk, og jeg maatte bryde paa det Svenske, saa godt jeg kunde.

Conradsen.

Kom saa, Børn, nu gaae vi.

(Alle gaae med Undtagelse af Sjøberg og Nærum).

Nærum.

Hr. Sjøberg ønskede nok at tale med mig?

Sjøberg.

Ja, jeg vil betjene mig af Hans gode Raad og Indsigter, da jeg kender Hans Nidkjærhed for min Person. Jeg har alt i flere Aar haft isinde at forandre min eenlige Stand, men er altid bleven forhindret udi saadant priseligt Forsæt. Nu synes det mig ligesom at være Himlens Tilskikkelse, at jeg er kommen til dette Sted og har lært Hr. Conradsens Datter at kende.

Nærum.

Ja, det kunde Skam være et smukt og passende Partie, naar Hr. Sjøberg mener, at hun og Faderen —

Sjøberg.

Somfruens Fader lod nylig nogle Ord falde, der forekom mig som en udtrykkelig Opmuntring. Han ønskede sig blandt Andet allerhelst en Bogholder til sin Datter, og jeg har desuden læst mig til, at man her i Landet sætter stor Priis paa Bogholderiet. Feiler jeg ikke, saa har man her opfundet den Regne-
maade, der kaldes Regula Detri, eller som de Danske udtrykke sig, Regula Petri.

Nærum.

Ja, det kan Skam nok være.

Sjøberg.

Men uagtet disse gode Udsigter skulde det være mig kjær, om Hr. Nærum vilde tale med Somfruens Fader udi Cætrum og erfare hans Tanke.

Nærum.

Det skal jeg med største Fornøielse gjøre, og tvivler jeg ikke paa et gunstigt Svar.

Sjøberg.

Men nu Tomsfruen — Jeg vilde gjerne vise hende en liden Opmærksomhed ved en Skjænk, hvoraf hun kunde skjønne mit Sindelag. Min Broderdatter har bragt en Lugteflaske af Sølv med, som jeg har arvet efter min Bedstemoder; man kalder den vist her en Balsomsbøsse. Mener Hr. Nærum, at jeg tør fordriste mig til at sende hende samme?

Nærum.

Det kan der saavist Intet være iveien for.

Sjøberg.

Saa vil jeg gaae ind og hente den.

(Han og Nærum gaae, idet Frederik træder ind).

Tolvte Scene.

Frederik. Siden Georg.

Frederik.

Den gamle Conradsen lægger da bestemt an paa at holde Elisa fra mig. Jeg kan ikke faae et Ord talt med hende. Er det ikke fordømt?

(Georg kommer ind).

Georg.

Naa, hvordan gaaer det, Hr. Châtelet? Tager jeg ikke feil, saa er der Noget galt med Humeuret.

Frederik.

Jeg har i det Mindste Grund til at være lidt ærgerlig.

Georg.

Saa? Ja, tag mig ikke min Rigefremhed ilde op, det er saa min Natur. Jeg troer, jeg kender Grunden til Deres Forstemthed. De har et godt Die til den unge Pige herude, Conradsens Datter, og jeg kan ikke fortænte Dem deri. Jeg er selv bleven forundret over, hvorledes hun er voxet til sin Fordeel i de sidste Aar. Men hvad er egentlig Deres Hensigt?

Frederik.

Kjære Ven, dersom det kan lykkes mig at vinde hendes Kjærlighed, saa vil jeg allerhelst endnu den Dag idag anholde om hendes Haand.

Georg.

Ja, jeg ventede mig ikke Andet. Mad. Conradsen har fortalt mig meget Godt om Dem; og desuden, den gamle Conradsen er ikke at spøge med, og Pigen er for god til, at man skulde sætte hende Gluer i Hovedet, naar man ikke meente det oprigtig.

Frederik.

Jeg mener det oprigtig, De kan troe mig. Men Conradsen har Noget imod mig, jeg veed ikke, hvad det er. Det er mig ikke muligt at faae et Ord talt med Elisa; han holder hende bestandig fra mig.

Georg.

Ja, han er stridig, naar han har sat sig paa Noget, og hans Kone har allerede givet mig et Vink om hans Griller i denne Sag. — Men hør, naar det virkelig er Deres Alvor at tale med Elisa idag, saa vil jeg foreslaae hende at gaae nedad Veien med mig, og saa kan De jo komme til. Jeg skal saa nok holde mig i en ærbødig Frastand.

Frederik.

De er en fortræffelig Mand! Vi To maae blive Venner. — Ja, det skal De have tusind Tak for. Gjør hende strax Deres Forslag.

Georg.

Ja — men, som sagt, reent Spil!

Frederik.

Det giver jeg Dem mit Vresord paa.

(De gaae).

Trettende Scene.

Sjøberg og Anders, der komme fra Huset. Siden Clara.

Sjøberg.

Jeg har et Ord at sige Ham, min Søn. Kan jeg stole paa, at Han paa en forsigtig Maade, og uden at Noget bliver det vaer, vil levere denne liden Pakke til Jomfru Elisa. Men han skal intet tale om, at den kommer fra mig, men kun hilse fra en god Ven.

Anders.

Naa . . . det skal jeg?

Sjøberg

(affides).

Denne Skjænk, trøster jeg mig til, skal gjøre god Virkning. (Høit). Der har Han et Par Skilling for sin Ueilighed.

Anders.

Saja, det skal nok besørges. (Affides). Hvad vil han med vores Jomfru Lise? Det er nok bedst, jeg først forhører mig hos Mad Conradsen.

(Vil gaae).

Sjøberg.

Vent lidt, min Søn! Der skal jo være Bogne her i Nærheden, som man ager paa til Kilden. Kan Han formaae en saadan Bogn til at føre os til Bhen iaften?

Anders.

Na jo, det kunde nok skee.

Sjøberg.

Men uden at Han lader sig for Noget herude forlyde hermed, at den er bestilt af mig. Og samme Bogn maatte være brav stor, saa at en 7, 8 Personer magelig derpaa kunne sidde.

Anders.

Det har gode Veie. Vi har Bogne her med smalle Sæder, men hvor der om Aftenen pleier van at sidde 4 Personer paa hvert Sæde. Om ogsaa En skal sidde en Smule paa Skjødets af den Anden, det gjør Intet.

(Gaaer, idet Clara træder ind).

Clara.

Ack, farbror, jag är olycklig! Jag frukter, att Georg är mig icke trogen.

Sjøberg.

Ei, hvilke Griller!

Clara.

Han ser hela tiden så visst på Elisa, som om han vore kär i henne: och nu i detta ögonblick såg jag, at han förde henne afsides, och då jag oförmärkt gick närmare, hörde jag, huru han bad henne följa sig, då han ville tala med henne ensam.

Sjøberg.

Saa?

Clara.

Jag har känt på mig, att Elisa måste bli mig farlig. Han är hennes landsman, och de danska flickorna äro så vackra och älskvärda.

Sjøberg.

Clara skal ikke gjøre sig urolige Tanter over denne Sag. Jeg skal selv tale med Elisa. Jeg har mine visse Grunde til at kunne love dig et forønsket Udfald af min Samtale med hende. Gaae du kun ind og bryd dig om Intet.

Clara.

Ja, farbror, jag vill också tala med Elisa. Nog kan jag begripa, att Georg aldrig hade kommit på sådana tankar, om hon ej hade gifvit honom anledning dertill. Men det är orätt, det skall hon inte, och jag vill föreställa henne det.

(Gaaer).

Sjøberg.

Det var godt, jeg fik min Broderdatter bort; thi jeg seer Tomsfru Elisa ankomme hithenne. Nu har hun vist allerede erholdt den Skjænk, jeg har sendt hende, saa jeg tør vel nok gjøre strax et Forsøg.

(Elisa kommer ind, men ikke fra samme Udgang, Clara gik).

Tjortende Scene.

Sjøberg. Elise.

Elisa

(affides).

Jeg synes ikke, det passer sig ret, at jeg spadserer alene med Villadsen. (Høit). Har Hr. Sjøberg ikke seet Clara?

Sjøberg.

Hun gif ret nu herfra. Men jeg maa ellers bekjende, min skønne Tomsfru, at jeg stod her ganske fordybet i adskillige Tanker, der nok kunde bringe mig til ikke at agte noget Andet.

Elisa.

Men saa forsthyrer jeg Dem vist.

(Vil gaae).

Sjøberg.

Nei, ingenlunde. Min hjerte Tomsfru kommer meget beleiligt. Jeg betragter Hendes Ankomst i dette Dieblis som en Tilskikkelse af Himlen.

Elisa.

Kjære Hr. Sjøberg, hvad er der hændt? De gjør mig ganske forskrækket.

Sjøberg.

Al, reverenter talt, mit Hjerte sidder mig i min

Hals.⁷ Jeg har havt Umgjængelse med mange artige
Fruentimmer. Men jeg har aldrig seet et saa an-
genemt Syn som Tomfruen. Hendes søde Miner og
Belevenhed, item Fripostighed og Familiaritet har
ganske omtaaget mine Sandser.

Elisa

(affides).

Jeg troer, Manden er ikke ret klog.

Sjøberg.

Mel. Allerdeiligste Olimene. (Belle brune, que j'adore).

1.

Allerdeiligste Gudinde!
Hendes Dines søde Magt
Har forstaaet min Sjæl at binde,
Og i Lænker alt mig lagt.
Viid, Hun fik en farlig Gave
I sit Dies mindste Blink.
∴ Af, min Skjønne! Hendes Slave
Øystrer hvert af hendes Blink. ∴

Elisa

(affides).

Men, hvor vil han hen?

Sjøberg.

2.

Jeg er loffet som Ulysses
Hen til en fortryllet Strand;

Og ved hendes Kunster dhysses
 I en Dvale min Forstand.
 Her mig holder fast min Dido
 Med en sød og mægtig Haand.
 ∴ Kom, da, Skjønne! Lad Cupido
 Os forene med sit Baand! ∴

Elisa
 (affides).

Jeg er halvveis bange for, han har druffet for
 Meget.

Sjøberg.

Jeg kan endelig vel forstaae min dydige Som-
 frues Taushed, og indseer, at den ene grunder sig i
 Modestie og Beskedenhed. Men jeg udbeder mig blot
 at turde om denne Sag tale med Hendes kjære
 Forældre, forhaabende, at Hun ikke ganske vil for-
 smaae Den, der stoler meget mindre paa sine Meriter
 og de Midler, Himlen har velsignet ham med, end
 paa min skjønnede Somfrues Overbærenhed og for
 Hendes Alder ugemene Skjønsmhed.

(Gaaer).

Elisa
 (seer efter ham).

Men hvad er alt det, jeg har hørt! Jeg troer,
 det var en Kjærligheds-Erklæring.

Femtende Scene.

Elise. Clara.

Clara

(i Bevägelse).

Elisa, jag vill fråga dig om några saker.
Men du skall svara uppriktigt och utan omsvep.

Elisa.

Kan du tvivle derpå?

Clara.

Ja, det vet jag nu inte. Jag känner icke edert bruk här i landet. Men vi svenska flickor hafva det på det sättet, att en annans fästman är oss en helgedom.

Elisa.

En Andens Fæstemand? Hvad mener du dermed?

Clara.

Ja, Elisa, jag har sagt dig, jag vill vara din vän, och att vi som danska och svenska flickor vilja hålla tillsammans; och så skola vi dela onda och goda öden — det vet jag, det är intet annat än min skyldighet. Men det säger jag dig förut: min fästman kan jag inte dela med dig.

Elisa.

. Nei, det har du Ret i! (Affides). Jeg troer, de ere Alle forvirrede i Hovedet. (Spit). Du mener dog vel ikke, at jeg kunde lokke din Fæstemand fra dig? Det har du ikke Grund til at troe om mig.

Clara.

Ack, Elisa, var icke ond på mig. Jag tror nog, du är oskyldig. Du rår inte för, att du är så vacker, och att Georg är kär i dig.

Elisa.

Giv dig tilfreds, kjære Clara! Af mig har du vist Intet at befrygte. Mine Tanker ere, oprigtig talt, andensteds henne.

Clara.

Hvad menar du?

Elisa.

Mit Hjerte er ikke længer frit.

Clara.

Är det sanning? O, det fägnar mig! —
Men, söta du, i hvem är du då kär?

Elisa.

Du kjender ham.

Clara.

Känner jag honom? Hr. Nærum kan det icke vara — ack, det är Secreteraren.

Elisa.

Ja, men för Guds Skyld, tael icke saa höit.

Clara.

Och är han då kär i dig?

Elisa.

Ja, det troer jeg . . . jeg veed det — jeg veed det bestemt.

Clara.

Ack, det var förträffligt! Det skulle Georg få veta!

Elisa.

Nei, søde Clara, lov mig, at du ikke vil sige det til et Menneske. Ingen maa vide det.

Clara.

Nei, jag skall intet säga.

Sextende Scene.

De Förrige. Frederik.

Frederik

(til Elisa).

Jeg forstyrrer dog ikke Deres Samtale?

Elisa

(forvirret).

Nei — vi vilde just nu gaae ned til Stranden.

Frederik.

Maaskee jeg tør ledsage Dem . . .

Elisa.

Seg takker Dem — men jeg troer . . . jeg veed
ikke —

Clara.

Men det förstår jag inte, Elisa. Du säger,
att du är kär i Sektern, och han igen i dig;
och ändå visar du dig så främmande mot honom.

Elisa.

Men Clara!

Clara

(försträckt).

Ack, har jag varit obeskedlig?

Frederik

(henrykt).

Er det sandt, bedste Elisa? De har Godhed for
mig? O, nægt det ikke, hvis det er sandt.

Elisa.

O, min Gud, Hr. Châtelet, hvor vil De agte
paa Claras Drillerier — og desuden, De kjender jo
selv mine Forhold. Hvor kan jeg tænke paa . . .

Frederik.

O, bryd Dem ikke om vore Forhold! Med frisk Mod kan man overvinde alle Hindringer. Ja, jeg kan see paa Deres Smil og Deres Forvirring, at jeg har Haab. (Til Clara). Tael De! Har jeg ikke Ret?

Clara.

Ja, nu må Sektern ursäckta mig. Nu törs jag icke tala.

Frederik.

Det behöves heller ikke. Vel, kjære Elisa?

Elisa.

Hr. Châtelet, De veed vist ligesaa godt som jeg —

Frederik.

Savist veed jeg — o, jeg er det lykkeligste Menneske! — Der kommer Deres Fader; skal vi ikke strax betroe os til ham?

(Vil føre hende mod Baggrunden).

Elisa.

O nei, lad os endnu vente dermed.

Syttende Scene.

De Forrige. Conradsen.

Conradsen
(alvorlig).

Vise, gaae ind til din Moder. Jeg har et Par Ord at tale med Hr. Secretairen.

Frederik.
Tør hun ikke hellere blive?

Conradsen.
Undskyld — men det har sine Grunde.
(Elija og Clara gaae ind i Huset).

Frederik
(affides).
Hvad er der nu paafærde?

Conradsen
(rømmende sig).

Hr. Sjatelet, jeg behøver vist ikke at sige Dem, at jeg har stor Agtelse for Dem, saavel paa Grund af Deres personlige Character, som — som . . . overhovedet megen Agtelse. Men De vil vist finde det undskyldeligt, at jeg som Mand, Fader og bosat Borger er omhyggelig for min eneste Datters Rhygte.

Frederik.
Ja, Gud bevares.

Conradsen.

Ja, saa maa De ikke blive vred, naar jeg for Fremtiden udbeder mig, at De ikke sætter det stakkels Barn Fluer i Hovedet med Deres kostbare Præsenter.

Frederik.

Kostbare Præsenter? Det lille Rosentræ, jeg sendte ned til Dem —

Conradsen.

Ja, det fik endda at være — uagtet man kan aldrig vide, hvad slige smaa Galanterier have til Hensigt. (Affides). Der fik du den! (Høit). Men idag har De sendt hende denne svære og værdifulde Lugteflaske af Sølv, og den maa De tage tilbage igjen. (Tager en stor Sølv-Flacon op og leverer ham den).

Frederik.

Har jeg sendt dette Uhyre af en Lugteflaske —?

Conradsen.

Den kan ikke komme fra Andre end Dem. Anders, der er mig og min Familie hengiven, vilde rigtignok ikke sige, hvem der havde sendt den; men da han er en klog Karl, saa meente han dog, det var det Bedste at levere den til min Kone. Der følger en Seddel med, som formodentlig er skrevet med Deres egen Haand.

Frederik.

Her ligger ganske rigtig en Seddel. (Læser). „Med-

følgende Balsombøsse sendes Tomfru Conradsen fra Hendes udi Hendes artige og dhidige Manerer ganske indtagne Tilbedere." (Leer). Ja, det er meget-smukke Ord. Men jeg har hverken sendt Sedlen eller Lugteflasken; det forsikkrer jeg Dem paa min Ære. Her maa være En til herude, der er indtagen af Deres Datter.

Conradsen
(affides).

En til? Kanskæe han dog har Ret, og denne Present kommer fra Hr. Sjøberg.

Frederik.

Thi dette vil jeg gjerne tilstaae Dem, at det var netop nu min Hensigt at opsøge Dem, at jeg i lang Tid har baaret den største Kjærlighed til Deres Datter, at jeg har Haab om hendes Gjenkjærlighed, og at jeg nu dover at anholde om hendes Haand.

Conradsen.

Nei, Hr. Secretair, eet Ord saa godt som thve, det maae De slaae Dem ud af Hovedet. Jeg kan ikke give mit Minde dertil, og allermindst nu — for, reent ud sagt, der er allerede en brav, solid Mand, der passer for hende, og hvis Omstændigheder hverken ere for store eller for smaa for os, som har anholdt om hendes Haand, og ham har jeg allerede givet mit Ord.

Frederik.

Det er jo Synd. Naar hun har Kjærlighed til mig, hvor kan De saa tænke paa at adskille os?

Conradsen.

Da tænker jeg dog stærkt derpaa.

Frederik.

Men hvordan? Det er jo umuligt at passe paa en ung Pige. Alt spærre hende inde, er gaaet af Brug, og desuden, dertil er De for blødhjertet.

Conradsen.

Vær De kun rolig. Jeg behøver ikke at spærre hende inde. Allerede idag har jeg viist, at jeg kan forpurre en Sammenkomst.

Frederik.

Saa, jeg veed, hvad De sigter til. Men Elisa og jeg traf jo alligevel hinanden, uagtet alle Deres Bestræbelser for at hindre det.

Conradsen.

Saa, det forstaaer sig, dengang havde jeg Uheld med mig.

Frederik.

Nei, men De maa selv kunne mærke, at der er en usynlig Gudsdom, der tager sig af de Elskende og forener dem uagtet al Modstand.

Conradsen.

Skal vi slaae tilvæds, at jeg sætter min Billie igjennem.

Frederik.

Top! — men paa een Betingelse. Løver De mig at lade Elisa gaae fri omkring herude, og kun hindre de Skridt, jeg foretager mig, saa skal jeg endnu i aften føre hende til Baffen i Dyrehaven — som De jo netop har villet forhindre.

Conradsen.

Det er et Ord!

Frederik.

Og hvis det lykkes mig, saa er Elisa min. Taber jeg, saa sender jeg Dem — ja, bestem selv — sex Flaster Champagne . . .

Conradsen.

Nei, vi maae ikke flyve saa høit. Sex Flaster almindelig god Rødvæin.

Frederik.

Som De vil.

Conradsen

(affides).

Jeg skal strax sætte Anders paa Udkig ved Rigsreveien. (Høit). Tag Dem nu iagt. Jeg har endnu

aldrig tabt noget Beddemaal. (Affides). Han skal faae en lang Næse, eller det skulde gaae underligt til.

(Gaaer ind i Huset).

Frederik

(ene).

Nu kommer det an paa, hvorledes vi skal bære os ad. En Vogn — hvor faaer man en Vogn fra? — og desuden, alene kan jeg Intet udrette, det seer jeg nok. Men der kommer Villadsen — han vil nok staae mig bi.

Attende Scene.

Frederik. Georg. Siden Anders.

Georg.

Naa, min unge Herre, bliver De saa ved Deres Beslutning? Jeg har nu truffet en lille Aftale med Elisa —

Frederik.

Men jeg har allerede selv talt med hende, og hun har givet mig det bedste Haab.

Georg.

Saa gratulerer jeg Dem.

Frederik.

Sa, men nu kommer Knuden. Hendes Fader,

som jeg ligesrem har henvendt mig til, er en Stivnakke og vil ikke give sit Samthkke. Men jeg har dog bragt det saavidt, at vi har indgaaet et Beddemaal. Kan jeg inden Aften føre Elisa mod hans Vidende og Villie herfra til Bellevü, saa skal der Intet være iveien.

Georg
(leer).

Ja, det ligner ham! Beddemaal har altid været hans Kjøphest.

Frederik.

Men nu stoler jeg paa Deres Bistand. Hvert af mine Skridt vil han naturligviis være opmærksom paa. Men til Dem har han ingen Mistanke.

Georg.

Det er sandt nok. Ja, hør, veed De hvad, jeg har et Forslag, men paa det Vilkaar, at Madam Conradsen giver sit Samthkke dertil. Vi kunde give Elisa min Reiseskappe paa og min Mücke, for at hun blot kan komme ubemærket her fra Stedet —

Frederik.

Og hen, hvor Bognene holde — aa, det er en hypperlig Idee! Lad os udføre den strax. Tael med Madam Conradsen og med Elisa, og slip dem ikke, før de have givet efter.

Georg.

Ja, nu skal jeg gjøre, hvad jeg kan.

(Gaaer).

Frederik.

Ths — knaldede der ikke En med en Bidst?
Det er bestemt en Vogn. (Anders gaaer, bærende paa
Noget, over Scenen i Baggrunden). Heida, Kammerat, var
det ikke en Kildevogn, der kom i dette Dieblis?

Anders.

Jo, min rare Herre!

Frederik.

Herligt! — Men hvis er det?

Anders.

Hvis det er? (Affides). Det skal jeg jo ikke tale
om. (Høit). Ja, det veed jeg ikke, Herre!

Frederik.

Det er mig ogsaa ligegyldigt, naar du blot kan
skaffe mig den til en Tour, hvad den saa koster. Jeg
giver dig en Rigsdaler for din Uleilighed.

Anders

(affides).

Han er spendabel. (Høit). Ja, min rare Herre,
jeg skal tale med Rudsten.

Frederik.

Godt; saa skynd dig.

Anders

(affides).

Jeg troer næsten, jeg lugter Vunten.

(Gaaer).

Attende Scene.

Frederik. — Madam Conradsen. Siden Elisa og Georg. Alle fra Huset.

Frederik.

Bedste Madam Conradsen, hvor det er mig kjær,
at jeg netop nu træffer Dem.

Mad. Conradsen.

Jeg kan tænke mig Grunden. Min Mand har
fortalt mig Deres Andragende.

Frederik.

Og De er paa Elisass og min Side — ikke
sandt?

Mad. Conradsen.

Ja, jeg veed ikke ret. Jeg anseer det vist for
en stor Ære for min Datter, at Hr. Secretairen har
gode Tanker til hende, men jeg maa dog være noget
mere forsigtig om disses Bestandighed.

Frederik.

Og De kan tvivle om —?

Mad. Conradsen.

Nu ja, i Begyndelsen er alt saadanne Noget
hedt nok. Men — hvis der nu kom en Tid, da det
blev anderledes, og De forlod min Datter og reiste
bort med Gesandtskabet?

Frederik.

Og det kan De troe? Deres Datter er mig saa
kjer som min egen Diesteen, og jeg skulde troløs for-
lade hende! Nei, kjære Madam Conradsen —
(Bemærker Elisa). Der kommer Elisa. Villadsen, der jo
er en god Bekjendt af Dem, har lovet at staae mig
bi — vil nu De være mig imod?

Mad. Conradsen.

Ja, det er mig rigtig meget imod, at min Mand
ikke gaaer ligefrem tilværks.

(Elisa og Georg komme ud fra Huset, den Sidste med en stotst Sommer-
Reiseflappe paa Armen og en Hue i Haanden).

Elisa.

(ilende hen til sin Moder).

Har du hørt, Mo'er, og troer du, jeg tør vove —?

Mad. Conradsen.

Jeg vil helst være udenfor det Hele.

Elisa.

Men hvor kan jeg føre bort alene med . . .
med —

Georg.

Jeg skulde med Fornøjelse føre med Dem. Men
De seer selv, jeg kan ikke forlade mit Selskab.

Mad. Conradsen.

Nei, lad saa hellere mig føre med. Min Mand
fortjener en lille Straf for sine ubesindige Beddemaal.

Frederik.

O, tusind Tak, saa kan der jo Intet være iveien.
— En Bogn har jeg allerede støvet op her. (Til
(Elisa). Naar jeg nu tør bede Dem, blot indtil vi er'
kommet op paa Bognen, at tage denne Rejsekappe og
Hue paa, for at vi kan faae Dem ubemærket herfra —

Mad. Conradsen.

Saa, det Indfald er ikke saa galt.

Frederik

(mens han og Mad. Conradsen hjælpe Elisa med Omklædningen).

De maa holde Kappen godt sammen og trykke
Huen ned over Dinene.

Elisa.

O, Gud, Moder, jeg er saa angst!

Frederik.

Men det har De jo ingen Grund til. Lad os

nu blot gaae. Her er saa lidt Tid at spille. (Til Mad. Conradsen). Og De følger altsaa med?

Mad. Conradsen.

Saa, men var det ikke bedst, at Villadsen gif foran med Elisa, og at De fulgte mig?

Frederik.

Det var maaskee det Bedste. (Til Georg). Vil De vise os den Tjeneste?

Georg.

Det skal jeg grumme gjerne.

Mad. Conradsen

(idet Georg og Elisa vil gaae).

Der er min Mand!

(Hun gaaer ham imøde, mens Georg og Elisa raadvilde gaae op i Forgrunden, Elisa vendende saa meget som muligt Ryggen til sin Fader, som om hun talte med Georg. Frederik bliver staaende mellem hende og den indtrædende Conradsen).

Tyvende Scene.

De Forrige. Conradsen. Siden Clara.

Conradsen.

Maa, er du der, Mutter.

Mad. Conradsen.

Jeg vilde just nu til at gaae ind.

Conradsen

(affides til hende).

Unders gav mig et Bink, at der nok er Ugler i Mosen. (Høit, og lidt skjælmst til Frederik). Ei, og Hr. Secretairen er endnu her!

Frederik.

Jeg stod og talte med Hr. Villadsen. Der er kommen en Baad hertil med en svensk Herre, han vilde følge op til Holdestedet, for at faae en Bogn til ham; og jeg bad ham nu ogsaa tage en Bogn til mig.

Conradsen.

Ah, nu forstaaer jeg! (Affides). Den Skalk vil have en Bogn i Beredskab; det er ganske klogt. (Høit). Ja, lei De kun en Bogn. Jeg troer, at mine to Been ville føre mig videre end Bognen Dem — hahaha! (Tager Hatten meget høflig af for Georg og Elisa). Erbødige Tjenere og god Fornøielse! (Bliver i Forgrunden, mens Georg og Elisa gaae mod Baggrunden). Han med sin Bogn! Jo, han har Tid! Hahaha!

(I Baggrunden standses de Bortgaaende af Clara, der kommer ind i heftig Bevægelse).

Clara.

Georg, hvart skall du gå?

Georg.

Jeg kommer snart igjen, kjære Clara. Jeg skal siden fortælle dig

Clara.

Nei, du skall strax säga mig Jag har gifvit akt på dig, jag har sett, du har i detta ögonblick talt så mycket med den främmande flickan, och att du hemtade din öfverrock.

Georg

(vil tage hende tilside).

Men, Clara, hör mig dog

Clara.

Släpp mig! Hvem är den herrn? Det är ju din reskappa, han har på. (Gaacr hen til Elisa).
Hvad ser jag! (Riber Rappen af hende). Elisa!

Conradsen.

Lise!

Frederik

(affides).

Du er Alting tabt!

Mel. Chi t'ha fatta sta bella scarpetta?

(Berggreens Folkesange 1ste Bind).

1.

Frederik. Elisa. Georg. Mad. Conradsen.

Men o Himmel, hvad feiler der Clara?

Hun jo forraader os — men er det Net?

Conradsen

(affides).

Sa, til Lykke mig hjalp Mamsel Clara —

Og dersom ikke, saa stod jeg en Net!

Clara.

Den forrädaren! han skal mig svara,
Om emot mig han handlet har rätt.

Frederik. Elisa. Georg. Mad. Conradsen.

Ja, Alt er forbi!
Det seer jeg saa vift,
Hun tager Bartie
Mod os og vor List.

Clara.

Himmel! det är förfärligt!
Jag, som mente det så ärligt!

Frederik. Elisa. Georg. Mad. Conradsen.

Himmel! det gif saa herligt!
Denne Udfærd, var det kjærligt!

Conradsen.

Himmel! ja det gif herligt!
Denne List — det var gesærligt!

Frederik. Elisa. Georg. Clara.

Mad. Conradsen.

See mig (os) for denne Snare!
Hvo skal nu staae mig (os) bi?

Conradsen.

Det var en artig Snare!
Men hun har staaet mig bi.

2.

Frederik. Elisa. Georg. Mad. Conradsen.

Men o Himmel, hvad feiler der Clara o. s. v.

Conradsen.

Ja, til Lykke mig hjælp Mamsel Clara o. s. v.

Clara.

När sin trohet han ei vill bevara,
Skall han veta, jag märker det lätt.

Frederik. Elisa. Georg. Mad. Conradsen.

Og Lykken var nær.

Vi stoled' paa den.

Nu seer jeg nok her,

Den flygter gjen.

(Slutningen som i første Vers).

Georg.

Men Clara, lad dig dog tale tilrette —

Clara.

Intet vill jag höra! Du är en förrädare! —
Och du, Elisa, dig, som jag har trott så godt . . .
Men nu vill jag ingen tro mera!

(Gaaer).

Conradsen

(affides).

Der var jeg nær kommet net an! Og det lader

jo til, at Villadsen er i Complot med dem

(Høit). Kom, Elisa! Ind med mig og din Moder!

(Han, hans Kone og Elisa gaae).

Frederik.

Det var da fordømt! At fuldseile midt i Havnen!

Georg.

Ja, hvem Pokkeren kunde ane det! Jeg maa ind og høre, hvad der gik af Clara.

Frederik

(holder ham tilbage).

For Guds Skyld, kjære Ven, forlad mig ikke! De er min eneste Trøst. Den lille Misforstaaelse med Deres Forlovede vil snart opklares. Men jeg —!

Georg.

Ja, med Clara har det ingen Nød. Hun er hastig, men det gaaer snart over.

Frederik.

Saa see til, De kan staae mig bi. Tiden løber, og nu vil Conradsen jo passe paa som en Smed. Hjælp mig, kjære Ven.

Georg.

Men hvormed? Nu er det min Sjæl ikke godt at finde paa Raad.

Frederik.

Hjælp mig i det mindste med at tænke Vi maae dog hitte paa Noget, hvormed vi kan faae den Gamle loffet bort fra Elisa. Hm! hvordan bære vi os dog ad! Vil vent! der falder mig Noget ind. Dersom han virkelig er en saa stor Elsker af Beddemaal — jeg har engang været med ved et, som ja, der er rigtignok kun lidet Haab derved. Men lad os forsøge! Det kan maaskee dog altid føre til Noget.

Georg.

Hvad er det, De har udspeculeret?

Frederik.

Det skal jeg forklare Dem — men jeg maa først træffe nogle Aanstalter (Seer sig om). Der kommer jo den Herre, De er reist med. Han kan være os til Nytte.

(Gaaer Nærum imøde).

Genogtyvende Scene.

Frederik. Georg. Nærum. Siden Anders.

Frederik

(til Nærum).

Vi har nogle Væier for, som De maaskee har lyst at tage Deel i.

Nærum.

Ja, med Hjertens Glæde. Fortæl mig

Frederik

(seer Anders gaae over Scenen).

Der er Matrosen — ham skulde jeg netop have
fat paa. (Høit, til Nærum). Lad Hr. Villadsen fortælle
Dem

(Kender efter Anders).

Nærum

(til Georg).

Nu, hvad er det da for Vøier, De har for?

Georg

(affides).

Ja, gid jeg vidste det selv. (Høit). Jeg kunde
ikke saa ganske rigtig blive flog derpaa! men nu faae
vi høre.

(Frederik kommer tilbage med Anders).

Frederik

(til Anders).

Nei, forstaae mig: det gamle Stue-Uhr, jeg saae
hænge derinde, ønsker jeg, du skal bringe herud, og
stille det saadanne op paa Bordet her, at Rodderne
og Perpendikelen hænge frit ned. Du kan jo gjøre
Bordet høiere med en Kasse eller med en Stol.

Anders.

Naa, nu forstaaer jeg.

Frederik.

Men gaaer Uhret?

Anders.

Ja, bevares, det gaaer endogsaa en lille Time for fast.

Frederik.

Det gjør Intet, naar det blot gaaer. — Saa rap dig, alt hvad du kan.

(Anders gaaer ind i Huset).

Nærum.

Nu, hvad har De da for?

Frederik.

Det er et lystigt Indfald, en Spøg, vi kan fordrive Tiden med. Jeg har lært det af en Herre, der engang i et Selskab vandt en stor Sum Penge derved i forskjellige Beddemaal. Det Hele bestaaer deri, at man i en vis Tid skal med Dinene følge Perpendikelen i et Stue- eller Taffel-Uhr, og for hver Gang det gaaer frem og tilbage, sige Tif, tak! Tif tak!

Nærum.

Er det ikke Andet?

Frederik.

Ja — men imidlertid have alle de Omstaaende Lov til at forstyrre En med Alt, hvad de kunne hitte

paa; og saa gjælder det, at man ikke lader sig confundere.

Nærum.

Ja, saa kan det være svært nok. Ved De hvad? det var ret Noget for vor Ven Conradsen.

Frederik

(ligesom det ikke var faldet ham ind før).

De har min Sjæl Ret! Rald ham ud, saa skal vi pudse ham.

Nærum.

Hahaha! javist, ham maae vi have til det!

Frederik

(paatrængende).

See endelig til, De kan faae ham ud. Lad ham ingen Ro, før De faaer ham med.

Nærum.

Lad mig om det. Han skal min Tro komme med, enten han vil eller ikke.

(Gaaer ud, bag om Huset).

Frederik

(til Georg).

Kjære, bedste Ven, jeg skammer mig for Dem som en Hund. Bort Bekjendtskab er saa kort, og jeg gjør i Gæt væk Brug af Deres Tjenstagtighed.

Georg.

Brød Dem aldrig om det; — naar jeg blot vidste, hvori jeg kunde være Dem til Nytte.

Frederik.

Seer De, nu da det gjælder at være paa sin Post og passe det rigtige Dieblif, nu vilde jeg bede Dem, mens jeg holder den Gamle varm, at De vil liste Dem bort og paany give Elisa et Vink.

Georg.

Ja, naar det kan skee, uden at Conradsen mærker det, saa skal jeg.

Frederik.

Tusind Tak!

(Anders kommer ind med en Kasse og med et gammelt Stue-Uhr, af dem, der hos simple Folk hænge paa Væggen uden Joderal).

Anders.

(mens han stiller Uhret saaledes op paa Bordet, at Perpendikelen Gang er synlig for Tilskuerne. Den kan være iøjensaldende ved en blank Messingstive nede).

Vil Herren nu see! Jeg har slaaet et Søm i denne Trækasse, som vi vil sætte paa Bordet, og saa kan Uhret hænge derpaa.

Frederik.

Godt, lad mig hjælpe dig. — Saadaane! — og lad os nu see, om Lodderne ere i Orden. Na jo!

Uhret gaaer, saa det er en Lyst. Skynd dig nu hen til Bognen — ja, den faaer jeg jo?

Anders.

Jo, den kan Herren faae.

Frederik.

Og siig til Andsten, han maa holde sig færdig til at kjøre strax.

Anders

(affides).

Kjøre strax? Ja, her maa man nok balancere, for ikke at rage uflar.

(Gaaer).

Frederik

(til Georg).

Jeg hører Conradsens Stemme. Lad os sætte os hen, som om Intet var iveien.

Toogtyvende Scene.

Frederik. Georg. Conradsen. Nærum. Siden Elisa.

Nærum

(der trækker Conradsen med sig).

De skal saa min Sandten følge med.

Conradsen.

Nu jaja da! (Affides, idet han kommer frem). Min Kone er jo hos Lise, og Anders har ogsaa lovet mig

at passe paa. (Høit). Naa, Hr. Sjatelet, jeg hører, De har en lille Spas for.

Frederik

(der har siddet i tilshneladende ligegyldig Samtale med Georg, reiser sig, som om han først nu bemærkede Conradsen).

Ah, Hr. Conradsen, er De her! — Savist, en Spas — men den kan aldrig more Dem. Hr. Nærum har vel allerede fortalt Dem —

Conradsen.

Det har han. Og De troer, det er saa svært?

Frederik.

Ja, ubegribelig svært. Hr. Villadsen har allerede forsøgt det og tabt.

Conradsen.

Hm! (Affides). Mon der ikke stifter Noget bagved? Men naar han er her, kan han jo Intet foretage sig. (Høit.) Har De ikke lyst at forsøge, Nærum?

Nærum.

Ja, nok. Det gjælder vel ingen Herrefærd.

Frederik.

Na nei — et Par Glas Viin, eller hvad De selv vil.

Nærum.

Rad gaae da.

(Sætter sig paa en Stol foran Uhret).

Conradsen

(til Frederik).

Og nu skal vi forsthyre ham med Alt, hvad vi kunne hitte paa?

Frederik.

Med Alt, hvad De kan hitte paa; og han tør ikke engang dreie Hovedet. (Til Nærum). Begynd da nu.

Nærum

(følgende Perpendikelen's Gang med Dinene).

Tif, taf! Tif, taf!

(Bliver ved under det Følgende).

Frederik

(villende afbryde ham).

Tag Dem iagt! Stolen, De sidder paa, gaaer itu!

Georg

(ligeledes).

Der kryber en affskyelig Edderkop paa Deres Krave!

Conradsen

(ligeledes).

Det var galt, Nærum, det var galt! De maa begynde forfra!

Nærum

(standser og vender sig om).

Var det galt?

Conradsen

(med høi Latter).

Hahaha! Nei, det var rigtigt! Men det var galt, at De hørte op.

Frederik

(til Nærum).

Ja, nu har De tabt.

Nærum

(reiser sig).

Det er for svært for mig, det mærker jeg nok.

Conradsen.

Ja, han kom snart fra det. „Det var galt!“
sa'e jeg — hahaha! — og saa holdt han op.

Frederik.

Saadanne gaaer det Alle.

Conradsen.

Nei, mig vil det ikke gaae saadan. Jeg har en
haard Pande, naar jeg just sætter mig paa Noget.

Frederik.

Det er muligt. Men — oprigtig talt — jeg
tvivler dog. Man skal have Tanterne Pokkers samlede.

Conradsen.

Men deri har jeg just min Force.

Frederik.

Alligevel — det vil ikke hjælpe Dem.

Conradsen

(sætter sig hastig og ivrig paa Stolen).

Kom an! saa skal De see!

Frederik

(sagte til Georg).

Nu har vi ham. Skynd Dem hen til Elisa.

(Georg lister sig bort).

Conradsen.

Bestem nu selv, hvorom vi skal vedde.

Frederik.

Ja, mit første Beddemaal med Dem har jeg rimeligviis tabt.

Conradsen.

Na, tael aldrig derom.

Frederik.

Belan — det var jo 6 Flaster Viin — qvit eller dobbelt!

Conradsen.

Qvit eller dobbelt? Godt. Men hvor længe skal jeg blive ved?

Frederik

(pegende paa Uhrstiven).

Indtil Viseren staaer her.

Conradsen.

Godt; saa siig til, naar jeg skal begynde.

Frederik.

Strax — men De huster, jeg har Lov at for-

styre Dem, som jeg vil. Jeg tør hente Folt ud, Deres Kone, Hr. Sjøberg, eller hvem jeg vil, og lade dem hjælpe mig.

Conradsen.

Det skal være Dem tilladt.

Frederik.

Nu, saa begynd da.

Conradsen

(med Vinene og den ene Haand følgende Perpendikelen).

Tif, tak! Tif, tak!

(Hermed vedbliver han under det Følgende med stigende Nyrighed, men snart sagtere, snart med forstærket Stemme, alt eftersom han afbrydes. Nærum staaer lige for ham paa den ene Side af Bordet, af Interesse for Beddemaalet kun agtende Conradsen, Frederik staaer bag Conradsens Stol).

Frederik

(til Nærum).

Prøv De først.

Nærum

(raadvild).

Jeg? . . . ja — men hvormed! (Til Conradsen).
Tag Dem iagt! Der er et Bæst af en Hund under Deres Stol.

Conradsen.

Tif, tak! Tif, tak!

Frederik.

Hold op, Hr. Conradsen! Deres Kone er kommet i Klammeri derinde.

Conradsen.

Tif, tak! Tif, tak!

Nærum

(med knap dultet Datter over Frederiks Indfald).

Ja, hun har taget Hat og Shawl, og vil ikke blive her længere.

Conradsen.

Tif, tak! Tif, tak!

(Elisa træder forsigtig ind med Hat og Shawl paa).

Frederik

(affides).

Der er hun! (Høit, idet han sagte fjerner sig fra Conradsen).
Deres Datter har ogsaa taget Hat og Shawl og vil ikke blive længere herude.

Conradsen

(ibrig).

Tif, tak! Tif, tak!

(Frederik og Elisa gaar hurtig bort tilhøre).

Nærum.

Det er galt, Conradsen! det er min Salighed galt! De maa begynde forfra.

Conradsen.

Tif, tak! Tif, tak!

Treogtyvende Scene.

Conradsen. Nærum. Sjøberg. Siden Mad.
Conradsen.

Sjøberg

(kommer hastig ind).

Monsieur Conratsen! kom mig til Hjælp! Den unge Cavalleer, vi traf her, har i dette Dieblif bemægtiget sig min Vogn og er aget til Kilden med Hans Datter.

Conradsen.

Tif, tak! Tif, tak!

Sjøberg

(højere).

Jeg siger, Hans Datter er ført bort. Han veed jo, hvad slige Kildereiser have at bethde.

Conradsen

(med stærkere Stemme).

Tif, tak! Tif, tak!

(Mad. Conradsen kommer ind).

Mad. Conradsen.

Men, Mand, du sidder her, og veed ikke, hvad der foregaaer ude.

Conradsen.

Tif, tak! Tif, tak!

Mad. Conradsen.

Anders fortæller mig, at Lise er ført med Secretairen. — Hører du? Hun er ført alene med ham; det synes jeg slet ikke om.

Conradsen

(som før, med forstærket Stemme og stor Ivrighed).

Tif, tak! Tif, tak!

Mad. Conradsen.

Men hvad gaaer der af ham? See, hvor vildt han stirrer ud af Dinene! Mand, hør dog, hvad jeg siger! Vor Lise —

Conradsen.

Tif, tak! Tif, tak!

Mad. Conradsen

(slaaer Hænderne sammen).

Han er bleven gal! Han er bleven gal! Har det ikke anet mig, det vilde engang komme!

Sjøberg.

Min hjerte Madam, jeg har stor Frygt for det Samme.

Mad. Conradsen

(rufter i sin Mand).

Svar mig dog! Kan du ikke tale fornuftig?

Conradsen.

Tif, tak! Tif, tak!

Mad. Conradsen.

Na, saa reis dig og stirr ikke paa dette forbandede Uhr.

Conradsen

(springer op i stor Glæde).

Victoria! Jeg har vundet! Jeg har vundet! Hvor er Hr. Sjatelet! (Seer sig om). Hvor er Secretairen?

Mad. Conradsen.

Naa, Gudsfeelov, det var dog et fornuftigt Ord. Ja, hvor er han? Han er kjørt sin Bei, og vor Ruse er med ham.

Conradsen.

Kjört sin Bei? Na, jeg Daare! Nu gaae Dinene op for mig. Det Hele var et Fif! Jeg havde fortjent — ja, et dygtigt Drefigen. — Men vi maae strax efter ham.

Mad. Conradsen.

Ja, hvad kan det nu hjælpe!

Conradsen.

Vist kan det. Vi kan faae en Vogn og hente dem ind. Kom De med, Hr. Sjøberg! det er jo ogsaa Deres Interesse; og følg De med os, Hr. Nærum. Kom, Kone, her er ingen Tid at spille. — Na, jeg Dumrian! Jeg Dumrian!

(Han, hans Kone, Nærum og Sjøberg gaae ud tilhøre. Strax efter kommer Georg og Clara ind fra Strandkanten).

Tireogtyvende Scene.

Georg. Clara.

Clara.

Och det är då sannt, Georg? Det var endast för att hjälpa Sektern og Elisa, som du gjort allt detta?

Georg.

Ja, men Clara er saa hastig.

Clara.

Ack, var mig trogen! Jag inser, att jag inte ofta skulle kunna bära den sorgen att veta dig otrogen.

Georg.

Og saa lade vi denne lille Uenighed være glemt.

Clara.

(Til en bermelandst Melodie, af hvis Text de følgende Vers med nogle Forandringer ere tagne).

1.

Mins du, när vi lekte alla dar,
Smekande hvarandra mor och far,
Redde ler i handen,
Byggde slott i sanden —
Ack, hur lätt och lustig lifvet var!

Begge.

Sa'n — Redde ler i handen o. s. v.

Clara.

2.

Vet du icke, dagen skynder bort?
Lifvet har blott én, och den är kort.
Som en spån i strömmen
Som en bild i drömmen
Hastar menniskan till bättre ort.

Begge.

Sa'n — Som en spån i strömmen o. s. v.

Clara.

3.

Kära Georg, tro mig! Om du vill,
Hörer dig mitt hela hjerta till.
Jag är öm och trogen
Och för dygden mogen,
Endast dig mitt hjerta hör till.

Begge.

Sa'n — Jag är öm och trogen o. s. v.

(De gaa ned til Stranden tilvenstre, idet de Følgende træde ind fra
høire Side).

Femogtyvende Scene.

Conradsen. Mad. Conradsen. Elisa. Frederik.
Sjøberg. Nærum. Længere hen Anders.

Alle.

Mel. Fredm. Epistl. Nr. 73.

Ingen vil høre, men Alle vil tale —
Saa hør dog! Jeg troer, de er' gale!
Naar man forklarer sig,
Let man forsvarer sig —
Hør dog et Ord! Men saa hør!

Frederik

(til Conradsen).

Lad Dem forsones!

Conradsen.

Nei, om jeg gjør!

Mad. Conradsen.

Hør da din Kone!

Conradsen.

Nei, Mutter, jeg bør —

Alle.

Ingen vil høre, men Alle vil tale.
Jeg er confus og ør.

(Hver for sig affides, saaledes at Parentheserne synges af Conradsen og Nærum).

Intet Haab jeg (han) piner mere.
 Med vor (hans) List vi (han) kom tilfört.
 Skjebnen vil os (ham) chicanere
 Altfor haardt. (Til hans Tort).
 Hvor jeg hen mig (han hen sig) vender, frænker
 Mig (Ham) en Hindring for min (hans) Plan.
 Gæt og Alt, hvorpaa jeg (han) tænker,
 Bli'er til Band.
 Her det sagtens gjælder,
 Før mig (ham) Skjebnen fælder,
 Jeg (Han) til Enden holder paa Couragen som jeg
 (han) kan.

(Efter Sangen giver Sjøberg Nærum et affides Vink og gaaer med ham til Stranden).

Frederik.

Hr. Conradsen, lad Dem tale tilrette.

Conradsen.

Hr. Secretair, jeg har sagt Dem min Mening.

Frederik.

De vil altsaa ikke indrømme, at De har tabt?

Conradsen.

Nei, jeg har vundet begge vore Beddemaal.

Frederik.

Ja, det ene brøder jeg mig feil om. Men er det Deres Fortjeneste, at Hjulet rullede af min

Bogn; og at Matrosen her — o, dette Afsskum af en Matros! Der har vi ham — Sei du!

Indhenter Anders, der gaaer over Scenen, og fører ham frem, holdende ham ved Araven).

Det er altsaa dig, der har overtalt Rudsen til at vælte os?

Anders.

Har han sagt det?

Frederik.

Jo, det har han sagt.

Anders.

Det var ellers ikke vor Aftale.

Frederik.

Men er det ikke skammeligt af dig? Naar jeg gjorde dig din Ret —

Anders.

Gud velsigne Dem, min rare Herre! Hvad skulde en fattig Karl som jeg gjøre? Her er mange-
slags Gjæster, og jeg skal være søielig mod dem Alle.
Og saa desuden, hvad kunde det skade Dem? Jeg
kunde jo nok tænke mig, at en saa fiin Herre som
De vilde hjælpe Dem selv ud af Filteriet?

Frederik.

Ja, det er en god Snak.

Conradsen.

Anders har handlet ganske ret. Han havde Ordre af mig at passe paa.

Mad. Conradsen.

Ja, det er en smuk Ordre, hvorved vort eget Barn kunde sætte Livet til.

Anders.

Bæltede han dem ikke godt, lille Madam? Det pleier dog ellers de Folk at forstaae.

Conradsen

(til Frederik).

Jeg maa da nu bede Hr. Secretairen at slaae Dem den hele Sag aldeles ud af Hovedet. Havde jeg tabt, saa skulde jeg, uagtet Gud veed, hvor nødig, have staaet ved mit Ord. Men nu, jeg har bundet, kan der ikke mere være Tale om den Sag.

Frederik.

Men hvor er det Dem muligt at være saa paastaaelig!

Elisa.

Kjære Fa'er!

Conradsen.

Slip mig! Det bliver derved.

Mad. Conradsen.

Nei, Mand, det bliver ikke derved. Vor Datters Belfærd skal ikke komme an paa et Beddemaal.

Conradsen.

Hør, Kone, med dig kan man ikke disputere. For naar jeg taler om dette Halvaars Huusleie, saa taler du om Bommesie til et Par Underbuxer. Naar man er vis i sin Sag, kan man nok indgaae et saadant Beddemaal.

Elisa.

Men kjære, gode, lille Fa'er!

Conradsen.

Barn, det er til dit Bedste, jeg handler. Folk som vi maae ikke flyve for høit. Det er ingen Skam, at man er fattig; men det er en Skam, at man vil udover sin Stand. Jeg har al Respect for Hr. Secretairen. Men en saa fornem og rig Mand som han, der engang kommer til at gjøre et stort Huus, er Ingenting for dig. Dersom det ikke var, skulde jeg endda ikke have saa meget mod Partiet.

Frederik.

Bedste Hr. Conradsen! er der virkelig ikke Andet iveien? Saa kan jeg snart hjælpe Dem ud af Deres Feiltagelse. Troer De, jeg er fornem? Min Fader kom herind fra Frankrig for endeel Aar siden og satte sig ned som Instrumentmager. Da han døde, efterlod han saa godt som slet Intet. Jeg kan takke mine Sprogkundskaber for, at jeg har Forretninger for Gesandtsskabet. Men det er langt fra, at jeg er bleven rig derved. Vil De see, bedste Hr. Conradsen

— (tager sin Tegnebog op) — her skal jeg give Dem Troen i Hænderne. Vil De see — (giver ham et Brev) det er et Manebrev fra min Skomager for et Par Wellingtons Støvler og 3 Par Dandsesko. Det er kort og fyndigt som alle Breve fra Skomagere. Dette her — (giver ham et andet Brev) er fra min Skrædder. Det er paa Tydsk og noget længere. Tydskerne kunne aldrig fatte sig kort. Dette (giver ham et tredje Brev) er fra den franske Haarskjærer, men jeg veed ikke bestemt, i hvad Sprog det er skrevet. Dette her —

Conradsen.

Hm! det er underligt! Jeg synes, naar man fører sig saa elegant op som De —

Frederik.

Herregud, det kan man jo godt i vore Dage uden at være riig.

Conradsen.

Det er sandt nok. Hm — ja, det forandrer jo Sagen i Noget.

Mad. Conradsen.

Men det er dog galt, at De sidder saadanne i'et og skylder Penge til Alverden.

Frederik.

Men, kjære Madam Conradsen, det gør jo, saa at sige, alle unge Mennesker. Naar man er honnet,

kan man nok hjælpe sig ud deraf; og honnet er jeg, naar jeg selv skal sige det. Men i denne Tid ere desuden mine Udsigter bleven meget bedre. Jeg har erholdt fast Ansættelse ved Gesandtskabets Forretninger, og kan nok gifte mig om et Aars Tid. Det var denne Efterretning, jeg idag saa gjerne vilde bringe Dem og Deres Datter.

Conradsen

(affides).

Om — jeg er ganske confus over denne Historie. Men der er Hr. Sjøberg — ja, ham maa jeg dog tale med først.

(Gaaer den indtrædende Sjøberg imøde).

Serogtyvende Scene.

De Forrige. Sjøberg. Clara. Georg. Nærum.

Clara.

Och du är här ännu, Elisa?

Elisa.

Ja, hvad synes du! Det er ogsaa gaaet galt med den Plan, Villadsen meddeelte os.

Clara.

Och hvad säger då din papa?

Elisa.

Vi maae give Tid. Maaskee han dog endnu er at bevæge.

Conradsen

(kommer frem med Sjøberg).

De kjender nu Omstændighederne, og kan selv dømme. Hvor meget det smerter mig, at en brav Mand som De —

Sjøberg.

Ei, Monsieur, Han skal endelig ikke gjøre sig urolige Tanker over den Sag. Efter Alt, hvad jeg har læst i forskjellige Skrifter, maa det her i Landet være meget vanskeligt at holde Trop mod de mange listige Paafund, unge, forliebte Personer falde paa for at sætte deres Villie igjennem. Hvorudover man kan lige saa godt strax give efter.

Conradsen.

Saa vil jeg Skam følge Deres Raad. (Gaaer hen til Frederik). Ja, Hr. Secretair, nu har min Kone og jeg overlagt Sagen og agte nu ikke længere at modsætte os Deres og vor Datters Dufte.

Frederik

(henrykt).

Er det sandt, Hr. Conradsen? O, De er en prægtig Mand!

Elisa

(falder sin Fader om Halsen).

Tusind Tak, kjæreste Fader! — og Tak, kjære Moder!

Conradsen.

Ja, naar I faae Jeres Billie frem, ere I fornøiede.

Clara

(til Elisa).

Låt mig lyckönska dig, Elisa! och förlåt mig min misstanka. Det har gått oss, som man har sagt, det har gått vora landsmän: det har varit missförstånd oss imellan. Men det är ljust att försonas. Låt oss nu blifva vänner för beständigt och icke bry oss om en liten oenighet; det skall nog allt bli bra.

Conradsen.

Deri har Mamsellen Ret. Lad os nu fornøie os, saa godt vi kan, Resten af Dagen. Jeg troer, der er endnu saa Meget i Bollen, at vi kan faae et Glas tilmands. Saa kan vi strax klinkte paa de unge Folks Lykke.

Frederik.

Elisa! det er min Fattigdom, der idag har gjort os lykkelige. Derfor har Kjærligheds Gud ikke ført mig til Bellevü, hvor jeg i min Daarlighed agtede mig hen, men til dette Sted, til de Fattiges Dyrehave, til et Sted, jeg for Fremtiden skal holde høit i Ære.

Slutnings-Sang.

Mel. Mein Lebenslauf ist Lieb' und Lust. (Methfessel.)

1.

Frederik.

Jeg bringer ud med dette Glas
 En Skaal for Stedet her.
 Fra nu af er den øde Plads
 Mig fremfor alle kjær.
 I Sjællands rige Skovnatur
 En ringe, fattig Braa —
 Men her har Amor staaet paa Luur;
 Min Vhffe her jeg saae.

Chor.

Ja, her har Amor staaet paa Luur;
 Min (Sin) Vhffe her jeg (han) saae.

2.

Conradsen.

Med dette Glas jeg bringer ud
 For tvende Par en Skaal.
 Jeg ønsker Brudgom, ønsker Brud
 Alt Held til Livets Maal.

Frederik

(til Georg og Clara).

Fra dette Møde skal for Dem,
 Som alt er skeet med os,
 Fornyet Omhed spire frem,
 En Smule Splid tiltrods.

Chor.

Fornhet Omhed spirer frem,
En Smule Splid tiltrods!

3.

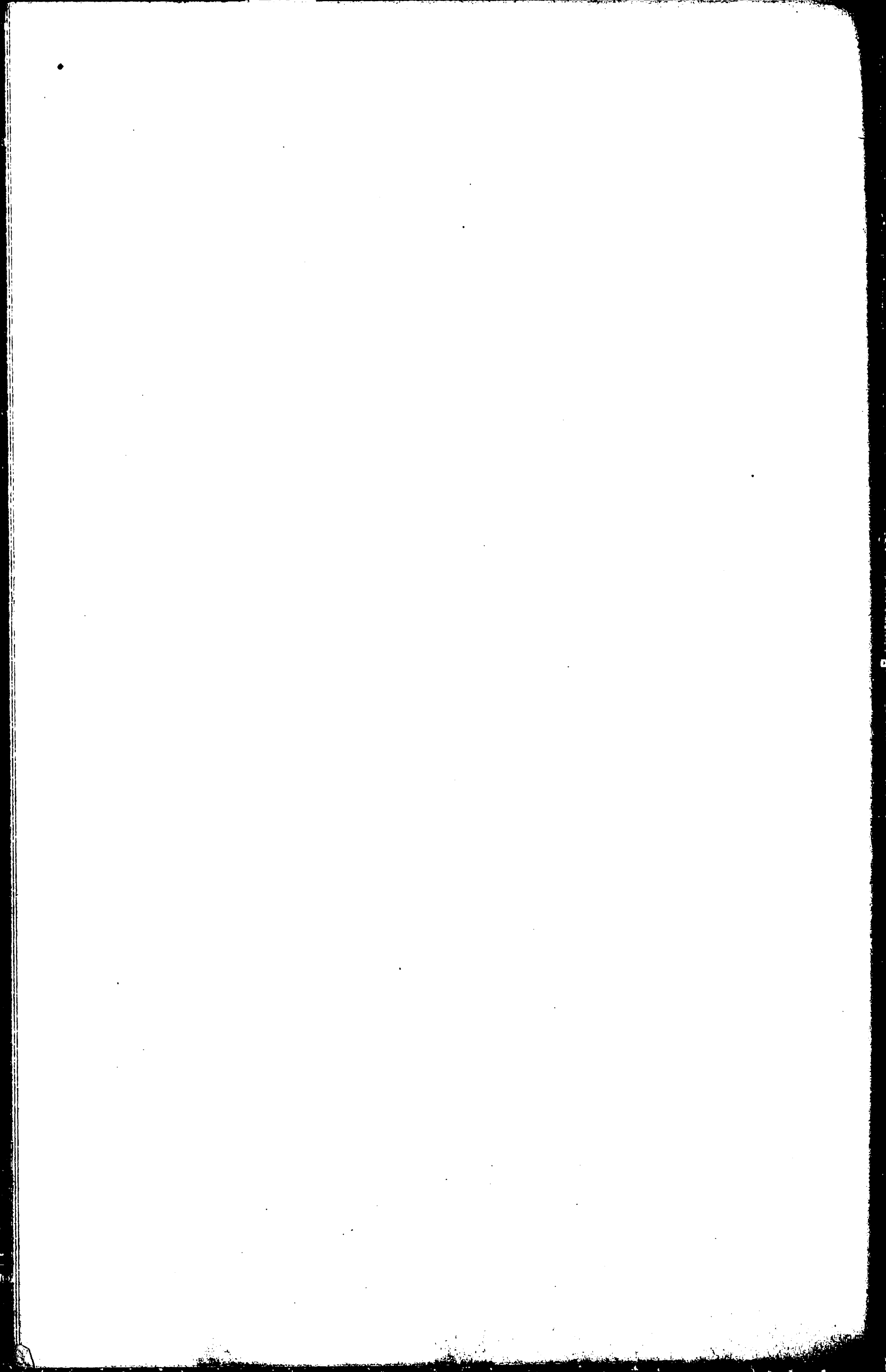
Clara

(til Publikum).

Det fjärna land vid Sundets bredd,
Med sina vågor blå,
Mig uppfyllt har från barndoms tid
Med längtan dit att gå.
Jag reser bort, I veten vel;
Til hemmet må jag hän.
Men önsken I, så säj' blott till,
Då kommer jag igen.

Chor.

Men ønske I, saa siig kun til,
Vi komme da igjen.

N i n o n.

Skuespil i fem Acter.

}

Skrevet 1846.

Opført første Gang paa det kgl. Theater den 4de
Marts 1848.

Ninon. Skuespil i 5 Acter. Kbhvn. 1848.

Dram. B. 12te Bind.

Personerne.

Anne de Lenclos, kaldet Ninon.

Marion de Lorme.

Chevalier de Villiers.

Marquis Favart.

Abbé Boisrobert, Secretair hos Cardinal Richelieu.

Lord Hastings.

Pater Michelet.

Latour, Abbéens Skriver.

Babet, Ninons Kammerpige.

En Tjener.

Herrer og Damer, Maskerede, Hellebarderer, Tjenere.

Handlingen foregaaer i første Act paa Cardinal Richelieus Slot Ruel; i de andre paa Ninons Landsted nærved Paris. Tiden er omtrent 1640.

Første Act.

Et stnggefuldt Partie af Haven ved Cardinal Richelieus Lystslot Ruel. I Baggrunden, der holdes luffet eller dunkel, en Kanal med en elegant Landingstrappe. — Det er Aften. Scenen oplyses af nogle i Baggrunden anbragte Fakler. Endeel af Cardinalens Gardere, bevæbnede med Hellebarder, antages posterede langs Kanalen og sees nu og da gaae over Scenen.

Første Scene.

Abbé Boisrobert og hans Skriver Latour, der have staaet ved Kanalen og seet nedad den, komme nu frem.

Boisrobert.

Nei, vi maae vente lidt, Latour! En Stund Gaaer altid hen med Complimenter, medens Man tager Afsted.

Latour.

Tager Afsted? Nu?

Boisrobert.

Den hele muntre Sværm, vi har beværtet

I disse Dage, tager bort iasten.
 De komme her forbi om Lidt; de agte
 At roe ved Fakkelskin til Venus-Temple
 Og nyde der det underfulde Syn,
 Naar Maanen hyller Egnen lige ned til
 Det fjerne St. Germain i blaalig Dæmring.
 Tilslidst de lande her for at — forsvinde.

Ratour.

Jeg tænkte . . . Herr Abbéen vil tilgive,
 Hvis jeg er altsr dristig — men jeg meente,
 Hans Eminence, Cardinalen, ønsked'
 At fængsle længere til dette Slot
 I al Fald een af vore Gjæster.

Boisrobert.

Ei,

Du har en Støvernæse! Nu, og hvem?

Ratour.

Det veed jeg ikke. Balget her er svært.
 Men dette Brev, jeg skrev for Herr Abbéen,
 Saavidt jeg veed, i Cardinalens Navn —

Boisrobert.

Ja, du har gættet rigtigt. Brevet smutter
 Iasten i en Haand, den skønneste,
 Den værdigste til slikt et Brev at aabne.
 Det er bestemt til En af dette Selskab.
 Men ths, der komme de — de maae ei see os!

(Efterat de have begivet sig tilside, drage 2 à 3 zirlige Baade med de i næste Scene nævnte Herrer og Damer forbi paa Kanalen, forsynede med Fafler og couleurte Bgter. Naar de nærme sig, gjøre Hellebardererne militaire Honneurs).

Barcarole

(i Chor eller firstemmig af Selskabet i Baadene).

Dette Vand, vi glide paa,
 Er saa roligt, er saa stille,
 Fører os med Kruser smaa
 Lempeligt, hvorhen vi ville.
 Af, men lid dog ei derpaa!
 Disse Bunde sig kan skille,
 Og tilbunds du kunde gaae,
 Ligge der forladt og stille.

Kjærlighed, den grumme Magt,
 Synes from og synes stille,
 Fører os, er Dnsket bragt,
 Lempeligt, hvorhen vi ville.
 Hjerte, tag dig dog iagt!
 Ved din No den kan dig skille!
 Seer du Gros, saa hold Vagt —
 O, han er saa falsk som lille!

Boisrobert

(der med Latour igjen kommer frem, efterat Baadene ere forsvundne).

Saa du? Hvor straalende hun sad i Baaden,
 Som Venus i sin Concha!

Ratour.

Ja, jeg saa det.

(Brøvendes).

Der er ei Mange, der i Skjønheds Glands
Kan maale sig med Marion de Lorme.

Boisrobert.

Med hvem?

Med Marion de Lorme? Du sværmer nok!

Ratour.

Er det ei hende, Brevet, jeg har skrevet . . .

Boisrobert.

Ei, hvilken Snak! Hiint Brev — nu ja, du bliver
Jo selv dets Overbringer — er bestemt til
Minon, der er beundringsværdig ved
Sin Aands, sit Regems Fortrin, og er tilbød
Af Hoffets første Cavallerer.

Ratour.

Ah,

Hiint Brev er til Minon! Ja, hendes Skjønhed
Er glimrende, den blænder næsten Diet,
Og jeg . . . Men Herr Abbéen vil tilgive,
Mig synes, Marion de Lorme er yngre.
Minon kan ikke længer være ung;
Hun er vist nær de fyrgethve.

Boisrobert.

Troer du?

Ja, det kan være. Muligt er hun ældre.
Men see kun ret paa hende! Tael med hende!
Og du vil paastaae, hun er neppe thyve, —
Saa ungdomsfrisk er dette Smil, der spiller
Om hendes Mund i Bagt med Amoriner;
Saa livligt og bevægeligt er Diet;
Saaledes er Ninon i Get og Alt,
En fuldtudsprungen Rose lig, bedugget
Og frisk, som den om Morgenens sig viser.
Hos hende gjælde Aar og Alder ikke;
Thi Gratier forhyge hende daglig.

Ratour.

Og det er altsaa hende, Cardinalen —
Jeg mener Eminencen . . .

Boisrobert.

Det er hende.

Den store Richelieu som Faa har Die
For Skjønhed, naar med Ynde den er parret.
Dog kan det være, at fra første Færd
Kun hendes Navn, det glimrende, ham loffed'.
Hun er berømt, Galanteriets Krone,
Og dets Model, en Dame, fri for Fordom,
Agtet som Philosoph. I hendes Huus
Forsamles Hovedstadens første Mænd.
Der træffes Rochefoucault, Scarron, og der

Er Molière fast en daglig Gæst.
 Vor Tids Stribenter kappes om at læse
 For hende deres Bærker, og den Dom,
 Hun fælder over dem, er Liv og Død.
 Kort sagt, hun er en Magt, man respecterer.

Ratour.

Ja, naar hans Eminence selv —

Boisrobert.

Tilvisse.

Den Tanke har vel smigret ham, at gjøre
 En sliq Erobring, fængsle hende til sig —
 Som sagt, hans Hjerte var ei med i Spillet.
 Selv disse Dages Fester — meget muligt,
 Hans Hensigt allerførst med dem har været
 At vinde Marion; hun er ham kjær,
 Og, som du siger, hun er ung, elskværdig.
 Men nu, da han har seet og underholdt sig
 Med vor Ninon, nu er han som fortrøstet,
 Nu sætter han i Oprør Jord og Himmel.
 Og nu maae vi, Ratour, see til, hvorledes
 Man virke kan til Eminencens Bedste.
 Jeg veed, jeg faaer ei Ro for ham. Desuden —
 Der er et hypperligt Commanderie
 At give bort; det bliver mit, det veed jeg,
 Hvis jeg kan bringe ham et gunstigt Budskab.
 Saa er min Vhffe gjort, og vi kan tænke
 Paa Sieur Ratour — hvis du forstaaer at snoe dig.

Ratour

(med et Buf).

Seg lystrer Deres Ordre. Men der kan
Da neppe være Tvivl om, at Ninon jo
Begunstiger en Mand som Eminencen.

Boisrobert.

hm, Tvivl? Det var dog muligt.

(Affides).

Richelieu

Er større Diplomat end Courtiseur.

Ratour.

Hans Eminences Tilbud — som i Brevet
Der var en aaben Plads til — er' dog vist
Høist genereuse.

Boisrobert.

De er' fyrstelige!

Hvor kan du Andet troe?

Ratour.

Og dog?

Boisrobert.

Og dog

Er det et Spørgsmaal, hvad Ninon beslutter.

Ratour

(noget haanlig).

Det har vel ingen Fare!

Boisrobert.

Hvad? Tie stille!

Du taler der om Noget, du ei kjender.
 Jeg siger dig, Latour, det er et Spørgsmaal.
 Du maa ei troe, Ninon erobres let.
 Hun har en ædel, høi Natur, et Hjerte,
 Som Egennytten ei forstaaer at friste.
 Det er jo vel bekjendt, at hun bestandig
 Har afflaaet hver Forcering, hendes Venner
 Har villet gjøre hende; at hun siger,
 Ved Sligt man mister Ret til hendes Venstreb.

Latour.

Saa er hun sikkert rig.

Boisrobert.

Nei, ingenlunde.

Hun har, hvad hun behøver for at leve
 Med Anstand i den Kreds, hun samler om sig.
 Men Uafhængighed er hendes Guddom,
 En Stolthed, som vi Andre, Een som Alle,
 Beskjæmmet maa erkjende, blev os fremmed.
 Ninon er et Mysterium, en Blanding
 Af Egenskaber, der kun sjelden findes
 Forenede hos Een, og uden Rige.
 Hans Eminence har erkjendt det selv.
 Men han gjør Regning paa, at hendes Aand,
 Der stræber høit, vil blændes af hans Tilbud.

Ergjerrighed, han troer, behersker hende —

(affides).

Og muligviis han regner paa lidt Frhgt.

Ratour.

Jeg troer, vort Selskab kommer.

Boisrobert.

Du har Ret.

Bær nu forsigtig. Her er Brevet; tag det,

Og, giver jeg et Vink, saa aflevere det.

— Vent lidt. Den ene Sløise paa min Sko.

Er løsnet; bind den fast.

Ratour

(iilfærdig).

Paa Diebliffet.

(Binder Sløisen fast).

Boisrobert.

Og Get endnu: send Tjenerne herved,

Af de kan følge med til Pavillonen.

(Ratour gaaer).

Nu faae vi see, hvad Lykke Cardinalen

Har hos vor skønne Philosoph. Sandhed,

Helt var jeg fri for hele denne Sag.

(Gaaer ned til Vandgangstrappen).

Anden Scene.

Baadene lande. Fra den første, hvori Ninon de l'Enclos, Marion de Lorme, Marquis Favart, og desuden nogle Damer sidde, høres, alt inden den lægger bi, en høi og levende Conversation, blandet med Latter. I den eller de næste Baade er Lord Hastings og nogle andre Herrer og Damer. — Boisrobert. Hellebarderer. Tjenere med Fakler, hvoraaf de befæste nogle ved Flodbredden og lade dem blive siddende.

Nogle Damer

(endnu i den første Baad).

Det gaaer for vidt! Han tør ei tale længer!

(Selstabet i den første Baad stiger ud, modtaget af Boisrobert og Tjenerne. Medens dette skeer, høres et Vers af den forhen ansførte Sang fra den lidt efter ankommende anden Baad, hvis Selstab ligeledes stiger i Land. Med Undtagelse af de i denne Scene deltagende Personer, begive sig de andre Herrer og Damer, ledsagede af Tjenere med Fakler, til den omtalte Pavillon).

Ninon

(idet hun træder frem).

Nei, nei, Marquis! Jeg giver ei mig tabt!

Marquien.

Det har jeg heller ikke ventet.

Marion

(til Marquien).

Skam Dem!

De burde dømmes til at gjøre Afbigt.

N i n o n .

Nei, ingen Afbigt! Grunde ſkal han høre,
Og give efter for dem.

Boisrbert.

For man vide,
 Hvad Stridens Gjenstand —

Ninen.

Ah, Boisrobert,
 En Strid paa Liv og Død, og om et Thema,
 Hvorom jeg troer, at jeg har Ret at tale.
 Hvad synes De? Marquis Favart tør paastaae,
 Vi Fruentimmer er' bestemte til
 At være Barnepiger, Baagefoner,
 At sidde stille paa vor Plads og sje
 Og lade Manden tænke og studere.
 Hans Ideal er Madame d'Espernon,
 Der rigtignok seer ud, som hun var født til
 At strikke Strømper.

Boisröbert.

« Ah, Marquien s'j'emter!

Marquien.

Elfværdige Ninon, tillæg mig ikke
En større Synd, end jeg er skyldig i.
En Qvindes Territorium er stort.
I Skjønheds Tempel er kun hun Præstinde,
Og Følelsernes Rige hun behersker.

Hvad Manden føler med, er sikkert mere
Materielt. Men medens han bestandig
I al sin Gjerning føler sig som Mand,
Jeg frygter for, at hun, ved Mandens Gjerning,
Vil høre op at være Kvinde.

Ninon.

Seer man!

Og tør man driste sig at spørge Dem,
Hvorfor De frygter det?

Marquien.

Fordi jeg mener,
At hendes Bygning er for fin, hun selv
En altforyndig, for elskværdig Skabning
Til at hun uden Tab og uden Fare
Kan vælge sig hans Søsler, for Exempel
En Læges hos Patienten, Advokatens
For Sranken —

(med Eftertryk).

at hun ei kan efterhige
At tage Deel i Stats-Intriger, uden
At lide Brøst paa Sjælens Harmonie.

Ninon.

O, De vil fange mig med Smigrerier!
Men det skal ikke lykkes Dem. — Vor Bygning
Er da saa fin, at vi ved Mandens Gjerning
Vil høre op at være Kvinder. Ikke?

Marquien.

Ja, hvis De ikke vrede, har jeg sagt det.

Ninon.

Saa siig, hvor ligger da den store Forstjæl,
 Som man bestandig raaber paa? Har Hjernen
 Hos os en Masse, der er altfor svag til
 At rumme Mandens Guddoms-Tanker? Blodet
 I vore Arer, er det mindre h ir dt
 Og mindre  edelt? Er vor Fod ei let?
 Er Haandens Mechanisme mindre kunstig?
 Er vort Geh r ei fiint, og er vort  ie
 Ei skarpt som Mandens? — Altsaa Haand og Fod,
 Og Hjernens V erksted, Syn og Lugt og Smag,
 Alt dette vi med Manden have f elleds;
 Og vore Tankers Flugt som hans er dristig:
 Hvi har man da i Sekler holdt os fjernet
 Fra Mandens Idr et, n egtet os at dele
 Den Throne, Usurpatoren bekl eder?
 Svar mig, Marquis, paa dette.

Marquien.

At, Ninon,

Den str ommende Beltalenhed, hvormed
 De kj emper mod mig, viser mig tilfulde,
 At mine Vaaben vige maae for Deres —
 Om ogsaa jeg har Retten paa min Side.

Ninon.

De søger Udflugt.

Marquien.

Nei, det gjør jeg ikke.

Det er endnu min Mening, at en Dames
Elfskærdighed kan lide Skaar, isald hun,
Forblændet af Ergjerrighed, vil søge
Magt og Indflydelse paa et Terrain,
Hvor hun maa tabe.

Boisrobert

(affides).

Sigter han til Noget?

Marquien.

Mit Svar er dette. Har man nægtet Qvinden
At dele Mandens Throne, er det skeet,
Fordi hun hersked' allerede paa
En Throne, som vi knæle for tilhobe;
Fordi man tvivled paa, hun kunde føre
Med Kraft en Mands Commandostav og Scepter.
Og hendes skjønne Hoved har man anseet
For rigt paa Drømme, varme Phantasier,
Til at det med en Mands Udholdenhed
En Plan forfølge kunde til dens Udgang;
Og hendes Hjerte har man holdt for ømt
Og for medlidende, til at med Fasthed —

Minn

(afbrudende ham).

O Jupiter — hvad siger jeg! O Juno!
 Diana og Minerva! Alle Musser!
 En sliq Formastelse I høre paa,
 Og ikke fra Olymp I snappe Rhnet,
 At straffe den Forvorne! — Altsaa, Fasthed,
 Udholdenhed og Kraft, det blev os nægtet?
 Commandostav og Scepter — Men, Lord Hastings!
 De kan jo snarest hjælpe paa Marquiens
 Hukommelse. Fortæl ham, at vor Tid
 I Englands Dronning, i Elisabeth
 Har seet en Dame føre Stav og Scepter
 Med Fasthed, med Udholdenhed og Kraft.

Lord Hastings

(med alvorlig Holdning og pedantisk samt med engelsk Accent, og som om
 Sproget faldt ham vanskeligt).

Jeg skulde ansee mig for meget smigret
 Ved strax at efterkomme den Opfordring.

(Til Marquien).

Elisabeth af England er et Navn,
 Jeg respecterer — meget! Om hun altid
 Var fast af Character — jeg troer det ikke.
 Der var en Mand, hed Robert Dudley, ham
 Hun gjorde til Minister, skjøndt hun indsaæ,
 Han ikke værdig var dertil — stor Skadel
 Grev Essex, hendes Yndling, fik hun død,
 Og angrede det saa. Jeg skulde mene,

Deri var ikke stort Beviis paa Fasthed.
 Men dette regnet fra, Elisabeth
 Har ført med megen Kraft sit Regimente.
 Hun bragte Staten til at blomstre. Hun
 Har seiret over Spanien. Hun gav
 England en Flaade. Hun var oeconom,
 Og meget duelig som Regentinde.

(Til Ninon).

Skald jeg mig forklaret har kun slet,
 Saa skal jeg gjerne tage det igjen.

Ninon

(hurtig).

Nei, nei! Jeg har forstaaet Dem. Mylord mener,
 At mens Elisabeth som Menneske
 Betalte til Naturen sin Tribut,
 Er hendes Navn, som Englands Hersterinde
 Omgivet med en Glans, der vil fordunkle
 De fleste Mænds, der sad paa Englands Throne.
 Det var jo Mylords Mening; ikke sandt?

Lord Hastings.

Tillader De, jeg tænker noget efter.

(Efter nogen Overtænkning).

Jeg troer det ikke, at jeg det har meent.

Ninon

(affides til Marion).

Han er charmant!

Marion.

(sagte til hende).

Et Monstrum!

Lord Hastings.

Men jeg skulde

Dog ønske meget, om jeg havde tænkt
Saa smukt og sandt, som Deres Ord mig synes.

Ninon.

Nu, Herr Marquis, saa Meget seer De da,
At denne store Dronning er Beviis paa,
Vi Fruentimmer kan besidde mandig Kraft.

Marquien.

Naar blot Elisabeth ei bragte Tanke
Paa Skotlands Dronning, paa Maria. Hun
Er just et Tegn paa, hvad en Stat kan vente
Af Herskerindens Svaghed — —

Ninon.

Har Maria

Havt anden Svaghed end sit varme Hjerte?
Skal det bebreides hende?

Marquien.

Jungenlunde.

Men i et Fruentimmers Liv er Hjertet
— Jeg tilstaaer, paa en høist elskværdig Maade —
Den øverste Instans i alle Sager,

Ei blot i hendes eget Cabinet, men ogsaa
 I Cabinettet, som et Statsraad danner.
 Med Hjertet vælger hun sig en Minister,
 Med Hjertet giver hun sin Hær, sin Flaade
 Et Overhoved, slutter Fred og Krig,
 Og, hvad der sandtnok følger af sig selv,
 Ved Hjertets Hjælp hun indgaaer Alliancer.

Minon.

Men, Herr Marquis, hvad er da Deres Mening?
 Jeg maa forundres! Troer De, at en Kvinde,
 Hvis man engang erkjender, hun har Ret til
 At tænke, tale, handle som en Mand,
 Troer De, at hun vil nøies med at vandre
 Paa Mandens Bei, i dens forslidte Hjulspor?
 O, tvivl kun ikke paa, at noget Nødt,
 Et Herligt, Ualmindeligt vil komme
 Til Eksistens, naar hendes Ret erkjendes!
 Væg Mærke til, at Verden daglig ældes!
 Og det er Mandens Bærf; thi han har paatrykt
 Den skønne Jord sin Grublerpandes Rhymer.
 For Livets Nydelse har han sat Skranke.
 Ham er det, der har udstædt Forbud mod
 De Rettigheder, der med Livet fødtes.
 En unaturlig Tvang ved ham er faaret
 Til Guddom for vort Samfund, men en Guddom,
 Det gamle Grækenland har ikke kjendt.
 Men De har sagt det selv, og det er Sandhed:
 I Kvindens Statsraad er det anderledes.

Der vorder Hjertet indsat i sin Ret,
 Det er det, Verden, der er gammel, venter:
 Forhyngelsen ved Kjærlighedens Aande,
 Forhyngelsen ved Fordoms faldne Læner.
 Giv Kloden i min Haand, og jeg skal sthyre
 Den let og sikkert blot ved Hjertets Vælde.
 Hest paa min Skulder Vingerne, der har
 I Attica i Gratiernes Selskab
 Tankens og Talens Frihed, og jeg lover,
 At ved mit Vink skal denne skrantne Verden
 Forhyge sig med Gæt og ny gestaltes.

Boisrobert.

Fortræffeligt! Ja, det er Epicurs
 Discipelinde, vor Leontium!

Lord Hastings
 (til Ninon).

Hvad De har sagt, var meget skjønt og sindrigt.

Boisrobert.

Giv Dem kun tabt, Marquis! Ninon har været
 Saa klog at føre Krigen over paa
 Sit eget Territorium, og der
 Maa De, maa Alle bøje sig for hende.

Marquien

(med en Anæbøining for Ninon).

Ja, han har Ret! Elskværdige Ninon!
 I Kjærligheds Gebeet, hvis Hjertet kommer

Engang til Herredømmet over Verden,
Der underkaster jeg mig glad, og bøier
For Dem mit Hoved. Derfor tilgiv mig!

Boisrobert.

Hun har tilgivet Dem, det kan jeg see.
— Men mine Damer, tør jeg nu Dem bede
At gaae med Herrerne til Pavillonen,
Hvor Resten af vort Selskab venter paa Dem.
Inden De tager fra os til Paris,
Bereder man Dem der en let Forfriskning.

Marion

(sagte til Ninon).

Bliv her! jeg vilde tale med dig.

Ninon

(ligeledes sagte).

Godt.

(Høit til Boisrobert).

De har mig undskyldt. Eminencens Godhed
I disse Dage har os alt beredet
Saa rigelig Forfriskning, at ifald jeg
Forfriskes eengang til, saa bli'er jeg syg.

Boisrobert.

Som De behager. Marion —?

Marion.

Jeg bliver.

Boisrobort.

Saa kommer, mine Herrer!

(Han, Lord Hastings og Marquieu gaae).

Tredie Scene.

Ninon. Marion. Siden Latour.

Ninon.

Nu, hvad vil du?

Marion.

Siig mig, Ninon — men svar mig ret oprigtig —
Hvordan behager dig hans Eminence?

Ninon.

Behager mig? Hvorledes kan du spørge!
En Mand som Richelieu! Er han da ikke
Den første Mand i Staten, Thronen nærmest,
Vor Tids Perikles som Minister! Frankrig
Ved ham er bleven mægtig, bleven anseet.
Hvor ofte har jeg ikke haft det Ønske
At see ham nærvæd; nu, da det blev opfyldt,
Hvor fandt jeg mig da styrket ved at omgaaes
Med en saa fiin, beundringsværdig Mand!

Marion.

Nu ja, han er berømt, det veed jeg nok;
Og han er frygtet — eller respecteret . . .

Men det er ikke det, jeg mener, ikke
 Hvordan du synes om hans Aand, hans . . . Statsfløgt;
 Men hvad du synes om ham selv.

Ninon.

Men kan man

Hos Richelieu da skjæue mellem ham
 Og, hvad han er og gjælder?

Marion.

Jeg kan godt.

Hvad bryder jeg mig om, at han beundres,
 Og er berømt; den Sag er for sig selv.
 Og derfor spørger jeg dig kort og godt:
 Hvordan behager han dig, Richelieu,
 Vor Vært, der har tracteret os som Guder —

Ninon

Spørg ikke, hvordan han har os behaget,
 Men lad os være glade, dersom vi
 Har vidst at tæfkes ham!

Marion.

Na jo, det troer jeg.

I al Fald du kan være rolig for det.

Ninon.

Hvad mener du?

Marion.

Har du da Intet mærket?

Ninon.

Nei, Sugenting. Fortæl mig!

Marion.

Seg veed Intet.

Seg veed kun, hvad Marquien har fortalt mig.

Ninon.

Og han?

Marion.

Han siger, Khyttet gaaer herude,
At Eminencen har den største Vyst til
At skjænke dig sit Hjerte.

Ninon.

Eminencen!

O, jeg maa leel, Marquien gjør sig lystig
Med os.

Marion.

Nei, nei — han var i ondt Humeur.
Og veed du hvad, Ninon! jeg troer, Marquien
Har i sit onde Lune paa vor Roetour
Søgt Strid med dig.

Ninon.

Na nei, vi skjendes altid.

Marion.

Men et og andet Ord, som han lod falde,

Om Fruentimmers Lyst at søge Magt,
Indflydelse og — ja, du veed jo selv,
At han har længe sukket for dig.

Ninon.

Nei;

Marquien sukker ikke. Han gjør Cour
Som Mand af Verden; det er just hans Fortrin.

Marion.

Nu da — — hvis Richelieu gjør Alvor af det,
Hvad vil du svare ham?

Ninon.

Hvad mener du?

Marion.

Jeg mener . . . en Forbindelse med ham
Er glimrende. Jeg synes, at du skulde —
Hvis du har Lyst; og det er vist ei let
At sige Nei til en saa mægtig Mand.

Ninon.

Det er det ikke.

Marion.

Ja, det kommer an paa,
Om han er meget ivrig for den Plan.
Jeg synes ikke, han er af det Træ,
Hvoraf man gjør de stærkeste Passioner.

Ninon.

Ah; hvilken Tale! Ja, du tænker kun
Paa Kjærlighedens stærkeste Passioner.

Marion.

Nu ja, de andre, dem man regner ikke.

Ninon.

Men du kan troe, dem regner Richelieu.

(Bliver Latour vaer, der lidt forhen er kommet ind fra Baggrunden, og
nu gjør hemmeligt Tegn til hende og viser hende Brevet. Affidez).

Et Bud til mig? og med et Brev?

Marion.

Ninon,

Hvad har du saa besluttet?

Ninon.

Jeg vil tænke

Derover lidt i Tensomhed. Gaae forud;
Jeg kommer strax.

Marion.

Saa siger du vist Ja.

Naar jeg vil sige Nei, saa skeer det strax.

Ninon.

Nu, Alle handle just ei eens. Den ene
Maa overveie, førend han beslutter;
En Anden, naar han overveier, aldrig
Beslutter Noget.

Marion.

Det er min Natur,
Og derfor har jeg ganske vænt mig af med
At overveie. — Skynd dig saa og kom!

(Gaaer. Strax efter nærmer Latour sig forsigtig).

Latour

(ærbødig overrækkende Brevet).

Et Brev til Dem fra Eminencen.

Ninon.

Tak.

(Latour gaaer).

Et Brev til mig fra Eminencen — ah!
Hans Segl — — nei, Seglet er Boisroberts.

(Bræder Brevet).

Lad see, om ikke Brevets Indhold ogsaa
Er under fremmed Flag.

(Gjennemløber det).

Nei, fiint, galant,
Altfor galant! . . . Hvordan? Er Cardinalen
Ved sine Sandser? Hvilket Tilbud! Næsten
Et kongeligt! — Og her — ah, et Postscriptum:
„Boisrobert vil tage mod mit Svar!“
— Saa var det altsaa Sandhed! Og det synes,
At dette Selskab, al den Pragt og Smag,
Han ødslet har i disse Dage, kun
Skal vise, hvad min Fremtid har at vente.
Isandhed, meget smigrende for mig!
— Der er Boisrobert!

Fjerde Scene.

Ninon. Boisrobert.

Boisrobert.

Bliv ikke vred,

Hvis jeg forstyrrer —

Ninon.

De forstyrrer ikke.

De kommer ret tilpas.

Boisrobert.

De har da læst

Det Brev, Hans Eminence —

Ninon.

Jeg har læst det,

Og er endnu forbauset. Cardinalen,
Hvis Skuldre støtte Kongens Throne, dølger
Bag Vaticanets Purpurfløil et Hjerte,
Der er saa skrøbeligt som vort!

Boisrobert.

Et Under,

Der er forklarligt, naar man husker paa
Den Magt, Naturen givet har Ninon.

Ninon.

De er galant som Eminencen! — Altsaa,

Et ubethdeligt, et ringe Væsen,
 Et Fug for Hertug-Cardinalens Almagt,
 Har kunnet blænde ham saa stærkt, at han
 Vil kjøbe sig Besiddelsen deraf,
 Ja, for en næsten fabelagtig Priis.

Boisrobert.

Ja, Brevets Indhold kjender jeg kun lidt . . .

Ninon.

Uagtet De har selv trykt Segl derpaa.

Boisrobert

(affides).

Fordømt!

Ninon.

Men, Herr Abbé, i den Forvirring,
 Hvori jeg tilstaaer, Brevet har mig sat,
 Tillad, jeg gør et Spørgsmaal.

Boisrobert.

Tael kun frit!

De veed, jeg er Dem en oprigtig Ven!

Ninon

(lidt ironisk).

Jeg veed det — ja! Og De, som alt i lang Tid
 Er kommen i mit Hus, kan vel bevidne,
 At hvis Ninon har Feil, hun mangler ikke
 Den Dyd, at hun er selv oprigtig.

Boisrobert.

Nei —

Det er bekjendt. (Affides). Mig aner intet Godt.

Ninon.

Nu vel! Maaskee De undres, at jeg nylig
 Forsvarede saa ivrigt mod Marquien
 Min Mening. Dog er dette let forklarligt.
 Dengang jeg neppe sexten Aar var gammel
 Og fandt mig eensom, overladt mig selv,
 Da blev det mig nødvendigt at betænke
 De Aar, jeg burde vælge for min Fremtid.
 Jeg udfandt snart, der var en selsom Forskjel
 Imellem Mandens, selv den ringestes,
 Og Qvindens Aar, en uretfærdig Forskjel.
 Han i Besiddelse af Magt og Frihed,
 Med Ret at følge Videnskabens, Hadets
 Saa godt som Kjærligheds og Krens Stemme;
 Hun udelukket ikke blot fra Magten,
 Men lukket ude fra sig selv, — omgivet
 Af Lurere, der speided' hendes Adfærd,
 Og tvungen til Forstillelse, til Falskhed.
 Jeg fandt, den var utaalelig, hiin Forskjel;
 Og fra det Dieblif jeg fast beslutted'
 At gjøre Mandens Aar til mine, vælge,
 Hvis ikke just hans Magt, saa dog hans Frihed,
 Og være Dommer for min egen Handling.
 — Her har De Nøglen til det Liv, Ninon
 Har ført til denne Time. Jeg har vorvet

At frie min Sjæl for mine Søstres Fordom.
 Som De, som hver fribaaren Mand i Frankrig
 Fulgte jeg, naar det lysted' mig, en ædel
 Tilbøielighed, fulgte den som Mand,
 Af Hjertets Drift, af Lune, af en Grille;
 Af hvad De vil; thi hvo kan efterforske
 Dens hemmelige Drivesjedere? Men —
 Nu hænder det mig første Gang, at man
 Vil købe mine Følelser. Jeg Daare,
 Der hidtil ødsled' med dem, ødsled' dem
 Til Ungdom, til Elskværdighed, og til
 Et ømt, ærbødigt Sindelag! Jeg Daare,
 Der ei betænkte, Sligt kan bringes ud
 Til høie Priser! Nu først har jeg lært det.
 Men, Herr Abbé, nu er til Dem mit Spørgsmaal:
 Hvis Cardinalen ønsked' at erhverve
 En Mand, han satte Priis paa, til sin Ven,
 Mon han da prøved', om han var tilfals?
 Nei — Ingen vover det, og Ingen ønsker
 At drage Den, man agter, ned i Støvet.
 Naar Taler er om Mænd, da veed man, troer man,
 At kun en lav Natur kan kjøbes, ikke
 En god og ædel.

(Med Bitterhed).

Men Ninon kan kjøbes!

Boisrobert.

Jeg be'er Dem, opgiv denne bittre Tone!
 Vær eftergivende! Betænk, at hine

Ideer, som De tilstaaer, at De nærer,
 Om Virksomhed, om Frihed til at handle
 Og gribe med i Tidens raske Svingning,
 Ideer, som De nylig tog i Forsvar
 Med en Beltalenhed, en Plato værdig,
 Et herligt Bidrag til hans Republik,
 Betænk, at Sligt kan let realiseres
 Ved en Forbindelse med Cardinalen.
 Endnu idag kan httrede: „Ninon
 Er altfor god for vore Dages Selskab.
 Hun trænger til en Tumbleplads for Manden,
 Et større Spillerum for hendes Tanke.“
 Saaledes var' hans Ord, og overvei nu:
 Hans Stilling er den høieste. Ved ham
 Kan Statens fine, hemmeligste Traade
 Af Deres Hænder styres. I hans Villie
 Er Frankrigs, er Europas Skjebne lagt,
 Og denne Villie kan Ninon beherske.

Ninon.

(leende).

Nei, Herr Abbè, det troer jeg mindst af Alt.

Boisrobert

(affides).

Jeg troer det heller ikke. (Høit). Ja, en Dame,
 En aandrigh, en elskværdig, opnaaer hurtig
 Et Herredømme over Mandens Svaghed.

Ninon.

Men Cardinalen fjender intet Ord,
Der hedder Svaghed.

Boisrobert

(vedblivende).

Og erindre dette;
Ved den Indflydelse, der er Dem vis,
Kan De med Tiden blive til en Guddom,
En frelsende, for Deres Benners Kreds.
Ved Deres Haand vil Uespost og Embed
Fordeles til den Værdigste.

Ninon.

De spørger!

Troer De, at mine Benner, denne Kreds
Fortræffelige Mænd, vil søge Veien
Til Embed og til Uespost ved Andet
End ved Fortjenester?

Boisrobert

(med et Skuldertræk).

Kan være. — Nu,
Og Deres endelige Svar?

Ninon.

Mit Svar?

Jeg kunde bruge Omsvøb, kunde flæde
Mit endelige Svar i smukke Phrafer.
Men jeg vil svare, som jeg selv er spurgt.

Hans Eminence skriver til Ninon,
 Som han er vant til, naar han underhandler
 Med Huset Østrig eller Spaniens Konge.
 Han sender sin Begjæring ved Gesandtskab.
 Hans Forslag er beregnet, klogt, og Intet
 Er glemt — selv ei den Fordeel, jeg kan vente.
 Saaledes kan man skrive, naar der handles
 Med Østrig, Spanien, om et Land, en Krone,
 Men ikke, naar der tales om Ninon,
 Ikke, naar Landet, man erobre vil,
 Er kun begrændset af et Hjertes Omfang,
 Ikke, naar Kronen, som man tragter efter,
 Er Livets, Nydelsernes rige Krone.

Boisrobert.

De gaaer for vidt, Ninon.

Ninon.

Thi er mit Svar:

Jeg takker for den Ære, mig var tiltænkt,
 Men føler i min Ringhed, at jeg ikke
 Endnu har vidst at bringe det saa vidt,
 At jeg er Eminencens Naade værdig.
 Jeg beder mig da undskyldt.

(Vil gaae).

Boisrobert

(holder hende tilbage).

Kun et Ord!

(Affides).

Saa maa jeg gribe til hans sidste Ordre,

Gud veed, med ringe Øyst. (Høit). Endnu engang,
 Betænk Dem vel. Den Mand, der ellers kun
 Er vant til at befale, til at vide
 Sit Ord betragtet som en Lov, han beder,
 Men venter intet Afslag.

Ninon.

Den, der beder,
 Maa være fattet paa det.

Boisrobert.

Derfor maa jeg
 Som Deres Ven Dem raade til at tage
 Vidt Hensyn til hans høie Stilling. Han,
 Selv om et Nei fra Dem ham smerted' mindre,
 Er nødt at hindre det ved alle Midler,
 Han raader over.

Ninon

(affides).

Men hvor vil han hen?
 (Høit).

De mener?

Boisrobert.

Cardinalen er ei god
 At spørge med.

Ninon

(affides).

Det klang jo som en Trusel.
 (Høit).

Men De forstrækker mig. Tael ud!

Boisrobert.

Jeg frygter,

At han, ved Deres Afslag krænketh, let
Kan prøve paa at fjerne denne Grille.

Ninon.

At fjerne?

Boisrobert.

For Exempel, ved at give
Dem uforstyrret Tid og Reilighed
Til Eftertanke —

Ninon.

Himmel! I Bastillen?

Det mener De?

Boisrobert.

Det har jeg ikke sagt.
(Affides).

Jeg troer, det virker.

Ninon.

Nu, i Sandhed, Tanken
Er ualmindelig. Ninon har Valget:
Hans Eminences Hjerte og Bastillen.
Hvis jeg hans Hjerte vælger, er jeg fri for
Bastillen. Foretrækker jeg Bastillen,
Saa slipper jeg til Gjengjæld for hans Hjerte.
(Med Vatter).

Thi fange vil han mig; den Sag er afgjort.

— Men ønsker Cardinalen da for Alvor,
 At Hoffets, Stadens Damer skulle frygte
 For at behage ham? En Gunstbeviisning,
 Et kjærligt Blik, et Smil af ham skal jage
 En Skræk i dem som — en Arrestbefaling?

Boisrobert.

De misforstaaer —

Ninon.

Er det ham ikke nok,
 At han er Kongens høire Haand, at Frankrig
 Er underlagt hans Villie? Skal vort Røn
 Berøves nu den Rettighed, man hidtil
 Dog ei har nægtet det: at vælge frit,
 Med Ja, med Nei, alt efter Lyst og Attraa,
 At svare paa den Bøn, der løstes til det?

Boisrobert.

De misforstod mig ganske. Hør mig —

Ninon.

Nei,

Jeg beder Dem, Boisrobert, tael ikke!
 Dengang Darius sendte sin Opfordring
 Om Underkastelse til Grækenland,
 Da yttrede Themistokles, at Tolkene,
 Der gjengav hiin forsmædelige Fordring,
 Uagtet han var skyldfri, burde dræbes.

Det græske Sprog han sagde, var ved ham
 Misbrugt til Trældoms-Tanker, ingen frie
 Hellener burde give Rum og Udtryk.

— Tael derfor ikke! Franfrigs Tungemaal
 Er altfor skjønt, for ridderligt, for ædelt,
 Til at det taaler Cardinalens Misbrug.

— Behag at følge mig til Pavillonen!

(Boisrobert byder hende hurtig og ærbødig Armen og ledsager hende ud).

Anden Act.

Et i Datidens Smag elegant Visit-Bærelse paa Minons Landsted i Nærheden af Paris. Gjennem de aabne Fløidøre og Vinduerne i Baggrunden sees et temmelig dybt Partie af Haven. Døre til begge Sider, tilhøre (for Skuespillerne) til Minons Bærelser, tilvenstre Hoved-Indgang. — Et Bord med et Par Lænestole.

Første Scene.

Marquis Favart og Chevalier de Villiers træde ind fra venstre Side.

Chevalieren

(ved Indtrædelsen i lidenskabelig Stemning).

Men er det ogsaa Sandhed? Dette Rygte,
Er det paalideligt?

Marquien.

Som jeg har sagt Dem.

Man taler i Paris om intet Andet.

Chevalieren.

O, i Paris! Hvad tales der ei om!

Marquien.

Nei, denne Nyhed er der Grund at troe paa.
 Jeg saae dem, under Festen paa Ruel,
 Engang alene sammen. Cardinalen
 Var ganske ualmindelig opmærksom,
 Ja næsten lidenskabelig! Ninon —

Chevalieren.

Ja, det er heude, som det kommer an paa!
 Og hun var kold mod ham; det var hun — ikke?

Marquien.

Nei, kjære Ven, De feiler. Hun var henrykt,
 I et guddommeligt Humeur. Naar blot
 Han aabned' Munden, var hun lutter Dre.

Chevalieren

(affides).

O Himmel, hun var henrykt, medens jeg —

Marquien.

So, sandt er Rytet. Nogle lægge til,
 At Cardinalen, men naturligviis
 Incognito, kan ventes her iaften
 Ved Maskefesten, vi har Alle travlt med.

Chevalieren.

Iaften! her!

Marquien.

O, alle mine Planer!
Thi jeg vil tilstaae Dem, paa denne Fest
Har jeg i Stilhed bygget store Planer.

Chevalieren

(affides).

Og jeg! (Høit). Men Richelieu, hvor tør han vove
At løfte sine Dine til Ninon?

Marquien

(leende).

Ja, derom er det ikke værdt at tale.
Naar man vil være billig, maa man tilstaae,
At han kan gjerne tage sig den Frihed.
Ninon kan være ham bekendt.

Chevalieren.

Men vi . . .

Men skal da vi, som hendes Venner, taale,
At — at — at hun . . .

Marquien.

Ja, seer De, Chevalier,
Hvad er det da, vi ikke burde taale?
De standser selv deri. Ninon kan skjænke
Til, hvem hun vil, sin Gunst. Om hun bevæges
Af Kjærlighed, af Lyst til Magt og Høihed
— Og dette sidste jeg befrygter — eller
Af en Caprice, kommer os ei ved.
Sligt maa man lade gaae sin egen Gang.

Chevalieren.

Men det er mig umuligt. Jeg kan ikke
Med Rolighed see paa, at hun fordærves.
Og dersom De var hendes sande Ven —

Marquien.

Hvis jeg var hendes sande Ven? Ja stop!
Mit Venskab for Ninon er just som Deres.
De er forelsket i Ninon, jeg med.
Vi er det Alle, En og Hver, der kommer
I hendes Huus. Jeg veed nok, at det hedder,
Vi loffes kun af Venskab og af puur
Beundring — for at nyde godt af hendes
Elstværdige Philosophie, den skarpe,
Men træffende og fine Dom, hun fælder.
Det er kun Skalkeskjul! Enhver af os
Bevarer hemmeligt det Haab, at Tiden
Kan bringe ham et lykkeligt Moment,
Hvor hendes Hjertes Svaghed er ham gunstig.
Vi søge Hver paa sin Maneer til Maalet:
Jeg ved at disputere, opponere
Og ægge hende til en livlig Modstand;
De, kjære Ven, De holder Dem i Frastand,
Er ofte nedslaaet, sukker undertiden —
Nu, det er en Methode som de andre,
Og fører stundom hypperlig til Maalet.

Chevalieren.

Desværre, dette lette Sind mig fattes.

Marquien.

Indbildninger! Dem fattes kun Routine.
 De er endnu vel ung. Da jeg som De
 Var eetogthve Aar, da var jeg nærvæd
 At sværme saa alvorligt, som De sværmer.
 En grusom Skønhed røvede mig Sønnen
 Og stjal min Madlyst. Nu — jeg sover herligt,
 Jeg har en Appetit, der er mig misundt;
 Men jeg forsikrer Dem, forelsket er jeg.

Chevalieren.

At nei, Marquis, saa skuffer De Dem selv.

Marquien.

Det skal De ikke sige. Men vi staae
 Og spille Tiden. Her i dette Huus
 Kan man i Grunden gjøre noget Bedre
 End kun at tale om en Amourette.
 — Der kommer Nogen . . . Ei, vor kjære Pater!

Anden Scene.

De Forrige. Pater Michelet. Siden Babet.

Marquien

(gaaer Pateren imøde).

Men er det muligt! Pater Michelet
 Er her, og blandt de Første, der vil gjøre
 Opvartning hos vor Skønne.

Pateren.

Som De seer.

Hun er et Verdensbarn, der sjelden søger
Til Kirken; saa maa Kirken søge hende.
— God Morgen, kjære Chevalier!

Chevalieren.

God Morgen!

Marquien.

Seg gjætter: en Collect?

Pateren.

Nei, ikke dengang.

Ninon er ædelmodig. Man maa ikke
Misbruge hendes Godhed.

(Til Chevalieren).

Som jeg haaber,

Er Alting ved det Gamle?

Chevalieren

(affides til ham).

Al, desværre!

Pateren

(forundret).

Desværre? O, De spørger!

Chevalieren

(som før).

Vent til siden.

Marquien

(der seer Babet gaae forbi Havedøren).

Babet! Men hør! — Og du kan gaae forbi,
Maar jeg er her?

(Babet træder ind).

Babet.

Jeg har saa travlt.

Marquien.

Sa, travlt!

Men En, der længe tilbød har din Skjønhed,
Ham maa du have Tid for.

Babet.

Lad mig gaae . . .

Marquien.

Sa strax . . . Du er saa smuk idag —

(da hun igjen vil gaae).

Nei, siig mig,

Din Herskerinde, er hun snart at træffe?

Babet.

Det tænker jeg. Heroppe er hun ikke.

Marquien.

Hvor da?

Babet.

Hun er i Haven.

Marquien.

Hvad? i Haven!

Og jeg staaer her —

(til Pateren og Chevalieren).

De har mig sikkert undskyldt.

(Til Babet).

Men hvor i Haven?

Babet.

Hun er vist gaaet ned til

Cytheres Pavillon.

Marquien.

Saa kom og følg mig!

Hvis dine skjelske Dine tale Sandhed,

Saa maa du kjende Veien til Cythere.

(Han og Babet gaae).

Pateren

(seende efter Marquien).

Letfindige!

Chevalieren.

O, var jeg blot som han!

Pateren.

Som han letfindig?

Chevalieren.

Ja, min fromme Fader!

O, han er lykkelig! Thi troe kun ikke,

Den Kjærlighed, han bærer til Ninon,
 Er ringe; tvertimod, han tilstaaer selv,
 At den er uafsladelig hans Tanke.
 Men han er altid eens, er altid munter,
 Utvungen, underholdende, og altid
 Saa dristig i sin Udfærd! O, jeg troer,
 Ham bringer Intet ud af Fatning. Dette,
 Jeg føler, mangler mig; den Sjælens Frihed,
 Det Herredømme over mig og Andre.
 Hvor tør jeg haabe, at Ninon vil finde
 Behag i En, der er som jeg saa feitet!

Fæteren.

Berolige Dem dog, min unge Ven!
 Alt dette kommer af sig selv med Tiden,
 Og stundom meer end ønskeligt.

Chevalieren.

Ja, vent kun,
 Min Fader, og jeg henter ham nok ind!
 Naar jeg er ret opmærksom paa mig selv,
 Saa kommer det — ja, jeg vil overgaae ham!
 Den Priis, jeg kjæmper for, mig giver Evner,
 Som før var' skjulte for mig selv. Naar blot —
 Af, naar jeg blot var Herre over dette
 Saa higende, saa længselfulde Hjerte!

Fæteren.

Jeg kan ei billige det Sindets Oprør,
 De giver efter for. Hvis De vil lyde

Mit ringe Raad, da lad Marquien glimre
 Ved Egenſkaber, der er' ham maaskee,
 Men ikke Dem naturlige. — Dog tillad,
 Af Alt, hvad De har ſagt, tør jeg vel gjætte
 Mig til den Sorg, De nylig gav et Vink om.
 De er lidt ſkinsyg paa Marquien?

Chevalieren.

Nei, —

Uagtet jeg erkjender, at hans Fortrin
 Har gjort ham yndet af Ninon, jeg frygter
 Ham ikke — jeg veed ikke ſelv hvorfor.
 Desuden nu . . . De har vel hørt, Herr Pater!
 Thi, ſom man ſiger, taler jo Paris
 Om intet Andet — o, en meget værre
 Og mere farlig Fjende, der mig truer!

Pateren.

De mener Cardinalen. Jeg har hørt det.
 Desværre, det er intet Nøt hos ham.

Chevalieren.

Hvad raader De mig da? De er bekjendt med
 Min Kjærlighed til hende; De har lovet
 At ſtaaе mig bi med Raad, hvis det behøves.

Pateren

Om, hvad jeg raader Dem? Ja, lad mig først . . .
 Nu, giv kun Tid! Jeg tænker, jeg kan tale

Endnu idag med hende. Men idag,
Troer jeg, hun har et talrigt Selskab hos sig.

Chevalieren.

Først efter Bordet — til en Fest med Mæster.

Fæteren.

Med Mæster? Ja, man griber alle Midler
For at erobre Glæderne, der flygte.
Med disse Fester troer man, Livet smykkes
Og Sindet muntres — til man nedslaaet mærker,
At Alt, hvad man erobret har, er Træthed.

Chevalieren.

Der kommer hun, Herr Fæter.

Fæteren.

Ja, der er hun.

(Han og Fæteren trække sig tilbage til en af Siderne).

Tredie Scene.

Chevalieren. Fæteren. Ninon (i Morgendragt) og Mar-
quien, fulgt af Babet, komme fra Haven uden strag at
bemærke de Tilstedeværende. Ved Indtrædelsen gaar Babet
strag ind tilvenstre og henter et Toilet-speil, Buddermantel
eller desl.

Ninon.

O, det er hurtig gjort!

(Til Babet, der er traadt ind igjen).

Babet, i Hast!

(Sætter sig ved Bordet, mens Babet under det Følgende ordner hendes Haar).

Hvorledes sagde De? Det var sublimt!

Marquien

(der ligeledes har sat sig).

„Man kan tilgive —“

Ninon.

Godt. „Man kan tilgive

En Utroskab, men ikke glemme den.“

Og paa den anden Side: „Man kan glemme

En Utroskab, men ei tilgive den.“

Fortræffeligt! Thi her er to Maximer,

Af modsat Indhold; dog er' begge sande.

(Til Babet).

Det Baand generer mig; tag det kun bort.

(Til Marquien).

Hvem kan vi takke for et Indfald, findrigt

Som dette her?

Marquien.

Jeg har det fra Grammont.

Han har iaftes hørt det hos Condé.

Ninon

(vedblivende, mens Babet oftere httter Utaalmodighed over hendes livlige Bevægelser).

En Utroskab! Hvor indholdsrigt et Ord!

Og dog saa let af Indhold! Snart en Smerte,

For Sjæl, af Længsel og af Harme piint,

Ei troer at kunne gjennemgaae; en Byrde,
 Saa tung som Blø, der kuer ned vor Tanke;
 Snart fjederlet, bevinget — med et Smil
 Vi see den komme og igjen forsvinde.
 Og dog — o mystiske Natur af Sjælen! —
 Hiin Smerte, der er bibragt os, og syntes
 Os utilgivelig, den kan vi glemme;
 Og dette fjederlette Mishag, knap
 Bemærket af os selv, kan efterlade
 Et Nag, der giver Glædens klare Viin
 Et bittert Bundfald.

Marquien.

Herligt! Et Capitel
 Af Kjærligheds Metaphysik!

Ninon

(bliver Fæteren og Chevalieren vaer).

Hvad seer jeg!

Min Ven, min kjære Fæter! Vær velkommen!
 — Babet, du er jo færdig? Gaae kun nu.

(Babet gaaer ind; Ninon henvender sig til Chevalieren).

Og De er ogsaa her! De glemmer sikkert,
 De har endnu ei hilst paa mig idag.

Chevalieren.

O, jeg har hilst paa Dem! I mine Tanter
 Har jeg imorges sendt Dem Bud og Hilsen.

Ninon.

Men klæd nu Deres Tanter smukt i Ord,
 Og overbring dem selv.

Chevalieren.

J Ord? De veed jo,
 Hvor lidet jeg er Mester i den Kunst,
 Der lader Ordene fra Læben springe,
 Som gyldne Æbler fra Jongleurens Haand.

Ninon

(alvorlig).

Saa øv Dem i den Kunst. Til alle Tider
 Den var i Agt og holdt for skøn og ædel.

Chevalieren.

Den blev ei givet mig.

Ninon.

Det troer jeg ikke.

Chevalieren.

Ja, Meget kan erholde Magt ved Talen.
 Men, som der gives visse Blomsterarter,
 Der tabe sig, naar de er fuldtudsprungne,
 Saaledes Følelsernes fine Rose
 Er ifkun smuk som halvudsprungen Knop.

Marquien.

Nu, man maa tilstaae, at vor unge Ben
 Med Fiinhed og Beltalenhed har undskyldt
 Sin Mangel af Beltalenhed.

Ninon.

Og dette
 Gjendriver allerbedst hans egen Paastand.

(Til Chevalieren).

De tænker ikke paa vor Fest i aften.
 Den Frihed, Masken fordrer og bevilger,
 Den lader Ordet flyve som en Fjerboldt
 Fra Mund til Mund; der gjælder det at være
 Hurtig og gribe Lykken i dens Flugt.

Chevalieren

(affides).

Vor Fest! Hvor Cardinalen kommer! (Høit). Undskyld,
 Jeg bliver nødt at tage til Paris,
 Og kan ei gjøre Brug af Deres Godhed.

Ninon.

Hvorledes? De vil tage bort? Den Fest,
 De har Dem glædet til i flere Uger?

Chevalieren.

Jeg kan ei Andet. — Men forresten troer jeg,
 At Deres Selskab ei er tjent med En,
 Der taler, som han føler: uden Maske.

Ninon.

De er forstemt.

Chevalieren.

De gjør mig Uret.

Ninon.

Nu,

Saa tag lidt Hensyn til, at De forspilder

En Deel af min Fornøielse. Jeg har
 Net været spændt paa, hvilket Indtryk dette
 Uvante Syn af Møster første Gang
 Vil gjøre paa Dem.

Chevalieren.

O, De er saa god!
 Og dog — tillad mig, at jeg tager bort.

Ninon.

Men er De syg? De er jo som forandret.
 Tael, kjære Chevalier! Ifsøld De synes,
 De er upasselig, saa siig det kun.
 Jeg sender Rægen Bud . . .

Chevalieren.

Jeg feiler Intet.

Ninon.

De feiler Intet? Saa vær glad og oprømt!
 Naar man er ung og ikke syg, saa maa man
 See ind i Livet med et muntert Dje.

Marquien

(affides).

Det er dog en mærkværdig Interessse,
 Hun har for Chevalieren. Men umuligt!
 Fra den Kant har jeg Intet at befrygte.

Ninon.

Herr Pater, tilgiv mig, jeg har forsømt Dem,
 Og De har ikke været her saa længe.

Pater en.

Jeg var iforgaars her.

Ninon.

Iforgaars? Ah,
Da var jeg paa Ruel hos Richelieu.

Pater en.

Det har jeg hørt. Et Rhgte har fortalt mig. —

Ninon.

Ja, Rhgtet har havt travlt.

Pater en.

Det har det altid.

Det blander Sandt med Usandt, Ondt med Godt.
Som Børn med Legetøi, det griber Alt
Og kaster det saa bort — og agter ikke,
Om det ituslaaer Noget, der er kostbart.

Marquien

(affides til Ninon).

Der kan De see! Det Rhgte, jeg har omtalt,
Har naaet endog den fromme Paters Celle.

Ninon

(til Pater en, med Hentydning).

Hvis Rhgtet har fortalt, at Cardinalen
Faster ved vor Høitid er min Gæst,
Kan jeg fortælle Dem, at denne Ære
Var aldrig tiltænkt mig, og endnu mindre
Begjært af mig.

Chevalieren

(affides til Marquien).

Hvordan, Marquis! Forstod De --?

Marquien

(sagte til ham).

Ja, Kjære, glæd Dem, hun har selv fortalt,
At hun har givet Cardinalen Afslag.

Chevalieren

(sagte).

O, det var herligt! — Ja, det ligner hende!

(Gaaer hurtig hen til Bateren og taler sagte med ham).

Marquien

(til Ninon).

Tillad, jeg anbefaler mig, og modtag
Min ømmeste Taksigelse for hiin
Interessante Nyhed, De har bragt os.
Paris forsyner den med Stof for lang Tid,
Og mig med Haab og med fornøjet Tillid.

Ninon

(med Latter).

Med Haab! Endog med Tillid! — Nei, Marquis,
Med de Artifler er De vel forsynet.

Men kom nu, som De loved', og betids!
Hust paa, her skal saa Meget arrangeres.

Marquien.

O, stol kun paa mig.

(Gaaer).

Pateren

(affides til Chevalieren).

Nu, det er mig kjært.

Fjerde Scene.

De Forrige, uden Marquien. Marion, fra Haven.

Marion.

Ninon, den hele Plan med vor Tribune —

(bliver Chevalieren vaer).

Ah, Chevalieren!

Chevalieren

(i godt Lune).

Marion, god Morgen!

Ninon

(til Marion).

Du seer vel ikke Pater Michelet —

Marion

(neier).

Herr Pater! — — Men hvor er De, Chevalier,
Den hele Morgenstund? Som jeg har søgt Dem!

Chevalieren.

Det gjør mig ondt . . . ifald jeg havde vidst —

Marion.

Ifald? — Det kunde De dog godt formode.

Vi har jo nu hver Morgen mødt hinanden
i Haven.

Chevalieren.

Ja, men De har ikke søgt mig.

Marion.

Og De vel heller ikke mig?

Chevalieren

(griber hendes Haand).

O jo,

Det har jeg, Marion, det har jeg sikkert!

Marion.

Saa vær en anden Gang lidt meer opmærksom,
Og jeg er god igjen.

Ninon

(til Marion).

Skjend heller paa ham!

Han er idag saa fuld af Luner!

Chevalieren.

Seg?

Ninon.

Just De — og jeg er rigtig vred paa Dem.

(Til Marion).

Hvad synes du? Han tager til Paris,
Vil ikke være med ved Maskefesten . . .

Marion.

Nei, det gaaer aldrig an! Hvad ligner det?

(Til Chevalieren).

Det gjør De om, for min Skyld — ikke sandt?

Chevalieren

(forlegen).

Med Glæde . . . hvis De ønsker det . . . og hvis —

Ninon.

Nu, det er smukt! Mig gav De Afslag —!

Chevalieren.

Nei —

Jeg har betænkt, De var saa god at høre,
At jeg forspildte Dem en lille Glæde —
Og saa desuden . . . det var uret af mig . . .
En Fest som denne bør man tage Deel i,
Om ogsaa med Opoffrelse —

Ninon.

Ja, ja!

Jeg har jo Lov at tænke, hvad jeg vil.

Marion

(til Chevalieren).

Men afgjort er det, at De bliver?

Chevalieren.

Ja.

Marion.

Og hjælper os, som vi har aftalt?

Chevalieren.

Gjerne.

Marion.

Saa gaae nu ned med mig i Haven. Giv os
En god Idee. Tribunen for Musikken
Er reent forkeert.

Chevalieren

(til Ninon).

De er jo ikke vred?

Ninon.

Nei, naar De bliver her, og bringer med
Et godt Humeur —

Chevalieren.

Jeg bringer et brillant!

O, jeg var ret uartig før — tilgiv mig!
Men nu skal Intet mere mig forstemme!
Kom, Marion!

(Han og Marion gaae ned i Haven).

Femte Scene.

Ninon. Fæteren.

Ninon.

Det er hans Ungdoms Forret:
Fra et Extrem at ile til et andet.

Bateren.

Ja, det er sandt. Dog har Ninon vel gjaettet
Den skjulte Grund til hans Extremes.

Ninon.

Nei.

Har De?

Bateren.

Jeg mener, at De selv er Grunden.

Ninon.

Hvorledes jeg?

Bateren.

Er dette Dem en Nyhed?

Ninon.

Jeg veed ei, hvad De mener.

Bateren.

Veed De ikke,

At De, kun De er Chevalierens Tanke,

At han tilbeder Dem — tilbeder? Nei?

Det Udtryk, der i vor Tid bliver misbrugt

Af hver letsindig Daare, og har tabt

Betydningen, er her for mat og svagt.

Han elsker Dem — ei som en Modejunker,

Der finder sin Forsængelighed smigret

Bed Tanken om Ninon, den vidtberømte.

Han elsker Dem i Sandhed, med et ungt,

Et rigt Gemhys Usthyrlighed og Barne.

Ninon

(fort).

De tager feil.

Fateren.

Jeg tager ikke feil.

Ninon.

Jeg veed det bedre. Chevalierens Hjerte
Er, som De siger, ungt og varmt. Han sværmer,
Og muligviis han troer kun, at han sværmer
For meer end Een. Der er en anden Skjønhed,
Der fængsler ham for Diebliffet —

Fateren.

Hvo da?

Ninon.

De var jo nylig Vidne —

Fateren.

Marion?

Ninon.

Det forekommer mig sandsynligt —

Fateren.

Nei,

Det er ei muligt, De kan være blind

Før Det, der taler just til Dem i alle
Hans Uttringer og i hans Dines Tausshed.

Ninon

(afvisende).

Som sagt, De tager feil. Det Sprog, han fører,
Er bleven Skik og Brug blandt mine Venner.
Enhver, der kommer i mit Huus, har vant sig
Til Udtryk, som vor Tids Galanterie
Har bragt i Sving. Jeg tager da imod dem,
Fordi det fordres af den gode Tone;
Og jeg vurderer dem som hine Blomster,
Man seer paa Marken, af en selsom Fiinhed,
Men næsten uden Rod. De visne snart,
Men ere dog et Smykke, mens de blomstre.

Fæteren.

Ninon, er dette Deres Alvor? Har De
Kandsaget nøie Deres Hjerte? svar mig!
Er der blandt alle Deres Venner Een,
De er saa kjærlig mod, som just mod ham?
Og over hvem De vaager med den Omhu
Som over ham? — Han boer paa Deres Landsted.
Det er en Gunst, De før har nægtet Alle.
Da han var syg, da sad De ved hans Leie,
Og vaaged' i hans Nærhed flere Nætter.
Engang, da Feber-Barokhsmen rysted'
Den Lidende, da trykte De et Kys
Mildt paa hans Pande, mens med Ord De søgte
At bringe ham til Ro igjen.

Ninon

(med et Udbrud).

Herr Pater!

Pateren.

Jeg saae det selv; thi jeg var kaldet af Dem,
Og ankom i det Samme. O, et Syn,
Et underfuldt! Den sjeldne Magt, Naturen
Har givet Deres Blik og Deres Stemme,
Den virked' ogsaa her med Trylleri.
Den Syge lagde Hovedet paa Buden,
Saae ufravendt paa Dem, og Fred og Hvile,
Ja, en lykkelig Stilhed bredtes over
Hans Aasyn, — som om Livets Kilder strømmed'
Fra Dem til ham, som om fra Dem han øste
Tilværelse —

Ninon

(i heftig Bevægelse).

Hold op! De veed ei selv —

(fattende sig).

Bliv ikke vred — jeg ønsker helst, at vi
Afbrøde dette.

Pateren.

De er mig en Gaade.

Jeg har mig indbildt, at jeg kjendte Dem,
At Deres Indre laae for mig som udslaaet.
Men nu — er der en Fold, der var mig skjult?

Ninon.

Nei, ingen Fold! Jeg lægger ikke Skjul

Paa mine Følelser. Endnu engang,
 Det er et Skin, der skuffer Dem. Mit Forhold
 Til Chevalieren kan jeg let forklare.
 Hans Fader var min Ven og fremfor Alle
 Mig dyrebare. Forinden han forlod
 Det Jordiske, han bad mig bære Omsorg
 For denne Søn, den eneste, han eied'.
 Nu veed De, det har ofte fundet Sted,
 At unge Mennesker, af ædel Herkomst,
 Og der bestemtes til en Løbebane,
 Hvor Omgangslivets bedste Tone fordres,
 Er blevet anbefalede til mig
 Og stadig have søgt mit Huus, — en Ære,
 Jeg takker mine Venner for, hvis fine,
 Urbane Tone —

Pateren.

— Mei, Ninon, en Ære,
 De skylder kun Dem selv, den fine,
 Urbane Tone, der gaaer ud fra Dem.

Ninon.

Nu, hvorum Alting er, blev Chevalieren
 Paa den Viis mig betroet. Var det et Under,
 Ifald jeg saae i ham en hellig Årv,
 Min Ven mig efterlod, og at jeg søgte
 I Alt at være ham i dennes Sted?
 Ifald jeg tog det mindre strengt med ham,
 Hvis Ungdom var saa stor, at jeg betragted'
 Ham næsten som . . . nu som en hungre Broder —?

Fateren.

Ja, jeg vil gjerne troe Dem. De maaſkee
 Har ſeet i ham en elſket, yngre Broder
 Men han! Ruf ei med Forſæt Deres Dine . . .

Ninon.

Af Gud, Herr Fater, De er ſlem idag!
 Jeg kommer ingen Bei med Dem. Men, godt,
 Lad os da ſætte for et Dieblif,
 At De har Ret. Hvad er det ſaa, det Hele?
 En Smule Kjærlighed, er den ſaa farlig?
 I Chevalierens Alder er vort Hjerte
 Elaftiſt, og kan rumme mangen Daarſkab.
 En Ungdom uden Gros er ei god.
 Thi Gros modner Følelſen, han ſkjærper
 Forſtanden, og han giver Ordet Binger.
 Men hvis nu jeg er virkelig en Gjenſtand
 For Chevalierens Omhed, nu, min Gud,
 Det er et Uheld, man kan overkomme.
 Og han — ja han vil ſværme, ſom man pleier,
 Og ſkrive Madrigaler til min Ære,
 Men, naar man venter lidt, ſaa gaaer det over.

Fateren.

Det er vor Tids Letſindighed, der taler
 Af Deres Mund, og jeg er vant at ſee
 Den hylde af de ædleſte Naturer.
 De kjender ikke ſelv den Magt, De øver
 Paa dem, der er omkring Dem. Og hvad angaaer

Vor unge Ven — jeg beder Dem indstændigt,
 Læg Dem paa Hjertet: Kjærlighed er ikke
 For ham et Tidsfordriv, en kort Beruusning.
 Nei, den er Livet selv for ham og Livets
 Begeistring, og den Lust, hvori han aander.
 Han er et ædelt Kar, af siin Natur,
 Som der maa tages varligt paa. Behandler
 De ham som Tidens Daarer, tør jeg spaae,
 Han sønderbrydes under Deres Hænder.

(Gaaer).

Ninon

(ene).

Ja, det er intet Nyt, min kjære Fater,
 At vore Meninger om mange Ting
 Er lidt forskjellige. Men han er ellers
 Saa overbærende, saa mild. I dag —
 Han var i ondt Humeur — og Uret har han.

Sjette Scene.

Ninon. Marion, fra Haven.

Ninon.

Nu, Marion, du vilde tale med mig . . .

Marion

Det har jeg glemt igjen.

Ninon.

Sa ja —

(seer paa hende).

Men siig mig,
Hvad feiler dig? Der træffer jo et Uveir
Op paa din Pande.

Marion.

Jeg er vred paa dig.

Ninon.

Og du kan være vred? — Nu, lad da høre.

Marion.

Du har jo givet Richelieu et Afslag.

Ninon.

Det har jeg.

Marion .

(med Ivrighed).

Det er uforsvarligt. Alle
Vil dable dig derfor. Et saadant Tilbud,
Som han har gjort dig, er jo uden Mage.

Ninon.

Savist — men jeg maa lee! Forklar mig blot,
Hvad er det for en selsom Interessé,
I Alle har med Gæt for Cardinalen.

Marion.

For Cardinalen! Na, for ham! — Men du,

Naar nu du giver ham et Nei, har vist
En Grund dertil.

Ninon

(leende).

Det har jeg vist.

Marion.

Men hvilken?

Ninon.

Ja, hvad troer du?

Marion.

Naturligviis en anden

Inclination —

Ninon.

En anden? og for hvem?

Marion.

For Chevalieren.

Ninon

(affides).

Ah, lidt Jalousie!

Marion.

Men det er Ilret. Naar Marquis Favart
Gjør Cour til dig, og naar du lynder ham —

Ninon.

Men derfor kan jo gjerne Chevalieren
Lillige gjøre Cour til mig.

Marion:

Na jo,
Men ikke, dersom han fik Lov at gaae
Sin egen Vej.

Ninon.

Hvor gaaer hans Vej da hen?
Til dig?

Marion.

Det troer jeg.

Ninon.

Saa, jeg troer det med.
Vær da kun ubekymret, Kjære. Ingen,
Der eengang har fordybet sig i dine
Saa straalrige Dine, der har sværmet
For dette Smil, der er saa mildt og muntert,
Kan lettelig sig rive løs igjen.

Marion.

Nei, virkelig? er det dit Alvor?

Ninon.

Saa,
Og for at du kan troe mig, saa skal du
I mit Sted tage Plads i den Quadrille,
Hvor Chevalieren er iasten.

Marion

(kysser hende).

Tak!

O, det var smukt af dig! Det har jeg ønsket,
Men har geneert mig for at sige det.

Og hør, nu da jeg veed, at dine Tanker
Er andensteds, saa vil jeg tilstaae — (standser).

Ninon.

Nu?

Marion.

At Chevalieren vist har Godhed for mig.

Ninon.

Saa, derom blev vi enige.

Marion.

Blev vi?

Nei, enige, det er vi endnu ikke.

Ninon

(smilende).

Jeg mener, du og Jeg.

Marion.

Saa før — javist!

O, han er altid venlig, er opmærksom!

Og ofte, naar han er lidt melancholsk,

Og jeg kan tale til ham, bli'er han oprømt.

(Bed at kaste et Blik ud i Haven).

Der gaaer Babet — o, Gud, naar hun nu blot
Har husket paa min Kjole — hav mig undskyldt!

(Løber ud).

Ninon

(ene).

Hun elsker Chevalieren. Men hvorfor da
Var han saa nedslaaet før? Nu, Marion
Har vel havt Lumer; — eller han maaskee
Har følt sig rokket i sin egen Dmhed.

Thi Kjærlighed er rig paa Tvivlens Plage.

Man tvivler først, om man er elsket; dernæst
Man er i Tvivl, om man er selv forelsket.

(Idet hun nærmer sig Udgangen til Haven).

Der kommer han. Jeg skal dog tale med ham.

Man har jo seet tilforn, at en Passion
Ved Grubleri og ved en falsk Indbildning
Har ledet unge Mennesker paa Afvei.

Hvis det var at befrygte her, jeg kunde
Vel forebygge det ved et Par Ord.

(Gik ud mod Haven).

Endende Scene.

Ninon. Chevalieren, fra Haven, med en Kasse Pistoler
under Armen.

Chevalieren.

De kaldte paa mig?

Ninon.

Ja, hvis De har Tid.

Chevalieren.

Hvor kan De spørge!

Ninon

(pegende paa Kassen).

Men hvad har De der?

Chevalieren.

Pistoler. Jeg vil hen i Elmelunden
Og øve mig. Lord Hastings er min Lærer,
Og han har sagt, at jeg gjør gode Fremstridt.
Det er en herlig Øvelse. Man føler
Sig ret tilbunds som Mand, naar man kan bide
Over et Angrebs- og et Forsvars-Baaben.

Ninon.

Ja, det er herligt! — Kom og sæt Dem ned.
De er jo atter bleven oprømt, seer jeg.

Chevalieren.

Ja, før var jeg i daarligt Lune — tilgiv!
Det var ret dumt.

Ninon.

Men siig mig, hvad var Grunden?

Chevalieren.

O, Intet!

Ninon.

Er' Finantserne maaskee
I Vilderede? Ja, jeg veed jo godt,
I vor Tid ødelægger sig Alverden.
Det hører med til Moden. Noget maa man
For Skams Skyld gjøre med.

Chevalieren.

 Af nei, jeg har
Langt Meer, end jeg behøver.

Ninon.

 Sandt at sige,
Troer ogsaa jeg, at Grunden er en anden.
Thi alt i lang Tid, kjære Chevalier,
Har jeg bemærket, at Dem fattes Noget.
Meeft har jeg sluttet det af Deres Gang:
Den er urolig, ueens. Ja, maaskee
Har dette lidet at bethde. Muligt
De blot er uopmærksom paa Dem selv.
I saa Fald husk, hvad hiin Atheniensers
Har sagt engang: at man i Fraastand alt
Kan mærke, om en Mand er fri og ædel,
Blot ved at see ham gaae. Thi Trællens Gang
Er uden Rhythmus. De, min unge Ven,
Af ædel Herkomst, med en fri Mands Tanke,
Bør alt ved Gangen vise Fødsels Adel.

Chevalieren

(distract).

Ved Gangen alt?

Ninon.

De hører ikke efter.

Chevalieren.

Tilgiv — jeg saa paa Dem.

Ninon

(mildt).

Det maa De gerne.

Men hør dog ogsaa efter.

Chevalieren.

Jeg forstod Dem.

De sagde, Trællens Gang var uden Rhythmus.

Men, hvis nu jeg var Træl af . . . af en Tanke,
En eneste, der fylder ud mit Liv?

Den frie Mand, er han altid Hersker over
Sin Videnskab? Kan ikke Savn og Længsel,
Kan ikke Smerten røve Sjælens Rhythmus?

Ninon.

De siger Videnskab. I Deres Alder
Man mener Kjærlighed ved dette Ord.
De er forelsket; ikke?

Chevalieren.

Nej, Ninon!

Ninon.

Ja, denne Videnskab kan bringe Smarter,
Og Sindets Vægt den kan forstyrre.
Men tør en Mand, hvis Kald det er at virke
Og at vurdere Livets Phænomenier,
Hvert efter dets Betydning, tør han offere
Al Tid og Tanke til en flygtig Smerte?

Chevalieren.

En flygtig? Nei. Men nu en dyb og sand?

Ninon.

En dyb, en sand! O, Videnskabens Røst
 Er altid sand og dyb, naar den er stærk!
 See, kjære Chevalier, jeg veed for vel,
 Naar hine Følelser hos os sig melde,
 Da kan de ikke vises bort. Naturen
 Har dertil plantet dem for dybt i Brystet.
 Men døm nu selv: hvorhen det unge Hjerte
 Vil vende sig, der støder det paa Hindring.
 Thi vor Cultur, vor hele Stats-Indretning
 Har, som det lader, sammensvoret sig
 For at forbittre Hjertet i dets Attraa.
 Og Den, vi elske, føler hun som vi?
 Og hvis nu dette skeer, er hun i Alt
 Det Ideal, vi have søgt i hende?
 Her er en Kilde til evindelig
 Selvplageri, til Klager og til Tungvind;
 Og man er kommen til det Punkt, hvor Livet
 Bedømmes skjævt og saare let forfeiles.

Chevalieren.

Det er vist rigtigt, hvad De siger. Men —
 Hvor er en Ildvei, naar De tilstaaer selv,
 Hiin Følelse kan ikke vises bort?

Ninon.

Det kan den ikke; men en god og kraftig
 Natur behersker Videnskabens Fordring.

Vort Liv — den gamle Wiismand Epicur
 Er i det mindste af den Mening — sætter
 Sit Formaal i Lyksalighed. Hvis dette
 Maa billiges, saa bør vi undgaae Alt,
 Der er forstyrrende for vor Tilfredshed
 Og i sin Nydelse kan bringe Smerter.
 Thi Smerten, er den ei et Onde? Alle,
 Der drage Aande, frygte den. Men nu
 En utæmt Kjærlighed, der uophørlig
 Forbittre os vort Liv, er den et Gode?

Chevalieren.

Jeg maa vel nægte det. Og dog jeg troer,
 Selv i dens bittre Smerter er en Lykke.

Ninon.

Men denne Lykke, hvis den er der, gjør os
 Ustikkede for Livets andre Arav.
 Den ender med, at Hjertet maa forlise
 Sin Attraaes Gjenstand; thi den er umulig.
 — Lad mig da give Dem et venligt Raad:
 Søg intet Ideal hos Den, De elsker.
 Betænk, at hun er skrøbelig, som Alt,
 Der er elskværdigt eller skjønt. Og dernæst,
 Lad ikke hendes Luner — hver har sine —
 Berøve Dem et muntert, frit Humeur.
 Vær øm og kjærlig, ridderlig, galant,
 Og rede til Opoffrelse — men ikke
 Paa Deres glade Ungdoms-Livs Beføjning.

En Elsker, der er trist og melancholisk,
Gjør ingen god Figur. Med Suf og Klage
Erøbrer man i vor Tid intet Hjerte.

Chevalieren

(Springer op med Smerte og i Hestighed).

Ja, De har truffet det! Trist er jeg, trist
Og melancholisk, uværdig Deres Omgang!
Jeg gjør mig latterlig, jeg veed det godt,
Og jeg har længe vidst det!

Ninon.

Men min Gud,
Hvor fører Deres Hestighed Dem hen?
Det har jo Ingen drømt om.

Chevalieren.

So, Ninon,
Det har De tænkt, men hidtil har De skaant mig.

Ninon.

Men hør dog, kjære Ven . . . nei, sæt Dem ned
Og kom igjen til Ro. — Hvad har jeg sagt,
Der kunde bringe Dem i slegt et Oprør?
Jeg har blot ønsket at forhindre hiin
Forgudelse, der er saa gjængs hos Eder,
I unge Herrer, naar I er' forelskte.
Man skildrer os Cupido med en Bue,
Med Pile, med en Fakkell; men jeg tænker,
Hans Bind om Diet allerbedst ham skildrer.

Thi Kjærlighed er blind, den er et Værk
 Af vore Sandser, tager ikke Hensyn
 Til den tilbedte Gjenstands sande Værd.
 Den blændes af en Magt, den ikke selv
 Formaaer at gjøre Rede for. Men dette
 Vil en forelsket Ridder nødig tilstaae;
 Og ene dette har jeg havt for Die.

Chevalieren.

Ninon, De mener ikke, hvad De siger.
 Seer Kjærlighed ei paa den Elstes Værd?
 Det troer jeg ikke. Hvad er da dens Kilde?
 Er man forelsket i et Dies Straaler?
 I Læbens Smil? I Talens Velsklang, eller
 I Carnationens bløde Overgange?
 O Himmel, ja jeg veed, jeg har erfaret,
 Alt dette bringer Hjertet til at zittre.
 Og dog, naar jeg i Gensomhed er henrykt
 Ved Tanken om min Elste, naar jeg stræber
 At holde hendes Billed fast, da flygter
 For min Erindring Læbens hulde Smil
 Og Dets Glans og Talens Velsklang — Alt
 Forsvinder i et Gueste, et Navnløst,
 Et Herligt, et Guddommeligt, der strømmer
 Fra hendes Væsens Junderste. Med dette
 Jeg søger at formæle mine Tanker;
 I dette taber sig min Sjæl, men vinder
 Sig selv i Tabet.

N i n o n

(affides).

Staffels Marion!

(Høit, idet hun reiser sig).

De sværmer, men det flæder Dem saa smukt,
At med Fornøielse man lytter til Dem.
Med en saa varm Begejstring for vort Køn
Er Deres Lykke vis hos vore Damer.

Chevalieren.

Min Lykke! At, Ninon, ifald nu Den,
Hvis Nødest er mig dyrebarest, hører
Med Kulde paa mig —

Ninon.

Det vil ikke skee.

Chevalieren.

Hvo veed —!

Ninon

(affides).

Saa, det kan være, Marion
Slet ikke har forstaaet ham.

Chevalieren.

De selv,

De ryster jo paa Hovedet ad mine
Forfeerte Meninger. Jeg frygter for,
At De af Gudhed bærer over med mig,
Af Medynk med min Ungdom, men i Hjertet

Betragter mig som halvt et Barn, der ikke
Forstaaer at skjønne ret paa Dem.

Ninon.

Men, Kjære,

Hvad er det for en Dæmon, der forfølger
Og plager Dem? De mener, at jeg taaler
Dem kun af Medynk? Men hvor kan De sige,
Ja ikkun tænke det! Og veed De ikke,
At De bedrøver mig med Deres Ord?
Hvad kan jeg gjøre meer, end jeg har gjort,
For at bevise Dem, hvor kjær De er mig?
Jeg er jo altid øm for Deres Vel;
Jeg foretrækker Dem, saa tidt jeg kan det.
Der er hos Dem — det kan ei være andet —
En Stemme, der maa sige Dem, at Ingen
Som De er stadig Gjenstand for min Omhu.
Saa vær da lidt taknemmelig.

Chevalieren
(knælende).

Ninon!

Ja, jeg er utaknemmelig! Jeg skjønner
Ei paa det Held, jeg har, at jeg er daglig
Dem nær og soler mig i Deres Straaler.
Men bredes ikke! Deres Gunst og Yndest
Er mig saa dyrebar, at kun et Blik,
Et mindre venligt Ord mig lader frygte,
At dette Gode kan forskjertses. — Nei!
Tænk om mig, hvad De vil, men tænk kun ikke,
Jeg er ufølsom for det Held, jeg nyder.

Ninon.

Staae op, jeg beder Dem. Jeg er urolig
 For Deres heftige Natur; jeg frygter,
 At den kan let fordærve Deres Ungdom.
 Fordyb Dem ei saa meget i Dem selv,
 Udspred Dem mere, søg til muntert Selskab,
 Og — ja nu husker jeg med Gæt, jeg selv
 I dette Dieblif er Dem til Hinder.
 De skal jo hen i Elmelunden; øv Dem,
 Og stød tilmaals, og kom igjen med helbredt
 Humeur, og med et lyst og muntert Ansigt.

Chevalieren.

O, jeg er helbredt alt? I Deres Dadel,
 Der er saa skaansom, er der Helbredskraft.
 Hav blot en Stund Taalmodighed med mig!
 Ja, der er' Videnskaber vaagne hos mig,
 Og de er' stærke. Ofte har jeg tænkt mig,
 Hiin Stræbens Uro i min Sjæl har Righed
 Med Tidens Flugt, og er som den saa formløs,
 Og haster frem og river Alting med sig.
 Men bliver ikke Det, vi kalde Tiden,
 Ved Pendulslaget bragt i afmaalt Rhythmus?
 Saaledes hiint Ushnlige, der gjærer
 Og truer mig med Oprør i mit Bryst,
 Ved Dem, Ninon, ved hvert af Deres Ord,
 Som ved et Penduls sagte Svingning, bliver
 Det bragt i Ro og med sig selv forsonet.
 — Nei, af en Træls Natur er Intet hos mig,

Selv om min Gang endnu er uden Rhythmus.
 Men, om de Tvivl, den Smerte, jeg er stædt i,
 Engang skal modnes til en fri Mands Tanke,
 Mig og min Herkomst værdigt — af, Ninon,
 Det vil berøe paa Dem, paa ingen Anden.

(Ryser hendes Haand og gaaer hurtigt).

Ninon

(efter et Ophold).

Mon Pateren har Ret? — Saa var det slemt!

(Gaaer langsomt ind).

Tredie Act.

Samme Havedærelse hos Ninon.

Første Scene.

Ninon

(siddet og skriver).

Marquien bliver vred . . . det faaer ei hjælpel!
Saa har vi Noget, vi kan skjendes om.

(Reiser sig).

O, det er Jalousie, der gjør ham blind!
Han troer om mig, jeg elsker Chevalieren,
Og deraf slutter han, at Chevalieren
Igjen maa elske mig. Men denne Slutning . . .
Og hvis det dog var sandt? Er jeg da blind?
Han har jo altid været øm og kjærlig
Mod Marion — ja, heller ikke deraf
Man slutte kan. Var det da ikke bedst,
Jeg fjernede ham fra mig? Af, men dette

Vil falde mig saa tungt! — Ja, jeg maa ende
Mit Brev engang.

(Sætter sig igjen).

Lad see! Marquien skriver:

„Hvis De vil overthde mig, jeg feiler,
„Saa tillad, at jeg kjender Deres Maske
„Paa denne Fjeder-Hat, jeg vover —“ Nei,
Saa let man vinder ikke Skjold og Sporer.

(Standsende, da hun vil skrive).

Ja, det er sandt; men . . . men i Grunden ønsker
Jeg selv — ja, lige meget! det er afflaaet.

(Skriver et Par Ord og lukker Brevet).

Anden Scene.

Ninon. Babet (fra venstre Side).

Babet.

Lord Hastings spørger, om det er beleiligt —

Ninon.

Lord Hastings? Han alt her? — Nu kan jeg ikke . . .

Babet.

Na, det er Synd!

Ninon.

Han fjeder mig tilbøde.

Babet.

Ja . . . men han er saa morsom, naar han fjeder.

Ninon

(giver hende Brevet).

Lad dette Brev besørges til Marquien.

Babet.

Ah, til Marquien! — Og den smukke Hat,
Han sendte Dem —?

Ninon.

Den faaer han smukt igjen.

Babet.

Jeg be'er for den.

Ninon.

Du vil da, han skal kjende
Mig under Masken paa den smukke Hat?

Babet.

Det vil jeg rigtignok; og jeg har tænkt,
At De har villet . . . saa omtrent . . . det Samme.

Ninon.

Sa, stynd dig nu med Brevet.

Babet

(gaaer, men vender strax om).

Men Lord Hastings?

De kan da aldrig nænne . . .

Ninon.

Du har Ret.

Lad ham kun komme.

Babet.

Han skal komme strax.

(Gaaer).

Ninon.

O, Himmel, nu jeg trænge kan til Taalmod.

Tredie Scene.

Ninon. Lord Hastings. Siden en Tjener.

Lord Hastings.

Det skulde smerte mig, hvis mit Besøg
Uleiliger.

Ninon.

O nei, i disse Dage
Er Læsning og Studering, kort sagt, Alt,
Der nærmer sig til Alvor, sat tilside.
Det er kun Galstak, vi har nu i Tanke.
Jo mere man forsthyrer mig, desbedre.
Har Mylord en fornøielig, en lystig
Historie, en Nyhed uden Mening,
Men god for Rattermusflerne, saa kom kun!
Jeg tager med Erkjendtlighed imod den.

Lord Hastings.

En Nyhed? Ja, det har jeg — meget rigtigt!
Om en fornøielig, beroer paa Dem.

Men Mening er der i den — i det mindste
Jeg skulde troe det.

Ninon.

Nu, ja ja, en Nyhed
Med Mening i, den kan man ogsaa bruge.

(De tage Plads).

Lord Hastings.

Mit Kommes Hensigt er i Korthed denne:
Jeg ønsker at forbinde mig med Dem
i Ægteskab.

Ninon.

Med mig?

(Affides leende).

O, denne Nyhed,
Den overgaaer min dristigste Forventning.

Lord Hastings.

Jeg har Dem kjendt en Tid — jeg har studeert Dem,
Jeg har lagt Mærke til Dem — meget nøie!
Og nu jeg — jeg har stor Respect for Dem.
Jeg troer, at De er meget skikket til
At blive Lady Hastings.

Ninon.

Troer De, Mylord?

Lord Hastings.

Ja, jeg har meget tænkt derover.

Ninon.

Mylord

Har neppe tænkt paa, at Ninon vil passe
 Kun meget slet til Englands høie Adel.

Lord Hastings.

Jeg beder om Forladelse. Jeg har
 Just tænkt paa dette. Men Ninon vil være
 En Brydelse for hvert et Land.

Ninon.

Åf nei!

Her i det muntre Frankrig, hvor man tager
 Sig Livet mindre nær, og ofte spørger
 Med Det, der er hos Andre bitter Alvor,
 Her kan et Bæsen som Ninon erholde
 Betydning eller Ret til Existens.
 Hvis jeg har søgt at fjerne mig fra Mængden
 I Vandel og Maximer, og har trodset
 De slemme Tunger, i Paris risquerer
 Jeg høiest et Bonmot paa min Beføstning.
 Men Det, der her er tilladt eller taales,
 Det blev hos Dem, hos Deres strenge Landsmænd
 Betragtet som en Brøde, og med Føie.

Lord Hastings.

De taler som sædvanligt meget sandt.
 Dog troer jeg, at Lord Hastings Gemalinde
 Kan være hævet over Folkets Mening.

Ninon.

Nei, det er Ingen! Det er Folkets Mening,
Der netop her begrunder mig min Ret.

Lord Hastings.

Jeg tør ei nægte det.

Ninon.

Og desforuden,
De veed jo selv, hvordan jeg er forvænt
Til Samqvem med en Kreds af ædle Mænd,
Hvis Venstreb er min Stolthed. Troer De, jeg
Kan leve, naar man fjerner mig fra disse?

Lord Hastings.

Jeg troer, vi kunde tage Deres Venner
Med os til Hastingshouse; der er god Plads.

Ninon.

Alf nei, i England er ei Plads for dem!
Hvor troer De, Molière kunde trives,
Undtagen i Paris? Og nu Grammont?
Og han, min stakkels, skrøbelige Ven,
Scarron? Hvis han engang skal føres over
Kanalen, gaaer han ganske vist istykker.

Lord Hastings

(meget alvorlig).

Vi la'er ham sætte sammen hos en Doctor.

Ninon.

Ja, hvorfor ikke!

Lord Hastings.

Altsaa, Deres Bægring

Er usfravigelig?

Ninon.

At, Mylord, troe mig,

Til Egteskab er jeg kun daarlig skicket.

Det er en Lykke, jeg maa overlade

Til Andre, hvis Natur er mere from.

De veed, at i mit Huus er byggt et Alter

For Uafhængighed og Frihed. Men

Til dette Alter kan et Fruentimmer,

Naar hun er gift, ei længer bringe Offer.

En ugift Stand er Sjælen i min Frihed.

Den er et Magna charta, der betrygger

Mit Liv mod et vilkaarligt Regimente.

Lord Hastings.

Jeg godt forstaaer Dem; men . . . det gjør mig ondt!

Mit Tilbud har ei været uden Hensigt.

Jeg havde tænkt, naar De blev gift med mig,

Naar med mit Navn jeg kunde Dem beskytte,

At skulle bedre frie Dem fra en Fare,

Der er Dem ganske nær.

Ninon.

En Fare? mig?

Lord Hastings.

Her er en mægtig Mand, berømt som Statsmand,
Der efter Alt, hvad der er mig berettet,
Er meget vred paa Dem.

Ninon.

Det har jeg ventet.

Lord Hastings.

Ninon har afviist ham; det har ham smertet;
Man taler om ham overalt . . . man spotter,
Man gjør sig lystig paa hans Regning — fort,
Min Ven, den engelske Minister her,
Der fjender denne Statsmand meget nøie,
Har givet mig et Bink. Ninon gjør bedst i
At vogte sig; han er istand til Meget.

Ninon

(affides).

Mon Richelieu —?

Lord Hastings.

Min Ven især holdt for,
At Maskefesten, vi er indbudt til,
Sandsynligviis er udseet til et Anslag.

Ninon.

Det er jeg rolig for. Den Mand, De mener,
Kan gjøre megen Ilret, om han vil,
Og man vil taale det. Men hvis han prøver

At skaffe sig ved Magt og Tyrannie
 En Dames Gunst, saa kan De troe mig, Alle
 Som Een stod op mod ham. I dette Punkt
 Kan ingen Franskmand taale Tyranniet.

Lord Hastings.

Men man er bleven latterlig. Man tænker,
 En voldsom Handling gjør maaskee forhadet,
 Men under Hadet glemmer Folk at lee.

Minon.

Ja, det er sandt, men dog —

(med nogen Stolthed, idet hun reiser sig).

Minon vil haabe,
 Hun er betrygget mod en voldsom Handling.

Lord Hastings

(der ligeledes har reist sig).

Jeg har advaret Dem. De selv maa vide,
 Hvad der er nu at gjøre. Hvis De mærker,
 Min Frygt var grundet, gjør jeg Dem et Forslag;
 Thi jeg har overlagt det — meget nøie.
 De fjører til det engelske Gesandtskab;
 Der er De uden Fare — for det Første.
 Dernæst min Bogn skal holdes i Beredskab.
 De tager til Calais inat; jeg har
 Til denne By bestilt Dem Forspand. Ogsaa
 Jeg har forsikret mig et engelsk Fartoi.

— Alt dette kan De gjøre Brug af, enten
 Alene, eller jeg skal Dem geleide.

Ninon.

J al Fald takker jeg for Deres Venskab.

Lord Hastings.

Saa vil jeg anbefale mig. Jeg beder
 Dem overveie nærmere det Tilbud
 Om Ægteskab, jeg nylig har Dem gjort.
 Og naar De skifter Mening, dette skulde
 Mig være meget kjær. Ifald Ninon
 Som Lady Hastings ikke føler Lust til
 At boe i London, blive vi fra London.
 Vil Lady Hastings reise, hun skal reise —
 Til Frankrig, til Italien, til Spanien,
 Hvorhen De vil; jeg skal Dem følge gjerne.
 Hvis hun paa Hastingshouse vil tage Ophold,
 Vi skal det gjøre smukt og comfortabelt,
 Som Lady ønsker. Vi skal bygge op
 Og rive ned. Der er en Park med Vildt,
 Med Daadhr, Raadhr, ganske smaa Kaniner.
 Der er et Slot, som jeg ifjor lod bygge.
 Jeg skulde troe, at det var meget smukt.
 Er Slottet ikke efter Ladys Smag,
 Vi skal det rive ned. Vi bygger op
 Et andet Slot — det skal gaae meget hurtigt.

(Anbefaler sig).

Ninon

(ene, efter et Ophold).

Nei, Richelieu er vel istand til Meget,
Men dette, haaber jeg, han ikke vover.

(En Tjener kommer ind).

Tjeneren

(meldende).

Abbé Boisrobert.

Ninon.

Hvordan? Abbéen?

(Affides).

Hos mig? og efter Det, der er passeret?
Hvad vil han? Mon han kommer med et Budskab
Fra Richelieu? Jeg kan dog aldrig troe,
At jeg har Noget at befrygte.

(Til Tjeneren).

Siig mig,

Er han alene?

Tjeneren.

Der stod En ved Vognen;

Jeg saae ei, hvem.

Ninon.

Saa lad ham vente her.

Jeg kommer strax.

(Tjeneren gaaer).

Sa, det er latterligt,

Og dog — Lord Hastings Ord har næsten gjort mig

Lidt ængstlig. I det mindste vil jeg vide,
Om Egnen heromkring er fri.

(Gaaer ind tilhøre).

Fjerde Scene.

Abbé Boisrobert. Latour (fra venstre Side).

Boisrobert.

Kom kun!

Ninon har sikkert travlt; jeg faaer nok vente.
Saa hold mig lidt med Selskab.

Latour.

Som De puffer.

Boisrobert.

Men naar hun nærmer sig, maa du fortrække.

Latour

(spottende).

Naturligviis. (Affides). Ja, vent! Vi faae at see,
Hvo af os To fortrækker først.

Boisrobert.

Latour!

See efter, om min Kappe sidder lige.

(Da Latour lader, som han ikke hører det).

Du hører ikke . . . skynd dig, ret paa Rappen!

Latour.

Naa, Rappen!

Boisrobert

(gaaer, efterat Latour har rettet paa Rappen, fornøjet op og ned og gnider Hænderne).

Veed du hvad, Latour, jeg er
I hypperligt Humeur.

Latour

(ironisk og med hemmelig Spot).

Det var jo skjønt!
Og tør man vide Grunden?

Boisrobert.

Ah, det Grind,
Jeg har fra Eminencen til Ninon,
Er denne gang behageligt.

Latour.

Oh nei!
Ja, med det forrige gif det nok galt.

Boisrobert.

Hvad galt? Det gif forbandet, reent forbandet!
Fuldstændigt Afslag!

Latour.

Men Hans Eminence,
Hvad sagde han? Blev han da ikke vred?

Boisrobert.

Ja, tænk dig min Forlegenhed! Fortie,
Ja blot formilde Sagen, var umuligt.
Minon, det var jeg vis paa, vilde selv
Fortælle vor Discours til sine Venner.
Og det er ganske rigtig truffet ind.
Nu er Historien i hele Staden.

Ratour.

Ja, ogsaa jeg har hørt . . . Men Cardinalen?

Boisrobert.

Jeg gif iastes til ham, som en Synder,
Der venter sig det Værste. Mens jeg talte,
Sag han opmærksom, spurgte mig om Alt,
Den mindste Uttring — eengang blev han bleg —
Men intet Udraab, intet Tegn paa Brede!
Det hovede mig ikke. Det bethyder
Ei noget Godt hos Richelieu. Omsider
Lod han mig gaae. — Jeg var i piinlig Uro,
Jeg gif og banded' alle Amouretter.
Men nu, imorges, bli'er jeg hentet til ham,
Og han er over al Forventning oprømt,
Høist naadig i sin Tale til mig —

Ratour.

Saa?

Boisrobert.

Han indseer nu, han gif igaar for vidt,

Har paalagt mig at gjøre hos Ninon
Undskyldninger og prøve paa Forsoning.

Ratour.

Nei, virkelig? Og det var Alt?

Boisrobert.

Omtrent.

Nu har han atter faaet en anden Plan —
Maaskee en lille Hævn...

Ratour

(hurtig).

En Hævn? Hvorledes?

Boisrobert.

Han siger nu, han troer, at Marion
Har senere gjort Indtryk paa ham —

Ratour.

Nei!

Boisrobert.

Ja, det var dig, der syntes godt om hende.

Ratour.

Det kan jeg ikke huske.

Boisrobert.

Nu, til hende

Er dennegang min Ambassade.

Ratour
(langtruffet).

Saa?

Boisrobert.

Men det har ingen Fare. Marion
Er ung, hun har et let Humeur, er nhlig
Traadt ind i Verden; der er Seiren vis.
— Jeg tog dig med af den Grund. Har hun givet
Et gunstigt Svar, saa maa du flux med Svaret
Til Richelieu.

Ratour
(affides).

Der bliver Intet af.

Boisrobert.

Men det er sandt, Ratour! Dengang vi kom,
Du hilste, som det syntes mig, fortroligt
Den lille Kammerpige her i Huset.
I er' vel gode Venner?

Ratour.

Om — en ældre

Inclination . . .

Boisrobert.

Nu, godt, det træffer heldigt.
Hans Eminence — som han sagde selv,
Af puur Nysgjerrighed og af en Grille —
Vil gjerne vide, om der Ingen var ham
Iveien hos Ninon, om hendes Hjerte

Maaskee for Diebliffet just var fængslet.
 See, saadan Noget kan man bedst erfare
 Hos Kammerpiger. Gjør dig derfor Umag.
 Jeg tænker, du kan blive her ved Festen.
 Hold dig til Tjenerskabet.

Ratour.

Som De synes.

(Affides).

Til Tjenerskabet? Herr Abbé, saa sagte!

Boisrobert.

Der kommer Nogen.

Ratour.

Det er kun Babet.

Femte Scene.

De Forrige. Babet (fra Haven).

Boisrobert.

Mit smukke Barn, kan jeg faae nu Audiens?

Babet.

Vil Herr Abbéen følge med til Høien,
 Hvor man har Udsigt over Landeveien —

Boisrobert.

Ah, hun er nu i Haven! Saa kom med!

(Gaaer gjennem Havedøren).

B a b e t

(sagte til Latour).

Vent paa mig her.

(Gaaer).

L a t o u r

(ene).

Ja, den er god at loffe,
Som hopper efter.

(Efter nogen Grundten).

Altsaa Marion?

Hvordan forstaaer jeg det? Mon Cardinalen?

Hm! ligemeget! Touren er til mig!

Bed Klogskab og Behændighed jeg vipper

Min Herr Abbé, før ret han seer sig om,

Fra sin Indflydelse — og det kan hændes,

At han maa bukke sig for mig som Tjener.

— Omsider! Jeg har logret som en Hund,

Har krøbet frem paa Bugen, udholdt taus

Den Haan, som Adelsmandens tomme Hjerne

Kan flække ud — Alt i det Haab, at Tiden

Mig maatte vise Veien til min Lykke.

Omsider! Touren kommer nu til mig!

(B a b e t kommer ind igjen).

B a b e t.

Men, Herr Latour, hvor har vor Herre Dem?

De er jo som usynlig —

L a t o u r.

Ja, min Glut,

Man har Forretninger, man maa see til
At nytte Tiden.

Babet.

Gaaer det Dem da godt?

Ratour.

Brillant!

Babet.

De er jo ansat hos Abbéen.

Ratour

(trækkende paa det første Ord).

Ja — vist . . . ja vel, det er jeg.

Babet.

Denne Post

Kan være Dem til Fordeel. Han har Navn for
At staae sig grumme godt hos Cardinalen.

Ratour.

Saa? Wiener man?

Babet.

Han hjælper Dem nok frem.

Ratour

(affides).

Ja, hvis han ikke trænger selv til Hjælp.

(Høit).

Jeg stoler paa mig selv; det er det Bedste.

Men apropos — (affides). Abbéen vil jo vide,
Om Ingen her stod Richelieu iveien;
Og deri skal jeg føie ham.

Babet.

Nu da?

Ratour.

Ja, apropos — Abbéen gjør vel Cour til
Minon?

Babet.

Na ja — som alle Folk, her kommer.
Han er galant og artig.

Ratour.

Men jeg mener,
Om det er tydeligt, at han gjør Cour?

Babet.

Jeg synes ikke.

Ratour.

Huſt dig rigtig om.
Pas paa idag, og ſiig mig, hvad du mærker.
Det morer mig at vide.

Babet.

Men Abbéen
Gjør aldrig, det jeg mærker, Cour til Andet
End til en god Paſſiar, et dækket Bord
Og til et godt Glas Viin.

Ratour.

Men, naar man nævner
 Ninon for ham, saa kommer han i Hede.
 Og taler han med hende, kan han være
 Saa underdanig, som hun var en Dronning.

Babet.

Ja, det kan være — men jeg synes ikke.

Ratour.

Men, hvad jeg vilde spurgt dig om, idag
 Er her nok Lystighed.

Babet.

Javist, med Maske!

Det bli'er guddommeligt. Det er Marquien,
 Fra hvem Ideen kommer, og af ham
 Er Festen arrangeret.

Ratour.

Jeg har Lyst til
 At være med ved denne Fest.

Babet.

Har De?

Men Dragt og Maske?

Ratour.

Jeg har tænkt derpaa,
 Og Alting i Beredskab.

Babet.

I Beredskab!

Men alle Dragter passer ikke her.
Der er kun tre Quadriller.

Ratour.

Ja, det veed jeg.

Jeg har Zigeunerdragt.

Babet.

Den passer just.

Ah, naar man ret seer til, har nok Abbéen
Betænkt en Spas, hvor Herr Ratour skal hjælpe.

Ratour.

Savist, jeg hjælper ham til . . . til en Spas;
Den bliver lystig. Tael kun ei derom.

Babet.

Nei, jeg er taus.

Ratour.

Men hør nu, jeg behøver
Et Sted, hvor jeg kan klædes om — men hvor?

Babet.

Ja, hvor?

Ratour.

Jeg tænker, paa dit Kammer.

Babet.

Na!

Nei, det gaaer ikke an.

Ratour.

Jovist, min Glut!

Jeg har jo været paa dit Kammer før.

Babet.

Det kan jeg ikke.

Ratour.

Vær fornuftig. See —

(Viser hende en Bung med Penge).

Den hører dig til, hvis du staaer mig bi.

Babet.

Men, Herr Ratour, De er nok rig.

Ratour.

Savel,

Og jeg kan gjøre Meer for dig med Tiden.

— Nu da?

Babet.

Ja, jeg skal tænke paa det.

Ratour.

Godt.

Men een Ting maa du sige mig. Man kjeder
Sig mellem Mæster, man er ubekjendt med;

Og nogle gad jeg kjendt. Som for Exempel,
 Ninon, hvad Dragt har hun?

Babet.

Naa, han er god!

Nei, det maa Ingen vide.

Ratour.

Ja, Marquien

Og Herrerne, der komme her i Huset.

Men jeg, Babet!

Babet.

Men det er strengt forbudt.

Ratour.

Men ikke overholdt.

Babet.

Jo, af Ninon.

De Andres Dragt er rigtignok de Fleste
 Ved tusind Kunster kommet efter.

Ratour.

Naa da?

Babet.

Ja, men for Guds Skyld, hvis De med et Ord
 Forraader mig, saa er jeg om en Hals.

Ratour.

Til Ingen! Tael kun!

Babet.

Dragten selv gjør Tntet;
 Thi den er næsten eens i hver Quadrille —
 Men Skjærfet eller Bæltet, og især
 De Farver, man har valgt til Hattens Fjedre.

Ratour
 (utaalmodig).

Nu, og Ninon?

Babet.

Sa, — men jeg stoler paa,
 De siger Tntet til Abbéen.

Ratour
 (med hemmelig Latter).

Nei,
 Det lover jeg dig sikkert. — Men Ninon?

Babet
 (halv hvistende og seende sig omkring).
 Hun har — — der kommer hun . . . og med Abbéen.
 Gaae, skynd Dem bare —

Ratour.
 Men du holder Ord,
 Hvis ellers denne Pung skal blive din.
 (Gaaer tilbensstre).

Babet
 (ene).
 Det er da skræffeligt, som hele Verden

Interesserer sig for vor Ninon
 Og hendes Dragt og Maske. — Hm, Marquien
 Har lovet mig en Kaabe med Besætning.
 Ja, det er reent forkeert! For jeg gad vidst,
 Om der er Een, der kunde sige Nei til
 En foret Silkekaabe. — Jeg kan ikke.

(Løber ind tilvenstre, idet de Efternævnte komme fra Haven).

Sjette Scene.

Ninon. Abbé Boisrobert. Siden Marquien, Che-
 valieren og Marion.

Boisrobert

(til Ninon ved Indtrædelsen fra Haven).

Jeg bringer Eminencen da det Budskab,
 Der sikkert vil ham glæde, at Ninon
 Aldeles er forsonet.

Ninon.

Herr Abbé,

Forsoningen er let. Jeg har ei tænkt paa
 At httre Brede mod en Mand, hvis Stilling
 Er over min saa høit. Jeg har kun søgt
 At overholde lidt min egen Ret.

(Affides).

Og er fornøiet, at jeg slap saa godt.

Boisrobert.

Og hvad nu angaaer Marion — ?

Ninon.

Da har jeg
Slet ingen Mening. Tael med hende selv.
En Sag af den Natur er ikke tjent med
At drives ved en Tredie.

Boisrobert

(affides).

Av, den traf!

(Høit).

Men, ikke sandt, De troer, Hans Eminence
Kan nære Haab —

Ninon.

Maaskee.

(Marquien, der lidt forhen har nærmet sig fra Haven, studsende ved at
see Abbéen, træder nu ind).

Marquien

(affides).

Kan nære Haab?

Hans Eminence?

Ninon

(bliver ham vaer).

Der er jo Marquien!

Hvor jeg har ventet paa Dem!

Marquien.

Hav mig undskyldt.

Man opholdt mig . . .

Ninon.

Seg har alt undskyldt Dem.

(Chevalieren og Marion træde ind fra Haven).

Boisrobert.

Ah, Marion!

Ninon

(affides med et Blik paa Chevalieren, medens de Tilstedeværende complimenterer hverandre).

Beständig er han sammen
Med Marion! Seg skulde troe, at dette
Var uden al Betydning?

Boisrobert

(til Marion).

Seg begriber,
Den skønne Marion maa længes efter
En Fest, hvis Hensigt er at lade Skønhed
Og Ynde triumphere.

Ninon.

Men, Marquis,
De kunde hjælpe mig. Boisrobert
Har ønsket et Begreb om Deres Plan
Med Masketoget . . .

Marquien.

Den er let forklaret.

(Til Boisrobert).

Der bliver tre Quadriller, en af Hoffolk

Fra Frants den Førstes Tid, og en af Hyrder,
 Hyrdinder og tildeels af Fiskerfolk;
 Og endelig Zigeunere. Af disse
 Vil dannes først et Optog; dette gaaer fra
 Bort Samlingssted og til Cytheres Tempel.
 Paa Plainen foran dette bliver dernæst
 Udført af hver Quadrille flere Toure,
 Og siden i Forening af dem alle.
 Nu spreder man sig ad, hvorhen man vil,
 I Havens Gange, her i Husets Forsal,
 Kun Damerne maskeerte, men de Herrer,
 Der beile til en elsket Dames Gunst,
 I denne Mellemtid maae demaskeres.
 Og nu begynder Gros' Fest; man kappes
 At gjætte sig til Damen under Masken,
 Og at forvisse sig om hendes Yndest.
 I denne korte Tid det kommer an paa,
 Hvor strengt og hvor barmhjertigt vore Skjønne
 Vil vise sig mod dem, der sukke for dem.
 Thi Herrerne skal vælge nu en Dame
 For Aftenen, for Ustighedens Slutning,
 Et Maskespil i nyforbundne Grupper,
 En Fest til Gros' Priis ved Faklers Blus,
 En Sværmen i det Frie ved Aft'nens Stjerner!

Boisrobert.

Arrangementet gjør Dem Ære.

Chevalieren.

Herligt!

En Sværmen i det Frie ved Aft'neus Stjerner!

(Med et Diebst til Ninon).

Ja, naar os Lykken er lidt god og sender
Til os vort Hjertes Dame, naar det ikke
Os bliver gjort for vanskeligt at gjætte.

Marion.

Aa, det er ikke svært at gjætte.

Boisrobert

(til Ninon).?

Altsaa,

Til fastsat Tid vi ere her paa Pletten.

Ninon.

Og Alle mig velkomne.

Boisrobert.

Indtil den Tid

Seg anbefaler mig.

(Til Marion).

Og Dem jeg haaber

At møde straalende paa Festens Himmel

Iblandt dens første Stjerner.

(Hilsende).

Mine Herrer!

(Gaaer gennem Havedøren, ledsaget af Ninon og Marion).

Chevalieren

(til Marquien, idet denne vil følge efter de Andre).

Et Dieblif! — Abbéen, gif ei han

Med Cardinalens Grind til Ninon?

Marquien.

So, ganske rigtigt.

Chevalieren.

Og er her igjen!

Hvad troer De, det bethder?

Marquien.

Intet Godt;

Saa vidt jeg mærked' før, et nyt Forsøg.

Man gjør vel rettest i at passe paa.

Chevalieren.

Men efter den Fornærmelse, hun leed,

Hvor vil hun taale ham i Huset?

Marquien.

Kjære,

Gesandterne fra flige høie Magter

Kan ikke vises bort saa let. Desuden,

Man veed jo ikke, hvad der er hans Budskab.

Jeg vil see til at faae lidt Nys derom.

(Gaaer gjennem Havedøren).

Chevalieren

(ene).

Hans Budskab! Lad Abbeén vogte sig!

Han slipper ikke; hvis jeg mærker Uraad,

Jeg jager ham min Raarde gjennem Livet.

— O, denne Dag og denne Aftens Dæmring,

Jeg smertefuldt har ventet paa — hvad vil den

Bebude mig? Indtil idag jeg kun
 Med stjaalne Bink og under mangen Omvei
 Har røbet, hvad jeg føler for Ninon.
 Med Andre kan jeg tale; jeg kan spøge
 Med Marion, og være glad og tvangløs.
 Men nærmer jeg mig hende, er det næsten,
 Som om det Ord, jeg søger for at frie mig
 Fra denne Qual, er angst, som jeg, og flygter.
 — Men under Masken er man dristig. Ingen
 Kan mærke Blodet stige mig til Kinden,
 Og Blegghed jage det igjen derfra.
 Da vil jeg kunne tale; og Ninon
 Vil ikke fløe for mig — og jeg tør vove — —
 O, Drømme! Drømme! — hvis jeg turde vove —!

Syvende Scene.

Chevalieren. Babet (der kommer fra venstre Side med en stor
 Hatteæske og vil gaae over Scenen).

Chevalieren.

Babet, hvad har du der?

Babet

(affides).

Naa, det var net!

(Høit).

Na, hvad jeg har! lidt Pøut.

Chevalieren.

Til Maskefesten?

Babet.

Nei, det er gammel Stads.

Chevalieren.

Babet, du lyver;

Det kan jeg see paa dig. Ruf Østen op,
Og lad mig see —

Babet.

Nei, det er ikke tilladt.

Chevalieren.

Hvis det er gammel Stads, hvorfor da ikke?

(Vil aabne Østen).

Babet

(Søger at forhindre det).

Jeg er ulykkelig, isald De seer . . .

Chevalieren.

Nu har du røbet dig, nu vil jeg see —

(aabner Østen).

— En Hat, hvor den er smuk! med dunkelrøde
Og hvide Fjedre . . .

Babet

(affides).

Ja, nu er det steet!

Chevalieren

(tager Hatten op af Østen).

Nei, intet Syn er saa forførerisk
Som al hiin Bynt, der synes sammensat

Af Æther-Stof, og underfuldt forhøier
 Et Fruentimmers Skjønhed. O, Babet!
 Til hvem er denne Hat?

Babet.

O, lad mig gaae,
 Og giv mig den igjen. Hvis Nogen kom . . .

Chevalieren.

Ja, siig mig først —

Babet.

Det gaaer umuligt an.

Chevalieren.

Babet, jeg veed, at du engang har ønsket
 De Braceletter, Marion fik af mig . . .

Babet.

Ja, det veed Gud jeg har; men . . . men, hvor kan jeg —

Chevalieren.

Jeg giver dig et saadant Par, ifald du
 Vil siige mig: er Hatten til Ninon?
 — Du tier? Er den? O ja vist, det er den!
 Men du maa siige ja —

Babet.

Ja! Ja! men slip mig!
 Der kommer Nogen. Nu er jeg forloren!

Chevalieren.

O Tak, fordi du var saa god.

(Gaaer tilvenstre).

Ottende Scene.

Babet. Ninon og fiden Marion, begge fra Haven.

Ninon

(Kommer til, mens Babet endnu er sysselsat med at lægge Hatten ind).

Babet,

Hvem var det, der forlod dig?

Babet.

Mig?

Ninon.

Savist.

Seg saa det tydeligt — og Østen aaben!

Han har da seet . . . Hvem var det? siig det strax.

Babet.

Det . . . det var Chevalieren!

Ninon.

Chevalieren!

Babet.

Han brugte Magt . . . det var mig reent umuligt —

Ninon.

Han spurgte dig, til hvem den var? Nu svar!

Babet.

Han spurgte, om den ikke var til Dem.

Ninon

(uroelig).

Til mig? Du tager feil.

Babet.

Seg tager feil?

Han var som ude af sig selv, indtil han
Fik Bished om, den var til Dem.

Ninon

(affides).

Til mig!

Hvad er hans Hensigt da? Er det et Tegn til,
At Kjærlighed til mig har ham betaget,
Som Fateren vil paastaae . . . hvilken ond,
Usalig Magt har da forblindet ham!
Nei, det maa ikke skee! Seg maa forhindre,
Saa meget, som det staaer til mig, hans Daarskab.
Seg maa berøve ham alt Haab. (Hvit). Babet,
Den Fjederhat, Marquien sendte til mig,
Hvor blev den sat?

Babet.

I Cabinettet.

Ninon.

Godt.

(Affides).

Der kommer Marion. Hvis der er Nogen,

Der kunde lede ham paa andre Tanter,
 Saa er det hende. Jeg skal dog forsøge ...
 Maaskee man kunde med et lille Krigspuds —

(Gaaer Marion, der kommer fra Haven, imøde).

Nu skal du høre, hvad der er mig hændt;
 Min uforlignelige Hat, som du
 Var saa forelsket i —

Marion.

Den, til din Dragt?

Ninon.

Savist, min Helligdom!

(Tager den ud af Æsten).

Der er den — see!

Marion.

Ja, den er smuk.

Ninon.

Men den har Chevalieren

Faaet Die paa.

Marion.

Men veed han, hvis den er?

Ninon.

Han veed, at den er min.

Marion.

Nu ja, Ninon —

Ninon.

Men han har tvunget eller overtalt
Babet til at betro ham det.

Marion.

Har han?

Det troer jeg ikke.

Ninon.

Kjære Marion,

Men det er positivt. Jeg selv kom til,
Da han løb bort. Desuden, spørg Babet.

Babet

(der har trukket sig noget tilbage).

Jo, det er sandt.

Marion.

Da er det ikke smukt.

Men lad ham! Det kan være mig det samme!

Ninon.

Nei, Kjære, det er ikke dig det samme,
Og heller ikke mig. Og derfor troer jeg,
At du skal tage Hatten paa.

Marion.

Nei Tak!

Hvis han har tænkt paa dig, saa bær kun du den.
Nu har han jo bestemt sig.

Ninon.

Ja, hvem veed!

Hos unge Herrer er det tidt et Indfald,
 En Grille, der bestemmer dem. Maaskee
 Han troer, det er hans Skyldighed at vælge
 Gæsten mig, der er Værtinde —

Marion.

Troer du?

Ninon.

Maaskee — og det er rimeligt — han selv
 Ei rigtigt veed, hvorhen hans Tanter loffes.
 Du har jo sagt, hans Bei gif hen til dig,
 Naar Ingen frydser den. Saa lad nu os
 See til, om vi kan hjælpe paa hans Hjerte.
 Der er kun Lidet at risquere. Seer han,
 At han tog feil, saa bilder jeg mig ind,
 At du vil trøste ham, saa godt du kan.

Marion.

Som du vil. Du har meer Forstand end jeg.

Ninon.

Na nei! Men jeg gjør Brug af den, jeg har.
 Kom saa!

(Til Babet).

Bring Østten op til Marion,
 Og vær nu taus; hvis ikke, bli'er jeg vred.

(Hun og Marion gaae ind tilhøre).

Babet.

Det kom jeg bedre fra, end jeg fortjente.

(Tager Hatte-Østten og vil gaae ud tilvenstre, da Latour lister sig ind fra
 Haven).

Niende Scene.

Babet. Latour.

Latour.

Bliv her! Sæt Vesten ned —

Babet.

Men, Herr Latour!
 Hvor kommer De fra? Han er fjørt, Abbéen.

Latour.

Det veed jeg. Skynd dig — lad mig see . . .

(Vil tage Vesten fra hende).

Babet.

Nei, nei!

Latour

(rø).

Na Snak!

(Nabner Vesten).

Seg saae fra Haven, at Ninon
 Holdt denne Hat i Haanden. Er det den,
 Med disse Fjedre, som du nævnte før,
 Da vi blev afbrudt?

Babet

(confunderet).

Ja — javist.

Latour.

Lad see!

(Betrakter Hatten, dog uden at tage den op).

Hm! purpurrødt og hvidt!

(Med Eftertrøst).

Og det er den,
Minon har paa ved Festen?

Babet.

Sa — javist!

(Affides).

Du maa jeg tie, ellers gaaer det galt.

Ratour

(kaster en Bengepung til hende).

Der har du Pungen. (Affides). Den er vel fortjent.

Babet.

Men, Herr Ratour —

Ratour.

Kom op med paa dit Kammer.

(Gaaer hurtig ud tilvenstre, fulgt af Babet).

Fjerde Act.

Et Partie af Haven ved Ninons Landsted. Forgrunden adskilles ved nogle enestaaende Buske og mythologiske Statuer fra Baggrunden, der holdes lvs og aaben.

Første Scene.

Naar Tæppet gaaer op, drager et Optog af Masket over Scenen i Baggrunden; det bestaaer af Hyrder, Hyrdinder og Zigeunere.

Derefter træde Ninon og Marion ind i Forgrunden, begge i Hofdragt fra Frants den Førstes Tid og med Fjederhatte, Marion med den i forrige Act omtalte. — Siden Chevalieren.

Det bemærkes, at alle de i denne Act i Forgrunden optrædende Personer komme enten ind med Masken i Haanden eller tage den strax af ved Indtrædelsen, med mindre det Modsatte udtrykkelig er bemærket. Alle de handlende Personer ere, dog med uforandret Coiffure, maskerede i Hofdragt fra Frants den Førstes Tid, med Undtagelse af Latour, der er i Zigeunerdragt, og Lord Hastings, der er i Hyrdedragt.

Fra det Dieblis Tæppet gaaer op og til tredie Scenes Begyndelse, hvor Marion træder ind, fulgt af Chevalieren, høres en sagte Dandsemusik, der antages postret i Nærheden. Den vedbliver uafbrudt under Dialogen, men saaledes, at den ei virker forstyrrende ind paa denne. I femte Scene høres den igjen, men kun, medens de Maskerede drage over Scenen.

Ninon

(trædende ind).

Nei, her er Ingen. Tag kun Masken af.

(De demaskere sig begge).

Du vilde sagt mig —

Marion.

Ja, jeg vilde sagt,
At det har glædet mig at see dig gaae med
Den Fjederhat, Marquien sendte til dig.

Ninon.

Ja, dengang blev jeg tvungen til at være
Barmhjertig mod den Fusentast.

Marion.

Nu seer jeg,
At jeg tog feil, og at du ikke tænker
Paa Chevalieren.

Ninon

(affides).

Ja, maaskee jeg tænker
Kun altfor meget paa ham. (Høit). Nu, men du,
Hvad har nu du isinde?

Marion.

Ja, Ninon,
Det er fortredeeligt! Jeg kan dog ikke
Gaae hen til ham og sige: Her er jeg!

Ninon

(smilende).

Nei, ikke naar der Nogen er tilstede,
 Thi det er jo forbudt Her. Men, naar Ingen
 Er nærvæd — tænk dig om . . . maaskee du kan.

Marion.

Har du lagt Mærke til den Dragt, han bærer?
 Den klæder ham saa godt.

Ninon.

Saa, du har Ret.

Hans raube Vært, hans frie og lette Holdning,
 Hans kjække, hans ungdommelige Gang
 Bemærker man først ret i denne Dragt.
 Det lader til, at Chevalieren føler
 Sig under Masken tillidsfuld og dristig.
 Og i Quadrillen, da han dandsed' med dig,
 Beundred' jeg — jeg kunde næsten sige
 Den fine Følelse, hvormed han dandsed',
 Hiint Udtryk af en ædel Aand.

Marion.

Ninon,

Hvergang du taler om ham, af saa varmt,
 Og saa beundrende, saa bli'er jeg angst.
 Du holder dog vist af ham.

Ninon.

Bær dog rolig.

Uf mig har du vist Intet at befrygte.

Bær kun elskværdig — og det er du altid —

Og du skal see! — Men kom, vi bli'er forstyrred'!

(De gaae ud til venstre Side, i det samme Chevalieren kommer hastig fra den modsatte Side, som om han vilde følge efter dem, men standser).

Chevalieren.

Der gaaer hun! om jeg talte nu til hende?

Tog Mod til mig? Men hun er ei alene.

Fordømt! bestandig er jeg bleven hindret.

— Der seer jeg dem igjen . . . de smutter ind

I en Allee . . . jeg maa igjen forsøge.

(Gaaer).

Anden Scene.

Abbé Boisrobert og siden Lord Hastings, begge fra
høire Side.

Boisrobert.

Nu gjælder det! Ninon har lovet mig

At nævne sig for mig. Ved hendes Hjælp,

Jeg haaber, faaer jeg fat paa Marion.

— Den Elhygel, den Latour, der har forladt mig!

Nu har jeg Ingen, jeg kan sende til

Hans Eminence.

(Lord Hastings træder ind, klædt som Hyrde).

Lord Hastings

(affides, betragtende Boisrobert fra Siden).

Ja, det er Abbéen.

Jeg har ham kjendt. Ham skal man passe paa.
Hvis der er nogen Fare, som jeg frygter,
Den skulde komme vist fra ham.

Boisrobert

(bliver ham vaer).

Lord Hastings!

Det er en Lykke, De har Masken af.
I denne Dragt — o, den er meget smuk,
Den er romantisk — men den gjør Dem ganske
Ukjendelig.

Lord Hastings.

Ja, det er Dragtens Hensigt.

Boisrobert.

Dens Hensigt er vel meer end een. De mener,
En Dragt som den kan ingen Dame modstaae.

Lord Hastings.

Jeg har den valgt, fordi den er beqvem.

Boisrobert.

O, De har valgt den som et Skildt med Paaskrift:
„Her er Logis hos den forelskte Hyrde!“
— Men De er ene her? har De havt Uheld?
Har Deres Hjertes Dame været grusom
Og nægtet Dem at kjende hendes Maske?

Lord Hastings.

Mig synes, De er ogsaa her alene.

Boisrobert.

Sa jeg! Men derimod en Mand som De
Bør være paa sin Post ved denne Fest.

Lord Hastings.

Jeg troer, at jeg netop er paa min Post.
Skal saa vi To gaae sammen?

Boisrobert.

Meget gerne.

(De gaae tilhøre).

Tredie Scene.

Ninon og Marquien, senere Marion og Chevalieren,
alle fra venstre Side.

Marquien.

O, skjul Dem ikke længer! Disse Farver,
Der over Deres Hoved vaie, henrykt
Har jeg bemærket, det er mine Farver.
Tillad, jeg tyder dette som et Tegn,
At Masken dølger En, der er i Alting,
I Skjønhed som i Høimod, uden Vige.

Ninon

(med Maske for Ansigtet).

For min Høimodighed jeg frygter selv,
Og skjuler derfor skamfuld den med Masken —

Marquien.

Nei, Masken selv er klædt i Sorg, fordi
Den skjuler som en Sky det faure Mashed.

Ninon.

Hvis Masken er en Sky, saa maa den bort,
Thi denne Fest maa ingen Sky formørke.

(Affides, idet hun vil demaskere sig).

Der kommer Marion med Chevalieren —
(høit).

Nei, ikke her — følg med!

Marquien.

Jeg følger gjerne.

(Vyder hende Armen og følger hende ud ad den høire Side, i det samme
Chevalieren og Marion træde ind fra den modsatte Side).

(Marion, med Maste for, gaaer langsomt foran, med bøiet Hoved, og
standser omtrent midt paa Scenen).

Chevalieren.

Har jeg bedraget mig? Dengang jeg loved'
At tale til Dem, gav De mig et Vink,
Et fast umærkeligt, men et, der foer
Electrisk gjennem mig. Var dette Vink
Bestemt for mig? — o tael!

Marion.

Det var til Dem.

Chevalieren.

Og tør da jeg, den ringeste blandt Alle,
Der bøier sig for Dem, i Vinket see

En mild Beslutning: til den Fest, der venter
Festen os, De vælger mig til Fører?

Marion.

Jeg vælger Dem.

Chevalieren.

O, hvilken uhyrt Lykke!

De vælger mig! Nei, er det ogsaa Sandhed?
Spøg ikke med mig! Er det Deres Alvor?

Marion.

Mit Alvor.

Chevalieren.

O, saa tillad, jeg gjør Brug af
Den Rettighed, som dette Balg mig giver.
Tag Masken af, at Deres Blik og Mine
Kan give mig Befræstelse paa Balget.

(Marion tager Masken af).

Hvad seer jeg, Marion!

Marion.

Saa, det er mig.

Det har De sikkert vidst.

Chevalieren.

O Marion,

Jeg har . . . javist, jeg har formodet —
(affides).

Hvilken

Uhyggelig Forveksling.

Marion.

Vær oprigtig,

De vidste, det var mig.

Chevalieren.

Jeg vidste . . . men,

Den Fjederhat, De bærer —? disse Farver —?

Marion.

Ja, det er rigtigt: Hatten er Minons.

Chevalieren

(bedøvet).

Hvor kan da De —?

Marion.

Det er jo Deres Skyld.

Babet har røbet Dem. De saae jo Hatten.

Og derfor ønskede Minon, at jeg . . .

Chevalieren.

At De . . . ja, jeg forstaaer Dem: hun har ønsket

At være skjult for mig.

Marion.

Naturligviis.

Man skal jo gætte.

Chevalieren.

Ja, man skal jo gætte!

Og hun — med hvilke Farver gaaer da hun?

Marion.

Hun har en Hat med blaa og hvide Fjedre.

Chevalieren.

Med blaa og hvide . . . ?

Marion.

Bær nu blot oprigtig:

De gættede, at det var mig?

Chevalieren.

Var Dem?

Af, Marion, De er saa god. Jeg kan ei
Bedrage Dem. Jeg gætted' paa Ninon.

Marion.

Ninon!

Chevalieren.

Bliv ikke vred! De veed jo selv,
At Ingen raader over Hjertets Valg.
De er mig kjær — ved Himlen, Saa som De!
Men hvad der banker i mit mindste Pulsflag
Med Længsels Attraa, det er for Ninon.

Marion

(fortrydelig).

Men det er Ilret af Dem — ja, det er det!
De kunde sagtens vide . . .

Chevalieren.

Hør mig!

Marion.

Nei —

Det er mig Al det samme. Lad mig gaae.

Chevalieren.

De gaaer i Brede . . .

Marion.

Jeg er ikke vred.

Men jeg er fjed af disse Mæster.

(Vil gaae).

Chevalieren.

Bliv!

Lad mig forsones Dem. Naar De blot vidste,
Hvordan det smerter mig —

Marion.

Jeg veed det nok,

De taler som de Andre — det er stygt!

Dem har jeg troet saa godt; og nu — ja vent kun!

De vil fortrøde det — det skal De see!

Og saa . . .

Chevalieren.

O, hør mig!

Marion.

Jeg vil Intet høre.

(Gaaer).

Chevalieren

(ene).

O, jeg har krænkethende! Hun blev vred,
Og vist med Grund. Thi det er tungt at blive
Forsmaaet. Men jeg —

(Efter nogen Grublen).

Hun har en Fjederhat
Med blaa og hvide Fjedere. — Men ifald hun
Vil være skjult for mig? Ja, hiint Ifald,
Det vil jeg hænge Haabet i. Mit Liv
Er lagt i et Ifald; med denne Krog
Jeg drager Bished op. Men Bished vil jeg.

(Gaaer).

Fjerde Scene.

Ratour, i Zigeunerdragt, med Maske for, som han, da han
seer sig ene, tager af, kommer listende fra Baggrunden.

Det var Ninon; jeg tager ikke fejl.
I Frastand alt jeg saae de purpurøde
Og hvide Farver. Men hvem var da han?
Det syntes mig, han talte varmt og hestigt.
Fordømt, jeg ikke saae ham! — Var hans Kappe
Ei violet? nei sort — — — Men Masken paa!
Der har vi hele Sværmen.

(Blander sig mellem de Ankommende og forlader Scenen med dem).

Femte Scene.

En eller flere Quadriller af Måskerede (enten Hørdere eller Rigeunere) drage igjen over Scenen i Baggrunden. Naar Mængden har adspredt sig, træder Ninon, fulgt af Chevalieren, hurtig ind fra Baggrunden.

Ninon

(med Måske paa).

Tael sagtere! hvad vil De mig? . . . Nei, her —
Her kan man ikke høre Dem. Nu, tael!

Chevalieren.

Ninon, af jeg har kjendt Dem under Måskten.
Bencægt det ei!

Ninon.

Og hvis De nu tog feil?

Chevalieren.

Jeg feiler ikke.

Ninon.

Men, hvis jeg nu staaer paa
Min Måskesfrihed?

Chevalieren.

Men det gjør De ikke.

Ninon.

Nu, jeg vil føie Dem —

(tager Måskten af).

Chevalieren

(glad).

Isandhed?

Ninon.

Stille,

Og hør først, hvad jeg siger.

(Noget stn eller forlegen).

Der er En,

For hvem jeg alt har demaskeert mig.

Chevalieren

(smertelig).

Har De?

En Anden har De valgt? En Anden? hvem?

Ninon.

Til dette Spørgsmaal har De ingen Ret.

Chevalieren.

Alf nei, jeg veed . . . men tag det ei saa nøie!

Jeg var uheldig . . . jeg forsmte Tiden.

Maaskee den Anden har forud for mig

Kun Tiden, han har bedre vidst at passe.

Rad ikke Det, der er uvæsentligt,

Affsig Dommen over mig. — Ninon,

En Anden har De valgt? Men har De valgt ham

Med Hjertet, eller . . .

Ninon.

De er indiscret!

Chevalieren.

O, jeg er ellers frhgtfom for at støde
 Dem med et Ord; men svar mig kun paa dette!
 Siig, det er usandt, De har valgt en Anden!
 Ved denne skjønne Ffest, hvor Gros selv
 I sagte Strømninger bevæger Mængden,
 Der tør jeg spørge Dem: Hvem er den Anden?
 Hvor kan han føle det for Dem som jeg?
 Det er jo ikke muligt. Blandt dem Alle,
 Der sværme rundt om Dem, er Ingen, Ingen,
 Hvis Omhed maaler sig med min for Dem.

Ninon

(affides).

Han er affindig! (Høit). Chevalier, forlad mig!

Chevalieren.

Ninon, vær overbærende, vær mild!
 Siig ja, siig nei! — det Ord, jeg nu saalænge
 Har baaret paa, det flygter fra min Læbe,
 Det vinder sig derfra med Skjelven — hør mig!

Ninon

(affides).

Min Gud!

(Bliver den indtrædende Boisrobert vaer, og iler hen til ham).

Sjette Scene.

Ninon. Chevalieren. Abbé Boisrobert. Siden
Marquien, Latour, og To, Tre af Maskeselskabet.

Ninon

(affides til Abbéen).

Boisrobert, før mig herfra!

Boisrobert.

Ah, det er Dem! Nu, Himlen være lovet!
Dem har jeg søgt; Lord Hastings holdt mig op . . .

Ninon.

Før mig kun snart herfra —

Boisrobert.

Som De befaler.

(Vyder hende Armen og vil gaae).

Chevalieren

(stiller sig ibeiden for dem).

De bliver, Herr Abbé!

(Til Ninon).

Saa det er ham,
Ninon har valgt! For ham det er, jeg seer mig
Tilfidesat! — Nei, han er kun en Skygge!
Jeg veed det, han er Skyggen af en Magt,
Der truende har trængt sig mellem os.

Boisrobert

(til Ninon).

Hvad mener Chevalieren?

Ninon

(ængstelig og affides til ham).

Lad os gaae!

Chevalieren

(som før).

Nei, han maa ikke gaae; han bliver her.
Ham kræver jeg til Regnskab —

Ninon

(til Chevalieren).

Lyd mig dog!

Søg ikke Strid! Gaae hellere herfra!

Chevalieren.

Tilgiv — men nu er det umuligt.

Ninon

(affides, idet hun tager Masket paa).

Himmel!

Man kommer hid! jeg bli'er prostitueert . . .

(Slipper Boisroberts Arm og iler hurtig ud tilhøre.

Boisrobert.

Til Regnskab? mig?

Chevalieren.

Ja, netop Dem, Abbé!

Med denne Fæst er ingen Plads for Dem.

De er et Ufrugt, jeg vil luge bort.

Boisrobert.

Min Herre, De fornærmer mig.

(Marquien kommer ind fra højre Side; strax efter Latour med Maske paa og et Par andre Herrer, men uden Maske, fra Baggrunden).

Marquien

(affides).

Ninon

Mig gav et Binf — —

Chevalieren.

I dette Hjem for Skønhed
Er Grunden hellig. Over Borten her,
Som over Templets Gavl i Epidaurus,
Staaer skrevet med usynlig Skrift: Kun Den,
Hvis Sjæl er uden Plet, har Afgang her.

Boisrobert.

Hold op! De bruger Ord, jeg ikke taaler . . .

Marquien

(til Chevalieren).

Men hvad er her paafærde!

Latour

(der holder sig noget tilside, affides med et Blik paa Chevalieren).

Det er ham,

Jeg nylig saae . . .

Marquien

(til Chevalieren).

Lad denne Trætte fare!

Chevalieren.

Slip mig, Marquis!

(Til Abbéen).

Nu har jeg undsagt Dem!

Hvis De var kommen her som jeg, som Alle,
Og lagde Deres Hylдинг ned som vi,
I eget Navn, i Tillid til Dem selv,
De skulde komme og gaae bort i Fred.
Men De er her som skjændig Underhandler —

Ratour

(affides).

Hvordan!

Boisrobert.

Det gaaer for vidt!

Marquien

(til Chevalieren).

Men, kjære Ven!

Chevalieren.

I Tillid til et Navn, som vel De veed
Er Alles Skræk, De lister Dem iblandt os.
Hvad søger Cardinalen i vor Kreds?
Kan Skjønhed og kan Ynde give Stof
For Herstefhygen?

Boisrobert

(affides).

Han er jo fra Sandser!

Marquien

(der vil føre Chevalieren bort med sig).

Kom, Chevalier!

Chevalieren.

Men dette skal han vide:

Ethvert Gebeet, der vindes kan ved Magt,
 Og der ved Frygt kan aues, eller loffes
 Ved diplomatisk Kunst, er let hans Bytte.
 Men hiint Gebeet, der underfuldt er dannet
 Af Videnskab, af Sværmerie, af Drømme,
 Hvor Tvang og Trods ei taales, hvor et Blik,
 Bønsfaldende og ømt, kan opnaae Alt,
 Til Værn for det en talrig Livvagt samles,
 Et ædelt Ridderstab af Frankrigs Ungdom.
 For denne Skare vogte han sig vel!
 Mod den hans Magt og Despotiets Villie
 Skal bryde sig som Straa!

(Gaaer, draget bort af Marquien og de andre Tilstedeværende. Kun
 Boisrobert og Latour blive).

Boisrobert.

Hvad var dog dette?

Den Fusentast! Men han skal staae til Ansvar.

(Vil gaae).

Latour

(tager ham ublidt i Haanden og fører ham frem).

Et Ord!

Boisrobert.

Nu kan jeg ikke — slip!

Ratour.

De kan.

Boisrobert.

Hvem er De?

Ratour.

En, der fjender Dem.

Boisrobert.

Men hvem?

(Ratour seer først ad, om de ere ene, og tager derpaa Masken af).

Ratour? Du her? Og med ved denne Fest?

Men hvad skal dette sige? Du er dristig.

Ratour.

Tael sagtere!

Boisrobert.

Nei, du er uforskammet!

Du leger Herre . . . og i Formiddag,

Hvor blev du af? Jeg søgte som en Nar —

Ratour.

Den Brede, som De viser nu mod mig,

Den var paa bedre Sted mod ham, der gif.

Boisrobert.

hm — nu hvad vil du?

Ratour.

Hvem var han, der gif?

Boisrobert.

Na, hvem han var — en Galning! . . . Jeg er ganske
Fortumlet over det . . . hvor faldt han paa —!
Det var en ubehagelig Affaire!

Ratour.

Hvem var han?

Boisrobert.

Chevalier de Billiers.

Ratour.

Nu godt. De træffer Anstalt til, at han
Kan sættes fast endnu i aften.

Boisrobert.

Hvad?

Paa hvis Befaling da?

Ratour.

Paa min Befaling.

Boisrobert.

Ratour! hold dig i Tøkke . . .

Ratour

(giver ham et sammenlagt Papir).

Læs!

Boisrobert.

Hvad nu?

Fra hvem er det?

Latour.

Fra Hertug-Cardinalen.

Boisrobert.

Fra Richelieu! (Læser). „Latour har min Instrux
Og uindskrænkter Fuldmagt. Adlyd ham!“

(Affides).

Hvordan? Her maa man gjøre gode Miner
Til daarligt Spil. Her hjælper intet Andet.

(Høit).

Ja, det forstaaer sig . . . ja, saa gjør vi det —
Naar du, naar De, Monsieur Latour, har Ordre.
Aun troer jeg, man bør anbefale Mildhed.
Det unge Menneske har jagtens druffet
Lidt mere Chypervin, end han er vant til.
Det var jo ikke derfor værdt —

Latour.

At taale,

At Eminencen offentlig beskjæmmes!

Boisrobert.

Nei, Gud bevares! Det maa straffes — strengt!
Men paa' den anden Side: det er Synd
Imod Ninon. Hun sætter Priis paa ham.

Latour

(affides).

Ja, netop derfor!

Boisrobert.

Og just nu, Latour,
Da Eminencen ønsker at forsones
Med hende, var det sikkert mod hans Billie —

Latour.

Lad mig om det. Om Grunden til hans Udfærd
Var et Glas Viin for meget, eller Grunden
Var Jalousie —

(med et Blik paa Abbeén).

jeg veed ei ret, mod hvem —
Det maa De selv forklare Cardinalen.
Men sættes fast det skal han. Sørg kun for,
Det skeer i Stilhed. De er jo fornærmet;
De var jo engang ansat ved Armeen —
Saa veed De vel, hvad Folk af Ære pleie.

Boisrobert.

Men nu? Min Stand?

Latour.

Det er ei første Gang,
At en Abbe har maalt med En sin Klinge.
Gjør, som jeg siger; jeg maa nu gaae bort.
Bestem ham Tid og Sted; saa kommer jeg —

Boisrobert.

Alene?

Latour.

Cardinalens Folk er med mig.

(Gaaer ud i Baggrunden).

Boisrobert.

Ratour mig givet med, og som Spion!
Og sikkert af en vigtig Grund. Men hvilken?
Hans Eminences Politik er ikke
Saa let at gjætte. Men det er ei værdt
At bryde Hovedet dermed alt nu.
— Den stakkels Chevalier! ham gaaer det galt.

(Gaaer).

Femte Act.

Havestuen fra anden og tredie Act. En tændt Lampe hænger ned fra Loftet. Haven foran Bærelset hviler i en begyndende Aftendæmring, der henimod fjerde Scene gaaer over til fuldkommen Dunkelhed, men med stjerneklar Himmel.

Første Scene.

Ninon og Boisrobert, begge i samme Dragt som i forrige Act, men Ninon uden Fiederhat, træde ind fra høire Side.

Ninon.

Boisrobert, jeg lader Dem ei gaae.
Aun De kan frelse ham.

Boisrobert.

Det kan jeg ikke;
Jeg har alt sagt Dem det. Det er umuligt.

Ninon.

Umuligt, naar De ret alvorligt vill
Hvor ofte har De sagt, et Ord af mig
Var Dem en Lov! saa gjør det nu for min Skyld.

De veed, hvad Følgen bliver, hvis De melder
Hans Ubefindighed til Cardinalen.

Boisrobert.

Hvad hjalp det, om jeg tav? Der var jo Vidner.

Ninon.

Dem bringe vi til Tausshed.

Boisrobert

(med Eftertræk).

Der var En,

Der ikke bliver bragt til Tausshed — tro mig!
Han melder det, og har maaskee alt meldt det.

Ninon.

Har meldt det? Allerede? Og det troer De?

Boisrobert.

Sandsynligt er det.

Ninon

(efter en Pause).

Er der ingen Hjælp?

Boisrobert.

Seg veed kun een.

Ninon.

Og hvilken?

Boisrobert

(sagtere).

Han maa flygte,

Men hemmeligt — og snart. Imorgen er det
 For sildigt.

Ninon.

Flygte?

(Affides).

Har Lord Hastings ikke
 Tilbudt sin Bistand, dersom jeg —
 (høit).

Det skal han —

Det Raad er godt. Med Tiden kan man vel
 Forsone Cardinalen. — Men De troer jo,
 At han inat har Intet at befrygte?

Boisrobert.

Ja, hvis han holdes skjult.

Ninon.

Det skal han — godt!

Boisrobert.

Men nu, elstværde Ninon, nu tør jeg
 Vel haabe, at De tænker lidt paa mig.
 Med Marion har jeg nu talt. Hun synes
 At være stemt for Cardinalens Tilbud.
 Men en og anden Grund, jeg veed ei hvilken,
 Gjør hende lunefuld i sine Svar.
 Men det vil tabe sig.

Ninon

(distract).

Det vil det vist.

Boisrobert.

Hør hvis De vil lægge ind et Ord
For Cardinalen. Marion har Tillid
Til Deres Raad. Det vil De, ikke sandt?

Ninon

(som før).

Ja, som De synes . . . Men, Boisrobert,
Naar De nu taler selv med Cardinalen,
Saa forestil ham denne Sag saa mildt,
Som blot De kan.

Boisrobert.

Vor Sag om Marion?

Ninon.

Alf nei, om Chevalieren.

Boisrobert.

Ah, om ham!

Jeg maa misunde ham den Interesse,
De skjænker ham, Ninon.

(En Tjener træder ind).

Tjeneren.

Marquis Favart.

Anden Scene.

De Forrige. Marquien (i sin Dragt fra forrige Act).
Siden Babet.

Boisrobert.

De kommer ret som kaldet, Herr Marquis!
Ninon er lidt forstemt, forsøg nu De,
Om De formaaer at hjælpe paa Humeuret.
(Til Ninon).

Jeg maa forlade Dem og forberede
Mig til vor Fattel-Høitid.
(Sagte til hende).

Men om Lidt

Jeg henter Marion.

(Til Marquien, hilsende).

Min Herr Marquis!

(Gaaer).

Marquien.

Forstemt? Ninon forstemt? Det troer jeg ikke.

Ninon.

Men jeg har Grund dertil.

Marquien.

Nei, tværtimod.

Bed denne Aftens Fester er Forstemthed
Ei tænkelig; thi Alt vil blive Jubel.

Ninon.

Alt, kjære Ven, mig ængste disse Fester,
 Og deres Jubel synes mig at true.
 Man jager efter Glæden, man vil hente
 Den ind med Magt. Men det er Alt forgjæves,
 Naar af sig selv den ikke drager ind.
 — O, jeg er overtroisk! Den sthygge Strid,
 Boisrobert har havt med Chevalieren,
 Den synes mig af ond Forudbetydning.

Marquien.

Ja, denne Strid var uflog.

Ninon.

Altfor uflog!

— Men nu har jeg en Bøn: gaae op til ham,
 Siig ham i mit Navn, han maa ei forlade
 Sit Værelse, før han faaer Bud fra mig.

Marquien

(uroelig).

Fra Dem?

Ninon.

Min Gud, nu er De sikkert skinsyg!
 Men Sagen er, at han maa bort herfra,
 Endnu inat . . . jeg tænker, at Lord Hastings —
 Tael De med Lorden. Hils ham, jeg har Brug for
 Det smukke Løfte, han idag mig gav.
 Gjør det, Marquis.

Marquien.

Med Glæde. En Rival
Bør altid hjælpes bort, naar han vil flygte.

Ninon.

O, De er uforbedrelig!

Marquien.

Tilgiv!

(Babet træder ind fra venstre Side).

Babet

(affides til Ninon).

Derude venter Pater Michelet.

Ninon.

O, det var godt! Lad ham kun komme.

(Babet gaaer).

Marquien.

Altsaa

Tillader De, at om en lille Time
Jeg henter Dem herfra.

Ninon.

Nu ja — jeg maa vel.

Marquien.

De gjør mig lykkelig.

(Ryser hende paa Haanden).

Indtil vi sees.

(Gaaer ud ad Havedøren, idet Pateren træder ind fra venstre Side).

Tredie Scene.

Ninon. Pater Michelet.

Ninon.

O, kjære Pater, Tak, at De er kommen!
 Bliv ikke vred, jeg sendte Bud til Dem.
 Men i min Angst jeg Ingen bedre vidste
 At søge Raad hos end hos Dem. Mit Brev
 Har allerede sagt Dem, hvad jeg frygter.

Pateren.

Desværre, der er Grund til Frygt. Jeg kommer
 I dette Dieblis fra Chevalieren.
 Hans Tilstand er beklagelig. Ninon
 Vil nu vel ikke længer nægte . . .

Ninon.

Nei.

De saae kun altfor flart. — Men Chevalieren?

Pateren.

Han har forløbet sig, og det saa slemt,
 At jeg befrygter Tabet af hans Frihed,
 Og muligt Tabet af hans Liv.

Ninon

(forfærdet).

De troer —?

Pateren.

Jeg troer, at Richelieu er uforsønlig,
Og meest i dette Punkt. Han er fornærmet,
Og føleligt; af Dem ved Deres Afslag —

Ninon.

Men jeg er nu forliget med ham..

Pateren.

O, vogt Dem
For et Forlig med ham.

Ninon.

Men Chevalieren?

Pateren.

Han er den næste Gjenstand for hans Had.
I ham han uden Tvivl vil øine Den,
Der var iveren for hans smukke Planer.

Ninon.

Ja, det er næsten vist.

Pateren.

Og derfor troer jeg,
At der er Grund til Frygt for ham og — Dem.

Ninon.

O, tænk dog ei paa mig, tænk kun paa ham!

Pateren.

Som sagt, nu var jeg hos ham. Jeg har ikke

Formaaet at raade ham til noget Bedre
 End til at tage hemmeligt herfra.

Ninon.

Det er mit eget Raad, Herr Pater.

Pateren.

Men —

Det vil han ikke.

Ninon.

Af, det vil han ikke!

Pateren.

Han siger, uden Dem har Livet mistet
 Alt Værd for ham.

Ninon.

O, tael ham dog tilrette!

Siig ham, at han bedrøver mig, at jeg
 Har ingen Ro og Rist paa mig, forinden
 Jeg veed ham frelst. Hvis han har Godhed for mig,
 Hvis han mig troer, at mine bedste Tanker
 Kun selskætte sig med ham, saa kan han
 Ei nænne at forvolde mig den Sorg.

Pateren

(seende vist paa hende).

Hvorfor maa jeg da ikke sige til,
 At han har Haab endnu?

Ninon.

Har Haab?

Fateren.

Ninon,

De veed det ikke selv! Af Deres Tale,
 Af Deres Omhu for ham, af hvert Ord,
 Af Diets Ild og Beemod bryde frem
 De Følelser for ham, De altid nægter.
 Ham elsker De, kun ham, og ingen Anden.
 Saa bønhrør ham og ræk ham Deres Haand.
 Hvis der imellem hans og Deres Alder
 Er Forskjel, den vil jævnes ved den Ungdom,
 Der hidtil uforkrænkkelig Dem smykked'.
 Lad Kirken ved en hellig Handling signe
 En Pagt, der vorde vil til Begges Lykke.
 Sæt nu en Grændse for det Liv, De fører,
 Et Liv, De sikkert har forstaaet at adle,
 Men der dog ei kan billiges.

Ninon.

Herr Fater —

Fateren.

Bliv blot ei vred! Jeg veed jo meget vel,
 At i en Tid som denne, hvor man heller
 Citerer Aristoteles og Plato
 End Roven og Profheterne, der gjælder
 Min Røst ei stort. Men dette maa De vide,
 At ei omsonst man giver Staten Navn af

Et helligt Samfund, at de skjulte Baand,
 Der sammenknytte det, maae respecteres.
 De er for god, for ædel til at give
 Exemplet af en slap og opløst Tilstand.

Ninon.

De dømmer mig for haardt.

Fateren.

Alf nei, Ninon!

Men Deres Sjæl er verdslig. Jeg bekjender,
 De er en Datter af vor Tid. Dog nu
 Opfordrer Meget Dem til Eftertanke.
 Ifald vor arme, unge Ven skal frelses,
 Saa ræk ham Deres Haand. Frels ham og Dem,
 Ham for den Fare, der er stilet mod
 Hans Liv og Frihed; Dem for den, der truer
 Den bedste Deel af Dem, der truer Deres
 Udødelige Sjæl. — Med Skriftens Ord
 Har jeg desværre lidet Haab at gjøre
 Et Indtryk paa Dem. Men saa frygt den Guddom,
 Som hine Gamle, dem, jeg veed, De ærer,
 Har havt en hellig Sky for: Nemesis,
 Der tidlig eller seent staaer paa vor Tærstel.

(Gaaer).

Ninon

(ene; efter nogen Grublen).

Ja, Nemesis! Den Tanke har forfulgt mig
 Ved hele denne Fest. Jeg var i Angst for

At see den strenge Guddom træde frem
Fra Masketoget, fra hvert Træ, hver Bust.

Hvis jeg nu tilstod Chevalieren Alt?

Hvis jeg omsider friede mig selv

For denne Hemmeligheds tunge Byrde?

Ja, hvis jeg — — Men jeg kan, jeg vil det ikke!

En levende Bebreidelse, et Bidne

Om en Beruusning af saa flygtig Art,

Jeg kan ei finde mig deri. — Og dog,

Isald jeg nu . . . Af, det er ikke godt,

At man i stille Timer uafbrudt

Maa kæmpe sig fra Tvivlens Dæmon. — Har jeg

Mit hele Liv da stridt forgjæves for

At undslippe Smerterne, der os forfølge?

Forgjæves væbnet mig mod dem? forgjæves

Med lyse Vænder holdt dem fra min Arne?

Jeg veed, de høre ikke til mit Liv.

Hos mig er intet Tempel bygget op

For Savn og Sønderknuselse. Men nu —

Nei, lad mig ikke tabe Modet! . . . Lad mig

Forsøge, om endnu jeg kan ham bringe

Fra hans Beslutning. Jeg vil selv gaae til ham,

Vil bede ham at tænke paa sin Frelse,

Bønfalde ham —

(I nogen Frastand fra Havedøren drager et Masketog med Fagler gennem
Haven; over denne hviler nu Aftendunkelhed med begyndende
Stjernehimmel).

Hvo kommer der? Min Gud,
Him Sværm med Fagler gjennemvisner mig,

Som om det var Grinnernes Skare.
 Er det et Bink fra dem? at Nemesis
 Sig nærmer til min Tærskel? Ja, jeg veed det,
 Mod denne frygtelige Magt kan Ingen
 Forvare sig. Den lurar paa vor Handling,
 Paa vore Tankers hemmelige Spind,
 Og paa den Svaghed, Hjertet troer sig tilladt.
 Hvad var Dedipos' Brøde? Var han ikke
 Uskyldig i sin Faders Drab? uskyldig,
 Da han sin Moder ægted'? Og Jokaste,
 Ja ogsaa hun var brødefri, og dog
 Blev begge hentet ind af Hævnens Aander.
 Men jeg — kan jeg mig sige fri for Brøde?
 O Tanke, der forfærder! Hidtil slumred'
 Den uden Ord og Stemme hos mig. Nu,
 Nu da jeg frygte maa, det er for sildigt,
 Nu vaagner den og taler og bebreider!

(Gaaer ind).

Fjerde Scene.

Boisrobert og Latour, begge med Masken i Haanden og
 i samme Dragt som i forrige Act, træde ind fra Haven.

Boisrobert

(der har søgt at standse Latour ved Indgangen).

Jeg siger Dem, Latour, det gaaer ei an!
 De kan ei følge længer med.

Latour.

Tael sagte!

Jeg kjender Husets Veilighed, kan smutte
Hersfra igjen i Hast.

(Beger tilvenstre).

Der er jo Indgang
Til hendes Værelser?

Boisrobert.

Ja, der.

Ratour.

Jeg mener

Ninons —

Boisrobert.

Som jeg har sagt.

Ratour.

Og hun maa komme
Hersfra, naar hun ta'er hen til Festen?

Boisrobert.

Ja.

Ratour.

Det veed De vist?

Boisrobert

(utaalmodig).

Ja ja!

Ratour.

Nu godt, jeg gaaer.

Men, Herr Abbé, De gaaer med mig.

Boisrobert.

Hvad nu?

Ratour.

De følger med. Jeg har ei Tro til Dem.

Boisrobert.

Ratour!

Ratour.

Har De erindret Chevalieren?

Boisrobert

(forvirret).

Ja, seer De, han . . . har gjort sig reent usynlig.
Hvad skulde jeg saa gjøre?

Ratour.

hm, usynlig!

(Affides).

Ja, paa sit Bærelse, ifald Babet
Har ellers sagt mig sandt.

(Spit).

Da var det slemt.

Boisrobert.

Men jeg er jo aldeles undskyldt —

Ratour.

hm!

Men desuagtet maa De følge med mig.

Boisrobert.

Det kan jeg ikke. Det er høi Tid nu

At hente Marion til Aftenfesten.
Hans Eminences Ønske —

Ratour.

Herr Abbé,
Er det endnu Dem skjult, at Eminencen
Har Dem, og Marion vel med, tilbedste?

Boisrobert.

Hvordan?

Ratour.

Saa hør da. Jeg har Brug for Dem,
Og maa betro Dem Sagen.

(Efter at have seet sig om, og med dæmpet Stemme).

Eminencen

Har kun, saavidt jeg veed, sendt Dem hertil,
For at Ninon, ved en forstilt Forsoning,
Sig skulde føle tryk. Thi netop hende,
Forstaae mig, kun Ninon mit Værd gjælder.
Endnu før Natten træder ind, hun følger
Med mig til Cardinalens Slot Ruel —

Boisrobert.

Ninon!

Ratour.

Her nærvæd holder skjult en Vogn
Og Cardinalens Ryttere . . .

Boisrobert.

Ratour!

Nei, det gaaer aldrig godt. Det vil jo gøre
 Uhyre Opsigt. Midt fra denne Brimmel,
 Der er forsamlet her — det er umuligt!

Ratour.

Lad dette blive min Sag — men tael sagte!
 Opsigt er ei at frygte. Her, iasten,
 Er meer end Een, der sukker for Ninon
 Og seer sig nu forsmaaet. Meer end Een
 Kan ruge over Hævn. Paa Cardinalen
 Vil Ingen falde; snarere man tænker
 Paa Chevalieren —

Boisrobert.

Men er han forsmaaet?

Ratour.

Det veed jeg nu — stol kun paa mig . . . Og han
 Forsvinder med Ninon endnu inat.

Boisrobert.

Ratour! Ratour! Det er affskyeligt!

Ratour.

Tie!

Grindre, det er Cardinalens Billie!
 — Nu gaaer De med, til Alting er forbi;
 Saa vender De tilbage for at fjerne
 Mistanke . . .

Boisrobert.

Ths, man nærmer sig.

Ratour

(tager hurtig Masken for).

Rom med!

(Drager ham ved Haanden med sig gjennem Havedøren).

Femte Scene.

Marion, i sin Dragt fra forrige Act, kommer fra Ninons Bærelser, med Masken i Haanden.

Ninon var ret i daarligt Lune. Før
 Var hun saa god at hente Raad hos. Nu
 Forstaaer jeg ikke, hvad hun vil. Det Tilbud,
 Mig Richelieu har gjort, er jo brilliant.
 Og dog hun siger, hun tør ikke raade.
 Men det er ligegodt. Nu vil jeg følge
 Engang mit eget Hoved. Chevalieren
 Skal mærke, jeg er ei forlegen for ham.
 Naar saa han seer mig snart i Glands og Pragt,
 Naar Alle, som Abbéen sagde, tigge
 Om min Beskyttelse, saa er jeg vis paa,
 Fortryder han og vil forsones med mig.
 Men jeg skal love for — ja, skjænde paa ham,
 Det vil jeg; men tilgive ham, det maa jeg.
 — Hvo kommer der?

(Tager Masken for).

Sjette Scene.

Marion, maskeeret; Latour, ligeledes med Maske for,
kommer forsigtig ind fra Haven.

Latour

(affides).

Der er hun! Med de røde
Og hvide Fjedre, jeg har fulgt idag
Med Diet uafsladeligt.

(Høit, nærmende sig hende).

Ninon!

Marion

(affides).

Han tager feil af mig!

Latour.

Jeg har et Grind
Fra En, der er Dem dyrebare.

Marion.

Fra hvem?

Latour.

Fra Chevalieren.

Marion

(affides, med et Udbrud).

Chevalieren! (Høit). Tael!

Ratour.

Han beder ydmygt om en Sammenkomst.
 De veed, at han er bundet til sit Kammer.
 Nu har han vovet sig til det Bustads,
 Der vender ud mod Veien. Skjænk ham der
 Af Medhynk et Par Ord. Det er det Sidste,
 Han beder om.

Marion

(affides).

Med hende vil han tale!
 Veed han da ikke, han har tabt alt Haab?
 Men jeg skal sige ham det. Han skal vide,
 At hun bedrager ham; det er jo Synd!
 Og saa maaskee —

Ratour

(affides, urolig).

Hvordan? betænker hun sig?

Marion

(affides).

Han har jo sagt til mig, at næsten Ingen
 Er ham saa kjær som jeg. Nu skal han svare
 Mig aabent og oprigtigt . . .

Ratour

(til Marion).

Tør han haabe —?

Marion.

Kom kun og følg mig hen.

(Nærmer sig Haven).

Jeg hører Trin . . .

Vi kan gaae denne Vej.

Ratour

(affides).

Triumph, det lykkes!

(De gaae tilvenstre).

Syvende Scene.

Chevalieren, indhyllet i en Kappe, men uden Maske, kommer fra Haven, standser et Dieblisk ved Indgangen, betragtede Astenhimlen, og træder dernæst frem.

Der glimre de paa Himlen, hine Kloder,
Der uophørligt, efter faste Love,
I deres Bane vandre, og der alt fra
Umindelige Tider gif som nu.
Og Astronomen kan paa et Secund
Fra Evighed til Evighed beregne,
Naar de gaae ned, og naar de atter tændes.
Fra hine Regioner lyder intet
Tilbagefærd, og ingen Anger høres
I disse Rædselsord: gid det var ugjort!

Ei heller Dværgen, Løven ei og Tigren,
Saa lidt som Orn og Grib til Anger kjende.
Og Planten sætter Blad og Blomst, og Træet
I Ringe sætter Stamme — Alting efter
En indre Drift og Trang, der er useilbar,
En Fremgang, der er angerløs og afmaalt.

Afmaalt? Nei, afmaalt kan du ikke slaae,
 Du, mit urolige, mit varme Hjerte!
 Som Stjernechoret tændes ei og slukkes
 I, mine flyvende, beruste Tanter!
 Ja, ogsaa Mennesket har dristig Flugt,
 Og gjennem fjerne Tider kan den glimre.
 Men den er uberegnelig, paa eengang
 Et Blik mod Himlen og et Fald til Dybet.
 Mennesket — ja, det er hans Adel, vidner,
 At ubegrændset er hans Sjæl: han angrer.
 I smertefulde Timer kan han snøe sig
 Paa Leiet med de Ord: gid det var ugjort!

Hvad vil jeg nu? Jeg veed, min Haand er løftet
 Ved Brødens Bort, beredt at banke paa.
 Og om min Bænde har der lagt sig Skyer,
 Og om mit Hjerte ruller der et Hav,
 En oprørt Strøm af Døsters dunkle Bølger.
 Og Stemmer raabe til mig: Her er Veien!
 Frels dig fra disse Elementers Oprør! —
 Forgæves! O, det gjærer i min Hjerne,
 Og i mit Bryst hver Fiber sig bevæger,
 En zittrende Magnetnaal — af, og dens
 Misviisning er det, jeg maa styre efter.
 Jeg kan ei Andet, om jeg end var vis paa,
 At hiint Minut, jeg venter paa, vil flage
 For mig mit hele Liv: gid det var ugjort!

(Nærmer sig hurtigt Minons Bærelser).

Ttende Scene.

Chevalieren. Ninon, i en sort Silkekaabe over sin
Dragt, kommer ud.

Ninon

(forstrækket ved at see ham).

De her? Og De har rovet at gaae ud?
Om Nogen saa Dem! Lad mig lukke Døren . . .

(Lukker Havedøren og kommer frem igjen).

De vil da ikke frelses? De vil styrte
Dem selv i Undergangen? Hvis man seer Dem,
Er De fortabt, og Deres Venner bragte
I ny Fortred. O, hvorfor gif De ud?

Chevalieren.

Ja, jeg har overtraadt, hvad De mig bad om.
Da jeg gif ud, da var jeg ikke stemt til
At agte paa en Bøn, selv en fra Dem.
Der var en mørk Beslutning i min Sjæl;
Kun den jeg lystrede. Men nu, da Synet
Af Dem paany sin Ret udøver, vil jeg
Adlyde Dem igjen, saa godt jeg kan.
— Hvorfor jeg kom herind? Veed jeg det selv?
Hvorfor maa Floden haste mod sit Udløb?
Og en Ravin, hvorfor maa den ustandset
Fra Bjergets Side rulle ned? — Men vent
Og lad mig samle mine Tanker. Ja,
Det var for Deres Skyld, jeg kom — De veed det.

Kun for at see Dem, for at tale med Dem,
 Og for at spørge — — ja, jeg har et Spørgsmaal,
 Og derfor kom jeg.

Ninon.

Siig da, hvad De vil mig.

Chevalieren.

Det er et Udsagn af Dem selv, en Tanke
 Af hine sjeldne, der slaae ned som Lynet,
 Og træffe, og som Lynet sætte Alt
 I kort, men magist Klæthed om den Truffue.
 Her er den, hør: „Et melancholisk Gemst
 Gjør ingen god Figur. Med Suk og Klage
 Erobrer man i vor Tid intet Hjerte.“
 Det har De sagt idag.

Ninon

(affides).

Hvad er hans Mening?

Chevalieren.

Jeg indseer, der er Sandhed skjult deri,
 Dyb Sandhed. Men hvad hjælper mig den Værdom?
 Et melancholisk Gemst? Ifald Naturen
 Har samlet i min Hjerne Tungtsinds Taager,
 Kan jeg forjage dem? — Og Suk og Klage!
 Af disse Hjertets Støvbrøn har vel aldrig
 Gjort god Figur i Verden! Men nu vil man,
 Jeg skal fornægte dem, og Ingen ændser,

At jeg i søde, smertefulde Timer
 Har seet dem fødes af min Sjæls Beflemthed.
 — Dog ligemeget! Det er Ord fra Dem,
 Der har gjort Indtryk paa mig. Hør mig nu!
 Min Klage vil jeg dæmpe, vil fornægte
 De melancholiske Suf. Med Dem, Ninon,
 Jeg nu vil troe paa, at den dybe Attraa,
 Der har fortæret mig, bør formes om.
 Den glimrende Beherskelse, der lader
 Dem urørt svæve over Livets Forhold,
 Den vil jeg kalde for min Gud, vil paastaae,
 Jeg tager mine Smerter let som De.
 — Men da, Ninon, da venter jeg til Gjengjæld,
 At De vil række Ore til min Bøn.
 De kan da ei forsthyde mig, ei vise
 En Strengthed, der for Dem er unaturlig.

Ninon

(affides).

Han er forstyrret! (Høit). Kjære Chevalier,
 Ufsald mit Ord har Værd for Dem, saa op sæt
 Til bedre Tider, hvad De nu berører.
 Tænk paa at frelse Dem . . .

Chevalieren.

Min Frelse ligger
 I den Beslutning, jeg tør vente af Dem.
 De kan ei undslaae Dem — Ninon, De kan ei!
 Saaledes har De viist Dem mod mig hidtil,
 Saa om mod mig, saa kjærlig! Alt fra den Tid,

Jeg var en Dreng, og De kom hjem til os,
 Var Deres Omhu for mig ubegrændset.
 Fra den Tid alt har Deres Billed hvilet
 I mine Tanke's Løndom, og De selv
 Fra Dag til Dag mig vænned' til det Haab,
 At engang Deres Hjertes hele Rigdom
 I Kjærlighed sig vilde aabne for mig.

N i n o n.

O, Himmel, dette skal mig nu bebreides!
 Og De, der ikke rødmer ved at vække
 Erindringen om al min Godhed for Dem,
 De frygter ikke for, den kan forspildes?
 Hvo gaaer irecte med en Giver? Hvo
 Bebreider Den, af hvem man modtog Meget,
 At ikke han gav Alt?

Chevalieren.

Alt eller Intet!

Hvi blev ei dette Syn mig heller nægtet,
 End at som Tantalus jeg skal forbandes
 Til at forsmægte haabløs i dets Nærhed!
 Hvor Hjertet raader — o, De veed det godt! —
 Er intet Meget; der er kun et Alt.
 Det fordrer jeg, og dette — — Staae mig bi,
 Erindring, der et Aar mig har forfulgt
 Som Virkelighed snart, og snart som Blændværk!
 Kald hiint utrolige Moment tilbage!
 — Ja, dette Alt, det har De selv forjættet.

Hør mig, Ninon! Da jeg var syg ifjor,
 Da Lægen tvivled' om mit Liv, da sad De
 En Sommernat alene ved mit Leie.
 Uformelige Billeder forsthyrred'
 Min Sandsnings Gang; i Feberphantasier
 Gik hid og did paa Vandring mine Tanter.
 Dog saae jeg Dem; og, var mit Syn en Drøm,
 Da var det iflædt Birkeligheds Farver.
 Og nu . . . med Gæt, da reiste De Dem op
 Og bøied' over mig det skjønne Hoved,
 Berørte med et Kys min hede Pande,
 Og hvisked' ømt: „Sov ind til Liv og Sundhed,
 Min Kjærlighed, min reneeste, min bedste!“
 — O, hvilke Ord! hvor er der Ord som disse!
 Ved dem, selv om min egen Drøm dem fostred',
 Ved dem min Fod til dette Sted er fængslet.

Ninon

(affides).

Det er min Straf! Jeg selv har maattet nære
 De Følelser, der nu hans Liv fordærve.

(Høit).

Jeg seer, jeg maa forlade Dem. Min Bøn,
 Mit Raad De agter ikke. Jeg har Intet
 At tale med Dem mere.

(Vil gaae hen mod Havedøren).

Chevalieren

(griber hendes Haand).

Bliv!

Ninon.

Hvordan!

Chevalieren.

Hest ei paa mig i Brede Deres Dine!
 Paa dette Terningkast mit Liv er sat.
 Jeg veed, hvor De vil hen. Hiin usle Kryber,
 Boisrobert, han venter Dem ved Festen.
 Maaskee hans Herre, Cardinalen, er der . . .

Ninon.

Men raser De!

Chevalieren.

Jeg veed det jo, for ham,
 Den egoistiske Despot, der stræffer
 Sin Ternhaand over Frankrig, offrer De
 Den Kjærlighed, jeg har en hellig Ret til.

Ninon.

O, tael dog sagtere — isald man hørte . . .

Chevalieren.

Lad dem kun høre mig! hvad kan jeg tabe?
 Hjemfaldet er mit Liv til ham, hvis Brede
 Er uforsønlig; Straffen er mig vis.
 Men denne Nat endnu er min; kun denne
 Jeg lader ikke tage fra mig. Kom!
 Her er for Dem og mig et farligt Ophold.
 Lad os da flygte — dersom ei til Frihed,

Saa dog til hiin Ulyksalighed, der gjemmes
I disse Timer, der endnu er vore.

(Paany gribende hendes Haand).

Følg mig! Jeg taaler ikke, at De bliver
Paa dette Sted.

Ninon

(affides, smerteligt).

Saa vidt det skulde komme!

Chevalieren

(knælende).

O, følg mig! Lad mig ei forgjæves bede!

Ninon.

Ulykkelige, tie og reis Dem op!

Forbrøderisk er hvert af Deres Ord.

Med Rædsel har jeg hørt Dem. Dette Banvid,

Er det da Himlen selv, der gjennem Dem

Anflager mig og støvner mig til Dommen?

O, jeg har været blind derfor, har ikke

Erkjendt den strenge Pligt, Naturen alt

Fra Deres Fødsel har mig paalagt. Nu —

Jeg tør ei tie længer; kun forgjæves

Jeg nægte vil den Kjærlighed, som De —

Sa det er Sandhed! — har en hellig Ret til.

Nei, misforstaae mig ikke! Hør mig, Charles!

Lad i det mindste dette frie Dem for

Hiin Videnskabs Ulyksalighed: Ninon,

Hvis Billed Deres Barndom har bevaret,

Hvis Tanter og hvis Die lønligt fulgte
Dem Aar for Aar, Ninon er Deres Moder.

Chevalieren

(forfærdet).

Min Moder!

Ninon.

Han, hvis Leie jeg har vædet
Med Angstens Taarer, da hans Liv svandt hen,
Hvis hede Pande med et sorgfuldt Kys
Min Mund hiin Sommernat berørte, han,
Min Kjærlighed, min reneste, min bedste,
Han var min Søn!

Chevalieren

(styrter forover til Jorden).

Ninon

(iler hen til ham).

For Himlens Skyld, hvad er det?
Kom til Besindelse! Skal da en Mand
Beherske sig saa lidt! O, staae dog op!

Chevalieren

(reisende sig halvt og talende med Besværighed).

Min Moder De! O, lad mit Liv forsvinde
I dette Ords Glendighed!

Ninon.

Men hør dog,

Og lad Dem sige —

Chevalieren

(reiser sig; med fornyet, stigende Lidenſkab).

Kald hiint Ord tilbage!

Jeg kan ei troe derpaa. Hvis det var Sandhed,
 Fornam jeg det hos mig. For Ingen lyder
 En Moders Navn forgjæves; Alle røres
 Af Klangen, der er lagt deri. Men mig
 Det gjennemfarer ſom en Røst fra Graven.
 Det kan ei være Sandhed!

Ninon.

Lie, jeg be'er Dem!

Og glem, hvad jeg har ſagt. De taaler ikke
 At tænke meer derpaa.

Chevalieren.

O, jeg er ſtærk!

Det er kun Tvivlen, ſom jeg ikke taaler.
 Dpløs mig da, og giv mig Viſhed om det —
 Men dette kan De ikke!

Ninon.

Har jeg da

Ei længer Deres Tillid?

Chevalieren.

Var det Sandhed,

Hvi blev det da holdt ſkjult for mig? Hvi har man
 Ei førend nu mig aabnet mine Dine?

Ninon.

Hvorfor man holdt det skjult? Isald der nu
 Var Grunde, jeg med Føie kan fortie?
 Lad denne Grund Dem være nok: man frygted',
 Naar Deres dunkle Fødsel blev bekjendt,
 Det kunde skade Deres Fremtids Bane.
 Man ønskede, paa eengang at forsikre
 Dem al den Omsorg, der var Pligt mod Dem,
 Og at betrygge Dem mod Verdens Fordom.

Chevalieren.

Hold op! De farer vild — o troe mig! troe mig!
 Man har bedaaret Dem, — jeg veed det ikke,
 Behøver ei at vide, paa hvad Maade.
 Men sørg kun for, vi komme bort herfra,
 Og da vil denne mørke Gaade flares.
 Det er en gøglerist, en usand Verden,
 Der her er om os. Ingen er sig selv,
 Kun Skinnet af en Anden, kun en Masse,
 Der skuffer og forblinder. Lad os flygte!
 I Flugten er der Frelse, er der Sandhed.

Ninon

(affides).

Forfærdeligt!

Chevalieren.

Betænk Dem ikke længer!

Jeg skal beskytte Dem mod dette Blændværk.
 Men følge mig, det maa De. — Kom nu, kom!

Ninon.

Er Alting da forgjæves? Er der Intet,
 Der overtyder Dem? Og De, som paastaer,
 At De har Kjærlighed til mig — o, skam Dem!
 Thi den er syndig, den er mod Naturen.
 Hvad jeg har sagt Dem, skal De troe paa. Himlen
 Kan vidne for mig, at kun Nød og Sorg
 Og Haabet om at frelse Dem mig lagde
 Tilstaaelsen paa Væben. Og De tvivler?
 Fremturer med en Videnskab, der nu
 Maa fylde Dem med Afstø? Hør mig derfor!
 De kan ei blive længer i mit Huus.
 Jeg tør for lang Tid ikke see Dem. Muligt
 Kan Tid og Afstand frie Dem for de Taager,
 Der nu forvirre Dem. Men De maa bort!
 Det er min Villie, min bestemte. Har De
 Endnu en Gnist af Agt for mine Ord,
 Hvis Dem endnu bevæge mine Bønner,
 Saa søg at frelse Dem, benyt de Midler,
 Der er beredte Dem af Deres Venner.
 Betænk, at Deres Vægring vil forvolde
 Mig Angst og Sorg, og at min Uro tæller
 Minutterne, indtil jeg veed Dem frelst.

(Gaaer hen til ham og tager ham i Haanden).

Charles! min Søn, min elskede! giv efter!
 Jeg kan, jeg tør ei dvæle længer hos Dem.
 Hvor ofte har med stille Fryd jeg tænkt mig,
 Jeg turde kalde Dem engang min Søn.
 Men nu — saa vaandefuld er denne Stund,

At jeg maa selv befrygte, at min Nærhed
 Er Dem fordærvelig. Vi maae da skilles.
 — Vær ei saa nedslaaet, gode, kjære Charles!
 Det er jo ei saa tungt at skilles ad.
 I Frastand samles ædlere Naturer.
 Nærværelsen er ængstlig; den forstyrrer.
 Men er man adskilt, løse sig de bedste,
 De reneste af vore Tanker mildt
 For at forene sig med vore Benner.
 Saaledes vil det skee. Min Charles vil
 Engang, med bedre Følelser end nu,
 Forsøge sig med sin Venindes Billed.
 Og jeg — o tvivl kun ikke! — skjøndt jeg nu
 Med Angst i Hjertet fjerner Dem fra mig,
 Jeg følger Dem usynlig fra mit Hjem
 Paa Tankens stille Bei. Hvorhen De drager,
 Tro mig, jeg er Dem nær med al min Omhed.

(Gaaer hen til sine Værelser).

Chevalieren

(farer op og gaaer efter hende).

De gaaer? Hvor kan det være? Har jeg drømt?
 Der er saa dunkelt og forstyrret hos mig.
 Saa var det Dem, der talte strengt og haardt,
 Og der forviste mig fra Deres Huus?
 Og disse Dieblikke, af, de sidste,
 Da vi er' sammen, dem vil De forferte?
 Nei bliv! kun et Secund! — For lang Tid skal jeg
 Forlade Deres Nævn? De har Ret,
 Det er det Eneste, der er mig levnet.

For lang Tid? Altsaa dog engang jeg seer Dem?
 Men naar? og hvor? og atter som min Moder!
 Og ingen Afstand, ingen Tid formaaer
 At ændre dette? Nei, saa maae vi skilles,
 Og for bestandigt. Mellem Dem og mig
 Der lægges maa en Afgrund, dyb og bred,
 At et Tilbagefærd er mig umuligt.
 Farvel da! — De har raadet mig, har bed't mig,
 At tænke paa min Frelse — ja, det vil jeg.
 Her er jeg i et Fængsel, stengt og flamt;
 Jeg vil see til at frie mig for dets Qualer.
 Farvel!

(Ænænde).

For sidste Gang, men nu med Sky,
 Mit Øie taber sig i Skyet af Dem.
 Farvel, min skjønnede Moder! Dette Liv,
 Der skylder Dem sit Ophav, og i Dem
 Har aandet, drømt og smerteligt sig krømpet,
 Adskilt fra Dem det løsnes fra sin Rod,
 Dets Aandedrag, dets Drømme mig forbydes,
 Og selv hvad jeg har lidt, er nu en Brøde —
 Alt tages fra mig i det Ord: Farvel!

(Gaaer tilvenstre).

Ninon

(ene).

Han er fortabt! er redningsløst fortabt!
 Jeg gruer for, at hans Forstand har lidt.
 Og nu — min Gud! ifald han i den Stemning,

Hvori han er, . . . han er istand til Alt . . .
 Nei, der maa vaages over ham, der maa —
 Jeg selv vil strax . . .

(Nærmer sig Udgangen tilvenstre, da Pateren hurtig træder
 ind derfra).

Tiende Scene.

Ninon. Pater Michelet. Siden Abbé Boisrobert
 og Marquis Favart.

Pateren.

Ninon, hvad har jeg hørt!
 Jeg mødte Chevalieren. Som forstyrret
 Han sagde mig, at De —

Ninon.

Af, det er Sandhed!

Pateren.

Saa Deres Omhed for ham var en Moders!
 — Og det har Ingen vidst, og Ingen anet!

Ninon.

Nei, Ingen!

Pateren.

Sa, nu falder det som Skjæl
 Fra mine Dine!

Ninon.

O, men nu, Herr Pater,

Er jeg i Angst for, at jeg lod ham gaae —
Saa oprørt, som han var!

Pateren.

Den samme Frygt
Jeg deler med Dem. Men jeg fik Marquien,
Der fulgte mig, til at gaae efter ham.

Ninon.

Hvo kommer der?

Pateren.

Abbéen.

(Abbé Boisrobert træder ind hastig og i Bevægelse).

Boisrobert

(affides, idet han bliver Ninon vaer).

Ja, der er hun!

Og det var Marion — jeg kjendte Stemmen . . .

Ninon.

Men Herr Abbé —

Boisrobert.

Tilgiv — et Ord i Genrum!

Herr Pater, kom hun!

(Til Ninon).

Deres gode Lykke

Har nylig Dem bevaret —

Ninon.

Mig?

Boisrobert.

Spørg ikke,

Men lyd mit Raad og fjern Dem fra Paris . . .
 Vor gode Pater skaffer Dem nok Midler.
 Men helst endnu inat.

Ninon.

Det kan jeg ikke.

Min Pligt mig binder her. De veed for vel,
 At En, der er mig kjær, er udsat for
 En Fare —

Boisrobert.

Chevalieren?

(Affides og sagtere til hende).

Han er ikke

At hjælpe meer. Jeg veed, at nylig blev
 Den Havebygning, hvor han boer, i Stilhed
 Besat af Cardinalens Folk —

Ninon

(angst).

Herr Pater!

Der kan De see: man har alt søgt ham — kom!
 Det er den høie Tid, hvis han skal frelles —

(Idet hun, gribende Paterens Haand, vil gaae ud tilvenstre, høres et
 Pistolstød).

Hvad var det? Hvad bethyder dette Stød?

Pateren

(urolig).

Jeg veed det ikke. Men — kom det fra Haven?

Ninon

Følg ud med mig — der aner mig det Børste!

(Marquien træder ind fra Havedøren).

Der er Marquien — De er bleg . . . o tael!

Marquien.

Desværre, jeg har intet Godt at melde,

Og jeg er bange for, at De . . .

Ninon.

Nei, tael kun!

Marquien.

Jeg fulgte efter Chevalieren, saa ham

Gaae ind i Elmelunden . . . der forsvandt han

I Mørkningen . . . der faldt et Skud —

Ninon.

O, Himmel!

Marquien.

Jeg hastede efter ham — det var alt skeet!

Han havde skudt sig.

Ninon

(Synker om paa en Stol).

Han har skudt sig!

Fæteren.

Fat Dem!

(Til Marquien).

Og der er intet Haab?

Marquien.

Nei, intet!

Fateren.

Arme,

Ulykkelige Ven!

Boisrobert.

Han har da skudt sig!

— Herr Fater, bliv De her. Det er nødvendigt,
At vi forhindre Opsigt. Herr Marquis,
Lad os To gaae derhen.

Marquien

(pegende paa Ninon).

Men her? den Arme!

Fateren.

Lad ikkun mig! Det Slag er haardt for hende.
Men denne Sorg hun selv maa kjæmpe ud.

Boisrobert.

Kom, Herr Marquis!

(Til Fateren).

Og husk, hvad jeg har raadet!

(Han og Marquien gaae).

Fateren

(affides, betragtede Ninon).

Der ligger hun, det glade Mod er knækket,
Det skønne Hoved som en Lilies Bæger

Uf Uveir kastet ned, og uden Evne
Til atter sig at løfte op fra Faldet.

(Nærmende sig hende).

Ninon, kom til Dem selv! Lad denne Modgang
Ei overvælde Dem! Den Vises Sind
Er forberedt, naar Sorgen banker paa.
Vær fattet!

Ninon.

O, min faderlige Ven!
Kom mig til Hjælp! Tag denne Smerte fra mig!
Jeg er ei skabt for den. Det er forgjæves,
At jeg vil modstaae — den tilintetgør mig!
Det er, som alle Strengene paa en Luth
Blev sønderrevne, Tonerne døde hen . . .
Og dette Tab — min fromme Fader, hjælp mig!
Der er et klangløst Døde hos mig, Alt
Døer hen i denne Tanke: han er død!

Fateren.

Ninon, jeg hører Dem med Sorg. Som Dem,
Saaledes griber ogsaa mig vor Vens
Ulykkelige, bratte Død; med Skræk
Jeg seer, min Auelse var altfor grundet.
Men denne Modgang maae vi bære. Troe mig,
Der er for Dem en Lægedom deri,
Den er en Gjennemgang til Livets Alvor.

Ninon.

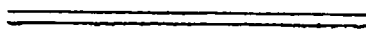
Mig tynger den til Jorden. Al min Uret

Mod ham, jeg elskede, mod ham, jeg tilbad,
 Staaer op og vidner mod mig. Han er død,
 Jeg seer ham ikke meer, kan ei erholde
 Tilgivelsen af ham — o, denne Smerte,
 Jeg kan ei huse den — befrie mig for den!

Fateren.

Siig ikke, at De ei kan huse Smerten.
 O, der er Boliger for den hos Alle!
 Den Magt, der raader over os usynlig,
 Hvis Herlighed vi kun med Sky og Bæven
 Kan ane, gennem Videlser det er,
 Os gives Mod at kuele for dens Throne.
 I kummerfulde Timer løstes til den
 Med barnlig Tillid det betrængte Hjerte.
 — Tag Mod til Dem, og øs af Smertens Kilder!
 Gaf ind med Deres Sorg! Og viid og troe,
 At der er Trøst beredt for Den, der kommer
 Med et besværet Hjerte, Trøst for Den,
 Der er bedrøvet og der lider Møje.

(Under denne Replik's Slutning er Ninon taus sunket ned for ham.
 Tæppet falder).

Anmærkninger.

Kong René's Datter. — Den historiske Grund, hvorpaa dette Drama hviler, indskrænker sig til, at Kong René, Greve af Provence, efter langvarige Stridigheder med Grev Anton af Baudemont angaaende Hertugdømmet Lothringen, fik ved Hjælp af Hertugen af Burgund et Forlig istand, efter hvilket hans Datter Yolanthé skulde ægte en Søn af Grev Anton af Baudemont. Dette Ægteskab blev senere fuldbørret, og en Søn af Yolanthé blev Stamfader for de følgende Hertuger af Lothringen. Men saa Meget Historien har berettet om René's ene Datter, Margrethe af Anjou, den engelske Konge, Henrik den Sjettes Gemalinde, saa sparsomme ere Efterretningerne om Yolanthé. Naar en Forfatter i at afbenytte hende i et Drama overlod sig til en fri Phantasie, skete der da i det mindste intet stort Brud paa Historien derved.

Jøvrigt vil det lettelig indsees, at Handlingen i dette Drama er henlagt under Kong René og hans Omgivelser af reent poetiske Grunde. Enkelte Smaatræk, f. Ex. Kongens bekjendte Forkjærlighed for Havkunsten, vil den kyndige Læser snart bemærke som Bigrunde til denne Scenens Henlæggelse.

De Fattiges Dyrehave. Hele den Del af Kjøbenhavn, hvor „De Fattiges Dyrehave“ laa, er ved Frihavnsanlægget undergaaet saa store Forandringer, at næsten enhver Rest af disse Steders fordums Skikkelse er udslettet, og om ikke saa mange Aartier vil der kun være saa, som erindre, hvorledes de saa ud, da Vaudevillen, hvis Scene er lagt derhen, blev til. Nogle Oplysninger om Stedets Beliggenhed og øvrige Forhold ville derfor utvivlsomt være paa deres Blads i denne Udgave.

De Fattiges Dyrehave var oprindelig et Marketenderi, der hørte til „Gamle Kalkbrænderi“ og laa paa dette Grund. Kalkfabriken med de tre tegleformede Kalkovne, der kunde ses fra hele denne Del af Kysten, laa ved Sundet paa en Punt, Kalkbrænderipunten, som begrænsede Svanemøllebugten mod Syd, lige Øst for det Terrain, der nu indtages af Strandboulevarden, netop der, hvor Gl. Kalkbrænderivej udmunder i denne Boulevard. Omgivelserne var fuldstændig landlige. Til Kalkbrænderiet hørte en Mølsgaard med ret store Jorder, og lige ned til Østerbro strakte der sig kun Marker og enkelte Haver. Fra Kalkfabriken gik der en Vej gennem den nævnte Mølsgaard ned til Østerbro forbi Gaarden Rolighedssdal. En anden Vej, Strandpromenaden, førte der, hvor nu Strandboulevarden løber, fra Langelinie langs Stranden til Stedet, og fortsatte sig videre mod Nord (senere kaldtes dette Stykke Vej Sibbernsvvej). De Fattiges Dyrehave laa paa den nordlige Side af den Vej, der førte ud paa Kalkbrænderipunten, og bestod af et lille Enetageshus og en langstrakt Have, der strakte sig op til Sibbernsvvej. I Huset var der en Skænkstue og en lidt finere Gæstestue; Haven var helt omgivet af Lysthuse, i dens Midte stod der et stort Træ med en Grusplaine omkring, i et Hjørne af Haven var der en meget primitiv Skænkedisk, dannet af Brædder, lagt op paa et Par Tønder, og her laa Ol- og Brændevinssankerne. Beværtningen var saa simpel som vel mulig, Forlystelserne, der bødtes, ligesaa: en Kastegynge var

der, og om Søndageftermiddag nogle Musikanter, der spillede op til Dans paa Plainen omkring det store Træ. Om Hverdagen søgtes Stedet kun af Fabrikens Arbejdere, af Fiskere, Stenfiskere og af Lodjerne, som havde Udfikspost i Husets nordlige Gavlvindue. Men om Søndagen var der stort Besøg af Borgerfolk fra Bhen, i Reglen var der mhlrende fuldt.

I Slutningen af Halvtredserne folgtes største Delen af den Grund, paa hvilken Haven laa, til Anlæggelse af Soda-fabriken Trefund. Det lille Traktørsted blev da flyttet lidt mere nordpaa til en Grund, der hørte til „Nyh Kalkbrænderi“, og der eksisterede det indtil for faa Aar siden.

Havnen, der omtales, var en lille Havn, der laa paa den sydlige Side af Kalkbrænderihynten, og omkring den var der store Dplag af Brænde.

B. 99. Rolighedsdal; en stor Gaard, der hvor Hjørnet af nordre Frihavnsvej og Kalkbrænderivejen nu er.

ibid. Holdestedet o: for Kapervognene, det dengang almindelige Befordringsmiddel til Dyrehaven. Det var paa Trianglen („Trefanten“).

[Udg. 3 Anm.]

Minon. — Den Livsanskuelse, Minon paa forskjellige Steder i Stykket, især Pag. 292, vedkjender sig, var i Virkeligheden hendes egen og sluttede sig til Epicurs Lære. Den tillagdes hende af alle Samtidige og findes nedlagt i hendes Breve eller dem, der gaae under hendes Navn. Det var af denne Grund, at en af hendes Beundrere gav hende Tilnavnet Leontium (Epicurs berømte Discipelinde).

Minons og Marion de Lornes Ophold hos Cardinal Richelieu paa Slottet Ruel under glimrende Fester er historisk; ligeledes hans Forsøg, gjeennem Abbé Boisrobert at vinde Minon, og da dette mødte Afslag, gjeennem Minon selv, som man siger, af en lille Havn, at søge

Erstatning hos Marion. Men det er derimod tvivlsomt, om han hos denne sidste havde større Held. Cardinal Rich (i sine Memoirer), der iøvrigt bemærker om Richelieus talrige, galante Eventyr: „dans l'art de plaire il étoit quelquefois moins heureux“ antager, at Marion gav efter; men hos andre Forfattere benægtes det. Den Sum, hvormed Richelieu siges at have villet tilkjøbe sig hiin Gunstbeviisning, angives til 50,000 Ecus (omtrent 100,000 Rigsdaler).

Med Hensyn til Skildringen af Marion de Lorme troer jeg at burde gøre opmærksom paa, at hun i Stykket er tænkt at være meget ung, forinden den Periode, i hvilken hun blev saa berømt ved Amouretter med nogle af Datidens højtstaaende Mænd; hun har altsaa endnu Ungdommens Naivitet. Denne Udvei var den eneste, der var mig mulig, naar ikke hendes og Ninons Characterer skulde flyde sammen. Iøvrigt har hun aldrig i den Grad som Ninon udmærket sig ved Aand og Dannelsen, eller haft hendes Indflydelse paa sin Samtid. Heller ikke — hvad kun i Forbigaaende bemærkes — kunne hendes Kjærligheds-Affairer maale sig med Ninons i Uegennyttighed.

Chevalierens Fader var en Marquis de Gersai. Ninons Alder under den ulukkelige Katastrophe angives meget forskjelligt. Efter Nogle var hun 50 Aar gammel, efter Andre endnu ældre. Naar hun i Stykket er antaget at være omtrent 40 Aar gammel, da har dette Udskilligt for sig, saaledes en Uttring af Voltaire angaaende hendes Alder under hendes sidste Liaison. Det er characteristisk, at hun efter hiin Katastrophe, der efterlod hos hende et uudslætteligt Indtryk og i Meget forandrede hendes Leveviis, ikke længer blev kaldt for Ninon, men Mademoiselle de Lenclos.

Den i Stykket omtalte Scarron, den berømte, satiriske Skribent, var, et Par Aar før den her tænkte Periode, ved en Rattemasferade bleven contract i alle Lemmer. Hans

Forfatterbane begyndte alt inden Richelieus Død, men
culminerede senere. Hans „Mazarinade,” en Satire mod
Mazarin, udkom 1651. — At Molière, iøvrigt en af
Minnons varmeste Beundrere, paa Richelieus Tid endnu
ikke havde sin senere Berømmethed, horer til de Friheder, jeg
har taget mig i det mindre Væsentlige.

